

Raymond Chandler

Somnul de veci

1

Era pe la unsprezece dimineața, la mijlocul lui octombrie, soarele nu strălucea, iar în aerul limpede de pe dealuri plutea amenințarea unei ploii torențiale. Purtam un costum albastru-deschis, cămașă, cravată și batistă la buzunarul de la piept toate de culoare închisă, pantofi negri, șosete negre de lână cu baghete albastru-închis. Eram pus la punct, curat, bărbierit și necherchelit și nu-mi păsa dacă cineva își dădea seama. Eram imaginea ideală a unui detectiv particular bine îmbrăcat. Făceam o vizită unei averi de patru milioane de dolari.

Holul principal al casei Sternwood era înalt de două etaje. Deasupra ușilor de la intrare, destul de încăpătoare ca să îngăduie trecerea unei turme de elefanți indieni, pe un vitraliu larg, un cavaler în armură neagră salva o doamnă legată de un pom, goală pușcă, dar acoperită decent de un păr foarte lung. Cavalerul ridicase vizorul căștii ca să fie politicos și moșmonea, fără succes însă, la nodurile frânghiei cu care era legată doamna de pom. Am rămas locului și mi-am spus că dac-aș fi locuit în acea casă, mai devreme sau mai târziu, aveam să mă cațăr acolo să-i dau o mână de ajutor. Nu părea să depună un real efort.

La capătul holului se găsea un glasvand, iar în dosul lui o pajiște vastă, cu iarbă verde ca smaraldul, ajungea până la un garaj alb, în fața căruia un șofer tânăr, subțirel și brunet, încălțat cu cizme negre și lucioase, ștergea un automobil Packard maron, decapotabil. În dosul garajului se vedeau mai mulți arbuști, tunși cu grijă ca niște pudeli. În dosul arbuștilor — o seră cu acoperișul boltit. Apoi alți arbuști, iar în fund de tot, conturul ferm, inegal și plăcut al dealurilor.

În dreapta holului, o scară fără rampă și cu trepte din dale urca spre o galerie cu grilaj de fier forjat și spre un alt vitraliu cu legendă. Scaune

încăpătoare și necapitonate, cu perne rotunde din plus roșu, ocupau nișele de pe întreg peretele. Nu părea să fi stat vreodată cineva pe ele. În mijlocul peretelui din stânga, se afla un imens cămin gol, cu un paravan de aramă în față, compus din patru plăci mobile, iar deasupra căminului o consolă de marmură cu amorași la colțuri. Deasupra consolei atârna un portret în ulei, iar deasupra portretului, dispuse cruciș și încadrate sub geam, două fanioane de cavalerie, zdrențuite de gloanțe și mâncate de molii. Portretul reprezenta un ofițer în mare ținută, pozând țeapăn în uniformă de pe vremea Războiului Mexican. Ofițerul avea barbișon negru, tuns cu grijă, mustăți negre arcuite, ochi fierbinți, aspri și negri ca smoala și aspectul general al unui om cu care e preferabil să fii în relații bune. Mi-am zis că putea fi bunicul generalului Sternwood. Greu de crezut să fi fost chiar generalul, deși auzisem că era mult prea bătrân ca să aibă două fete, ambele la vârsta primejdioasă din jurul a douăzeci de ani.

Priveam acei ochi negri și fierbinți când, undeva în spatele scărilor, se deschise o ușă. Nu se întorcea majordomul. Era o fată.

Avea douăzeci de ani, un trup mic și delicat, deși părea voinică. Purta pantaloni albastru-deschis și o prindeau. Când pășea, părea că plutește. Părul castaniu și fin era tăiat mult mai scurt decât cerea moda zilei, a buclilor de paj, ondulate înăuntru. Când m-a privit, i-am remarcat ochii cenușii ca gresia și aproape inexpresivi. S-a apropiat, mi-a zâmbit cu buzele și i-am văzut dinții mici, ascuțiți, ca ai veverițelor, albi cum e pielița proaspătă de portocală și strălucitori ca porțelanul. Sclipeau între buzele subțiri și prea întinse. Fața ei pală nu arăta prea sănătoasă.

— Ești înalt, nu? zise ea.

— Nu cu intenție.

Ochii i se rotunjiră. Era nedumerită. Reflecta. Îmi puteam da seama, deși ne cunoșteam doar de câteva clipe, că reflectatul va constitui întotdeauna o poveste pentru ea.

— Ești arătos. Sunt sigură că știi.

Am bombănit.

— Cum te cheamă?

— Reilly, i-am răspuns. Doghouse Reilly.

— Ce nume caraghios!

Își mușcă buza, își înclină nițel capul într-o parte și-mi aruncă o privire

lungă. Își coborî pleoapele până ce genele îi atinseră obraji, apoi le ridică iar, ca pe o cortină la teatru. Cunoșteam prea bine trucul ăsta. Se aștepta să mă întind pe spate, cu toate patru labele în sus.

— Ești cumva boxer? mă întrebă, văzând că nu mă las pe spate.

— Nu chiar. Sunt detectiv.

— De... De... Clătină furioasă din cap, iar culoarea vie a părului străluci în lumina cam anemică din holul imens — îți bați joc de mine.

— Hm.

— Ce-ai zis?

— Hai, las-o. M-ai auzit.

— N-ai zis nimic. Mă agasezi groaznic.

Își ridică degetul mare și-l mușcă. Era un deget cu o formă ciudată, subțire și ascuțit, ca un deget suplimentar și fără îndoială la prima falangă. Îl mușcă și-l supse încet, învârtindu-l în gură, ca un sugaci cu un biberon.

— Ești grozav de înalt, spuse ea.

Apoi chicoti, cuprinsă de o veselie secretă. Pe urmă își întoarse corpul încet, cu o mișcare felină, fără să-și ridice tălpile. Măinile îi căzură moi de-a lungul trupului. Se aplecă spre mine pe vârful picioarelor. Mi-a căzut drept în brațe. A trebuit s-o prind, căci altminteri și-ar fi spart capul pe dalele de marmură. Am prins-o de subsuori și picioarele îi cedară imediat. A trebuit s-o țin strâns ca s-o țin drept. Își lipi capul de pieptul meu, începu să și-l frece și chicoti.

— Șmechere, chicoti ea. Dar și eu sunt șmecheră.

Nu i-am răspuns. Majordomul alese exact acel moment ca să se întoarcă prin glasvand și să mă vadă cu ea în brațe.

N-a părut jenat. Era un tip înalt, slab, cu păr argintiu, de vreo șaiszeci de ani sau puțin mai mult. Ochii lui albaștri te priveau extrem de distant. Avea pielea netedă, lucioasă și se mișca asemenea unui om cu mușchi foarte solizi. Înaintă încet spre noi, iar fata se smulse din brațele mele. Străbătu ca un fulger odaia, ajunse la piciorul scării și le sui ca o căprioară. Dispăru mai înainte ca eu să fi apucat să respir odată ca lumea.

Majordomul rosti cu o voce neutră:

— Vă așteaptă generalul, domnule Marlowe.

Mi-am ridicat bărbia din piept și-am dat din cap.

— Cine-i fata?

— Domnișoara Carmen Sternwood, domnule.

– Ar trebui s-o înțărcați. Pare destul de mare.

M-a privit cu o politețe gravă și-a repetat cele spuse.

2

Am trecut prin glasvand și-am apucat-o pe o alee pavată cu dale roșii netezi, între extremitatea pajiștei și garaj. Șoferul tinerel scosese între timp o limuzină neagră, mare și nichelată și o curăța. Am ajuns pe alee la o latură a serei, iar majordomul îmi deschise o ușă și se trase în lături. Ușa dădea într-un fel de vestibul, încălzit ca un cuptor ușor încins. Majordomul mă urmă, închise ușa exterioară, deschise o alta dinăuntru și trecurăm mai departe. Aici domnea, într-adevăr, o mare căldură. Aerul era greu, umed, plin de aburi și îmbâcsit de mirosul grețos al orhideelor tropicale înflorite. De pe pereții de sticlă și de pe acoperișul umezit din abundență cădeau pe plante picături mari de apă. Lumina devenise de un verde nefiresc, ca filtrată printr-un acvarium. Încăperea era ticsită de plante, o pădure întreagă, cu frunze oribile și cărnoase și cu tulpini ca degetele proaspăt spălate ale morților. Mirosul era copleșitor, ca acela de alcool fierbând înăbușit.

Majordomul reuși să mă conducă printre plante, evitând să fiu plesnit peste față de frunzele lor îmbibate cu apă și, după o vreme, am ajuns într-un luminiș din centrul junglei, sub cupolă. Aici, pe o suprafață acoperită cu dale hexagonale, fusese întins un covor vechi turcesc, roșu; pe covor se afla un fotoliu cu rotile, pentru invalizi, iar în fotoliu un bătrân, evident pe moarte, care în timp ce înaintam ne urmări cu o privire întunecată, stoarsă de mult de orice energie, dar păstrând încă expresia directă, întunecată ca pana corbului, a ochilor, din portretul de deasupra consolei din hol. Restul feței era o mască plumburie, cu buze livide, nas ascuțit, tâmplescofâlcite și cu lobi urechilor întorși în afară, toate semne evidente ale unei apropiate descompuneri. Trupul lung și slab era înfășurat — în acea zăpușeală — într-un pled de călătorie și într-un halat de baie roșu, decolorat. Măinile subțiri ca niște gheare zăceau moi una într-alta pe pled, cu unghii roșu-purpuriu. Câteva smocuri de păr alb și uscat se agățau de pielea capului, ca florile sălbatice ce se luptă să supraviețuiască pe stânca seacă.

Majordomul se opri în fața lui și spuse:

– Domnul Marlowe, domnule general.

Bătrânul nu se mișcă, nu vorbește și nici măcar nu mă salută din cap. Se mulțumesc să mă privească inert. Majordomul îmi împinse în spate un fotoliu de răchită umed și-am luat loc. Mi-a cules pălăria cu un gest expert.

Atunci, bătrânul își adună vocea ca din fundul unui puț și spuse:

– Coniac, Norris. Cum beți coniacul, domnule?

– Mi-e indiferent.

Majordomul dispăru, printre plantele oribile. Generalul vorbește din nou, economisindu-și energia cu grija cu care o artistă de cabaret, fără angajament, își trage în picioare ultima pereche bună de ciorapi.

– Mie îmi plăcea să-l beau cu șampanie. Cu șampanie rece ca la Valley Forge, cam la o treime de pahar de coniac. Puteți să vă scoateți haina, domnule. E prea cald aici pentru cineva cu sânge în vine.

M-am sculat, mi-am scos haina și mi-am șters cu batista fața, gâtul și dosul palmelor. Nici la St. Louis în august nu era așa de cald ca în acea seră. M-am așezat din nou și-am întins mâna cu un gest automat după țigări, apoi m-am oprit. Bătrânul surprinse gestul și zâmbi ușor.

– Puteți fuma, domnule. Îmi place mirosul de tutun.

Am aprins o țigară și-am suflat spre el fumul, iar generalul îl miroși ca un câine de vânatoare la o gaură de șobolani. Un zâmbet vag îi miji în colțurile umbrite ale gurii.

– Halal de-așa viață când ajungi să-ți satisfaci viciile prin intermediul altuia, spuse el foarte sec. Aveți în fața dumneavoastră supraviețuitorul jalnic al unei vieți cam destrăbălate, un infirm paralizat de ambele picioare și de jumătatea inferioară a trupului. Nu pot să mănânc decât foarte puțin, iar somnul e atât de apropiat de starea de trezie, încât nu merită să mai fie numit somn. Se pare că trăiesc în mare măsură din căldură, ca un păianjen nou-născut, iar orhideele sunt un pretext pentru căldură. Vă plac orhideele!

– Nu îndeosebi.

Generalul închise ochii pe jumătate.

– Sunt niște plante dezgustătoare. Carnea lor seamănă prea mult cu cea omenească. Iar parfumul lor are mirosul dulce și putred al unei târfe.

L-am privit cu gura deschisă. Zăpușeala umedă și moale ne înfășură cu un giulgiu. Bătrânul dădu din cap, ca și cum gâtul s-ar fi temut de greutatea capului. Apoi majordomul reveni, împingând prin junglă o măsuță pe roțile, îmi

amestecă un coniac cu sifon, înfășură într-un șervet umed căldarea de aramă cu gheață și dispăru încet printre orhidee. În fundul junglei se deschise și se închise o ușă.

Am sorbit băutura. Bătrânul se linse pe buze, cu privirea ațintită permanent asupra mea, mișcând încet o buză peste cealaltă cu o concentrare funebră, ca un cioclu care își freacă mâinile.

— Vorbiți-mi despre dumneavoastră, domnule Marlowe. Presupun că am dreptul să vă întreb?

— Firește, dar sunt foarte puține de spus. Am treizeci și trei de ani, am studiat pe vremuri și la Universitate și mai sunt în stare să vorbesc englezește, dacă-i nevoie. Nu-i mare lucru de meseria mea. Am lucrat pe vremuri ca anchetator pentru domnul Wilde, procurorul districtual. Anchetatorul lui principal, un anume Bernie Ohls, m-a chemat și mi-a spus că doriți să mă vedeți. Nu sunt căsătorit fiindcă nu-mi plac nevestele polițiștilor.

— Și sunteți și cam cinic, zise bătrânul și zâmbi. Nu v-a plăcut să lucrați pentru Wilde?

— Am fost concediat. Pentru indisciplină. Am un renume grozav în materie de indisciplină, domnule general.

— Și eu, domnule Marlowe. Mă bucur s-o aud. Ce știți despre familia mea?

— Mi s-a spus că sunteți văduv și că aveți două fete tinere, drăguțe și neastâmpărate. Una a fost căsătorită de trei ori, ultima oară cu un fost traficant de alcool, cunoscut în lumea lui sub numele de Rusty Regan. Asta-i tot ce-am auzit, domnule general.

— Vi s-a părut stranie vreuna dintre informații?

— Poate partea cu Rusty Regan. Deși eu m-am înțeles întotdeauna cu traficanții de alcool.

Zâmbi vag, în felul său economic.

— Se pare că și eu. Țin foarte mult la Rusty. Un irlandez voinic, cu păr cârlionțat, născut la Clonmel, cu ochi triști și cu un surâs larg cât bulevardul Wilshire. Prima oară când l-am văzut mi-am închipuit despre el ceea ce credeți probabil și dumneavoastră — un aventurier care s-a pomenit plin de biștari peste noapte.

— Se vede c-ați ținut la el. Ați învățat să vorbiți ca Rusty.

Își vârî mâinile subțiri și livide sub marginea pledului. Mi-am stins țigara și-am băut restul de coniac.

— A fost ca un suflu de viață pentru mine — cât a stat aici. Își petrecea cu mine ceasuri întregi, transpirând ca un porc, bând coniac, cu litrul și povestindu-mi despre Revoluția Irlandeză. Fusese ofițer în aviația irlandeză. Nici măcar nu se afla legal în Statele Unite. Firește, a fost o căsătorie ridicolă și probabil că n-a ținut nici o lună în chip de căsătorie. Vă dezvălui secretele familiei, domnule Marlowe.

— Rămân mai departe secrete. Ce s-a întâmplat cu el?

Bătrânul mă privi rigid.

— A plecat acum o lună. Brusc, fără să sufle o vorbă. Fără ca măcar să-și ia rămas bun de la mine. Asta m-a cam jignit, dar Rusty crescuse la o școală aspră a vieții. În curând am să primesc vești de la el. Între timp sunt iar șantajat.

— Iar?

Își scoase mâinile de sub marginea pledului, ținând în ele un plic cafeniu.

— Mi-ar fi părut foarte rău pentru cel care ar fi încercat să mă șantajeze când era Rusty aici. Cu câteva luni înainte de venirea lui — adică acum vreo nouă sau zece luni — i-am plătit unui anume Joe Brody cinci mii de dolari ca s-o lase în pace pe fiica mea Carmen.

— Ah, am spus.

Își mișcă sprâncenele subțiri și albe.

— Ce înseamnă "Ah"!

— Nimic.

Continuă să mă fixeze, puțin încruntat. Apoi zise:

— Luați acest plic și cercetați-l. Și mai serviți-vă cu coniac.

Am luat plicul de pe genunchii lui și m-am așezat din nou. Mi-am șters palmele și-am întors plicul. Era adresat generalului Guy Sternwood, Alta Brea Crescent nr. 3765, West, Hollywood, California. Adresa era în cerneală, cu litere aplecate, cum scriu de obicei inginerii. Plicul era tăiat. L-am desfăcut și-am scos dinăuntru o carte de vizită cafenie și trei bucățele de carton. Cartea de vizită era din olandă subțire cafenie, gravată în bronz: "Domnul Arthur Gwynn Geiger". Fără adresă. În colțul de jos, din stânga, era scris foarte mic: "Cărți rare și ediții de lux". Am întors cartea de vizită. Pe dosul ei alte cuvinte scrise aplecate: "Stimate domn, în ciuda imposibilității legale de a obține banii de pe chitanțele aici anexate, care reprezintă într-devăr datorii la joc, presupun că dumneavoastră doriți să le achitați. Cu respect, A. G. Geiger".

M-am uitat la cele trei bucățele de carton alb. Erau chitanțe completate cu cerneală, datate cu diferite prilejuri la începutul lunii trecute, în septembrie: "La cerere, promit să plătesc lui Arthur Gwynn Geiger, sau să-i eliberez un cec în valoare de o mie de dolari (1000 dolari) fără dobândă. Pentru valori primite. Carmen Sternwood".

Scrisul era lăbărțat, ca al unui înapoiat mintal, cu o mulțime de floricele și cerculețe în locul punctelor. Mi-am mai amestecat o băutură, am sorbit-o din nou și-am pus deoparte documentul.

— La ce concluzii ați ajuns? mă întreabă generalul.

— N-am ajuns încă la nici una. Cine-i acest Arthur Gwynn Geiger?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Ce spune Carmen?

— N-am întrebat-o. Și nici nu intenționez. Dacă-aș face-o, și-ar suge degetul mare și m-ar privi timid.

— Am întâlnit-o în hol. A procedat la fel și cu mine. Apoi a încercat să mi se așeze în poală.

Expresia îi rămase neschimbată. Măinile încleștate i se odihneau calm pe marginea pledului, iar zăpușeala, care îmi dădea senzația că m-am transformat într-un rasol fierbinte, nu părea nici măcar să-l încălzească.

— Trebuie să fiu politicoș? Sau să mă comport firesc?

— N-am remarcat că suferiți de multe complexe, domnule Marlowe.

— Cele două fete ies mult împreună?

— Nu cred. Am impresia că au apucat-o pe căi diferite și oarecum oprise, ducând la pierzanie. Vivian e răzgâiată, pretențioasă, șmecheră și fără milă. Carmen e un copil căruia îi place să smulgă aripile muștelor. Au tot atâta răspundere morală cât o pisică. Nici eu n-am răspundere morală. Nici un Sternwood n-a avut vreodată. Continuați.

— Presupun că sunt foarte instruite. Își dau seama de actele lor.

— Vivian a frecventat mai multe școli bune, pentru snobi și a mers și la Universitate. Carmen a fost la vreo șase școli, cu principii din ce în ce mai liberale și a terminat de unde a început. Bănuiesc că ambele au avut și au încă toate viciile obișnuite. Dacă vă apar nițel cam sinistru ca tată, domnule Marlowe, e fiindcă legătura mea cu viața e mult prea slabă ca să-mi îngăduie ipocrizii victoriene. Își lăsă capul pe spate, închise ochii, apoi îi deschise iar brusc.

– E de prisos să mai adaug că un om care zămisleşte copii pentru prima oară la cincizeci și patru de ani capătă ceea ce merită.

Am sorbit din paharul de coniac și i-am dat dreptate. Pulsul din gâttelejul lui scofâlcit și cenușiu tresări vizibil și totuși atât de slab, încât cu greu se putea numi puls. Un bătrân pe două treimi mort și totuși hotărât să creadă că e în stare să reziste.

– La ce concluzii ați ajuns? mă întrebă el deodată.

– Eu aș plăti.

– De ce?

– Problema e să plătești puțini bani ca să scapi de mulți nervi. Sunt sigur că-i ceva la mijloc. Dar nimeni n-o să vă frângă inima, dacă n-a reușit până acum. Și-ar trebui ca o groază de șantajști să-și piardă o groază de timp și să vă jefuiască de destui bani ca măcar să băgați de seamă.

– Am și eu mândria mea, domnule, răspunse el rece.

– Cineva se bizuie pe asta. E cel mai comod mijloc de a-i păcăli. Plătiți, ori anunțați poliția. Geiger poate obține banii de pe aceste chitanțe, afară de cazul când dovediți că-i o fraudă la mijloc. Preferă însă să vi le dăruiască, recunoscând că sunt datorii la cărți, oferindu-vă astfel posibilitatea să vă apărați, chiar presupunând că le-ar fi păstrat. Dacă-i un escroc, își cunoaște meseria, iar dacă-i un om cinstit, ocupându-se printre altele și cu împrumuturi, se cuvine să-și primească banii. Cine-i acest Joe Brody, căruia i-ați plătit cinci mii de dolari?

– Un fel de cartofor. Nu-mi aduc aminte bine. Norris s-ar putea să știe. Majordomul meu.

– Fiicele dumneavoastră au banii lor, nu-i așa, domnule general?

– Vivian are, dar nu prea mulți. Carmen e încă minoră pentru a primi moștenirea rămasă de la mama ei. Le dau amândurora alocații substanțiale.

– Pot să vă scap de acest Geiger, domnule general, dacă doriți. Oricine ar fi și indiferent cu ce v-ar avea la mână. S-ar putea să vă coste niște bani, în afara celor plătiți mie. Firește, dându-i banii, nu rezolvați nimic. Nu rezolvi niciodată nimic dacă accepti șantajul. Figurați pe listele lor de buni platnici.

– Înțeleg. Înălță indiferent din umerii ascuțiți și largi de sub halatul roșu și decolorat. Adineaori ați spus să-i plătesc. Acum spuneți că n-o să rezolv nimic astfel.

– Vreau să spun că v-ar reveni mai ieftin și-ar fi mai ușor să-i cedați o

sumă oarecare. Asta-i tot.

— Mă tem că sunt un om cam nerăbdător, domnule Marlowe. Care-i tariful dumneavoastră?

— Douăzeci și cinci de dolari pe zi plus cheltuielile...dacă am noroc.

— Înțeleg. Mi se pare o sumă destul de rezonabilă pentru a extirpa excrescențele morbide de pe spinarea unora. O operație extrem de delicată. Sper că vă dați seama. Vă rog ca operația dumneavoastră să fie cât mai puțin dureroasă pentru pacient, nu? S-ar putea să fie mai multe operații, domnule Marlowe.

Am dat pe gât și cel de-al doilea pahar de coniac și mi-am șters buzele și fața. Căldura toridă nu m-a slăbit nici după ce-am băut coniacul. Generalul clipi spre mine și trase de marginea pledului.

— Pot să cad la o înțelegere cu tipul ăsta dacă găsesc că-i destul de cinstit? am întrebat.

— Da. Cazul e acum în mâinile dumneavoastră. Nu fac niciodată o treabă pe jumătate.

— Am să-l iau prin surprindere. O să creadă că i-a căzut un pod în cap.

— Sunt convins c-o s-o faceți. Iar acum, vă rog să mă iertați. Sunt obosit.

Întinse mâna și atinse clopoțelul de pe brațul fotoliului. Șnurul era vârat într-un cablu negru care se încolăcea printre hârdaiile vopsite în verde-închis, pline cu orhidee în creștere și putrezire. Își închise ochii, apoi îi deschise, mă fixă o clipă cu privirea lui strălucitoare și se afundă printre perne. Pleoapele căzură din nou și nu-mi mai dădu nici o atenție.

M-am ridicat, mi-am luat haina de pe spătarul umed al fotoliului de răchită și-am plecat cu ea în mână printre orhidee, am deschis cele două uși și m-am oprit afară pe prag, în aerul înțepător de octombrie, și-am tras în piept puțin oxigen. Șoferul de lângă garaj dispăruse. Majordomul înaintă pe cărarea roșie, călcând ușor și egal și cu trupul drept ca o scândură de călcat. Mi-am îmbrăcat haina și l-am urmărit cum se apropie.

S-a oprit cam la o jumătate de metru de mine și mi-a spus grav:

— Doamna Regan ar dori să vă vadă înainte să plecați, domnule. Iar în privința banilor, domnul general mi-a dat instrucțiuni să vă înmânez un cec pentru orice sumă credeți de cuviință.

— Cum ți-a dat instrucțiuni?

Păru uimit, apoi zâmbi.

– A, înțeleg, domnule. Sunteți, firește, detectiv. După felul cum a sunat clopoțelul.

– Dumneata îi scrii cecurile?

– Mă bucur de această favoare.

– Înseamnă că n-ai să mori sărac. N-am nevoie acum de bani, îți mulțumesc. În ce chestiune dorește să mă vadă doamna Regan?

Ochii lui albaștri mă priviră calm și discret.

– Și-a format o idee eronată asupra scopului vizitei dumneavoastră, domnule.

– Cine i-a pomenit de vizita mea?

– Ferestrele de la camera ei dau spre seră. V-a văzut când ați intrat. Am fost silit să-i spun cine sunteți.

– Nu-mi place treaba asta.

Ochii lui albaștri se contractară.

– Aveți cumva intenția să mă învățați care îmi sunt îndatoririle, domnule!

– Nu. Dar mă amuză grozav când încerc să mi le închipui.

O clipă ne-am privit lung. Mi-a aruncat o privire furioasă și albastră, și-a plecat.

3

Camera era prea mare, tavanul prea sus, ușile prea înalte, iar mocheta albă părea un strat proaspăt de zăpadă căzut la Lacul Arrowhead. Peste tot oglinzi lungi și ornamente de cristal. Mobila sidefie avea garnituri cromate, iar imensele draperii sidefii cădeau în falduri pe covorul alb, la un metru de ferestre.

Albul făcea ca sidefiul să pară murdar, iar sidefiul făcea ca albul să pară livid. Ferestrele dădeau spre dealurile peste care coborâse înserarea. În curând avea să plouă. În aer începuse să se simtă o apăsare.

M-am așezat pe marginea unui fotoliu moale și adânc și-am privit-o pe doamna Regan. Merita s-o privești. Am fost sigur c-are să-mi dea de furcă. Stătea întinsă pe un șezlong modern și își scosese papucii, așa că m-am uitat lung la picioarele încălțate în ciorapi de mătase foarte fini. Picioarele păreau așezate pentru a fi privite. Erau vizibile până la genunchi, iar unul mult mai

sus. Genunchii aveau gropițe, nu erau osoși sau ascuțiți. Pulpele erau frumoase, gleznele lungi și subțiri și cu o linie destul de armonioasă, pentru a inspira un poem muzical. Doamna Regan era înaltă, ciolănoasă și voinică. Își sprijinea capul pe o pernă de mătase sidemie. Avea păr negru, sărmos, pieptănat cu cărare la mijloc, și ochii negri și fierbinți ai portretului din hol. Gura și bărbia îi erau frumos desenate. Buzele îi atârnavă în jos, cu o expresie posacă, iar cea inferioară era plină.

Avea alături un pahar. Luă o înghițitură și mă urmări cu răceală peste marginea paharului.

— Așadar, ești detectiv particular. Am crezut că nu există în realitate, ci doar în cărți. Sau că sunt niște stârpituri slinoase care cotrobăie prin hoteluri.

N-aveam ce să-i răspund, așa încât am lăsat-o să continue. Așeză paharul pe brațul plat al șezlongului, făcu să sclipească smaraldul de pe deget și își netezi părul. Îmi spuse încet:

— Ți-a plăcut tata?

— Da.

— Ține la Rusty. Presupun că știi cine-i Rusty?

— Hm.

— Rusty era practic și vulgar, uneori, dar era un om în carne și oase. Și îl distra formidabil pe tata. Rusty n-ar fi trebuit să plece astfel. Tata a regretat foarte mult, deși nu recunoaște. Sau ți-a spus ceva?

— A pomenit parcă.

— Nu prea vorbești mult, nu-i așa, domnule Marlowe? Tata însă ține să-l găsești pentru el, nu?

Profitând de pauză, am privit-o politicos.

— Da și nu.

— Asta nu prea-i un răspuns. Crezi că-l poți găsi?

— N-am spus c-am să încerc. De ce nu vă adresați Biroului de persoane dispărute? Dispun de o organizație întreagă. Nu-i o treabă pentru un singur om.

— O, tata nici nu se gândește să apeleze la poliție.

Mă privi din nou calm peste pahar, apoi îl goli și sună. Pe o ușă laterală intră o servitoare. O femeie de vârstă mijlocie, cu față lunguiață, galbenă și blândă, cu nas lung, fără bărbie și cu ochi mari și umezi. Semăna cu un cal bătrân și simpatic trimis la păscut după ce-a adus servicii îndelungate.

Doamna Regan îi făcu semn cu paharul gol, iar servitoarea îi mai amestecă o băutură, i-o dădu și ieși din odaie, fără să scoată o vorbă, fără să-mi arunce o privire.

Când ușa se închise, doamna Regan spuse:

– Ei, ce-ai de gând să faci?

– Cum și când a întins-o Regan?

– Nu ți-a spus tata?

Am plecat capul și i-am rânjit. Se înroși. Ochii ei negri aruncau văpăi de mânie.

– Nu înțeleg de ce te crezi obligat să faci pe șmecherul, se răsti ea. Și nu-mi place purtarea dumitale.

– Nici eu nu mă înnebunesc după a dumneavoastră, i-am răspuns. Nu eu am cerut să vă văd. Mă lasă rece că mă luați de sus, sau că în locul dejunului beți o sticlă de whisky. Mă lasă rece că-mi arătați picioarele. Sunt foarte frumoase și mă bucur să le fac cunoștință. Mă lasă rece că nu vă place purtarea mea. Am maniere foarte proaste. Îmi dau bătaie de cap în serile lungi de iarnă. Și nu vă mai pierdeți vremea încercând să mă trageți de limbă.

Trânti paharul atât de violent, încât băutura sări pe o pernă sidefie. Își aruncă picioarele pe podea și se sculă cu ochii arzând de mânie și cu nările larg dilatate. Avea gura deschisă iar dinții strălucitori mă amenințau. Pumnii i se înălbiseră.

– Nimeni nu mi se adresează astfel, spuse ea gros.

Am rămas nemișcat și i-am rânjit. Își închise gura foarte încet și se uită jos la băutura vărsată. Se așeză pe marginea șezlongului și își prinse bărbia în palmă.

– Dumnezeule, ce namilă brună și arătoasă! Ar trebui să te calc cu Buickul.

Am frecat un chibrit pe unghie și de data asta s-a aprins. Am pufăit fumul și-am așteptat.

– Urăsc bărbații autoritari, spuse ea. Pur și simplu, îi urăsc.

– La urma urmei de ce vă temeți, doamnă Regan!

Ochii i se înălbiră. Apoi se întunecară până părură doar pupilă. Nările îi fremătau.

– Nu te-a chemat câtuși de puțin în legătură cu el, spuse ea ca o voce încordată, care trăda încă urme de mânie. În legătură cu Rusty. Nu-i așa?

– Întrebați-l mai bine pe el.

Se enervă din nou.

— Ieși afară! Ieși dracului afară! M-am ridicat.

— Stai jos! se răsti ea. M-am așezat la loc. Mă împungeam cu un deget în palmă și așteptam.

— Te rog, spuse ea. Te rog. Ai putea să-l găsești pe Rusty... dacă tata ar voi s-o faci.

Nu i-a mers nici de data asta. Am dat din cap și-am întrebat-o:

— Când a plecat?

— Într-o după-amiază, acum o lună. A plecat pur și simplu, cu mașina lui, fără să spună o vorbă. Mașina a fost găsită undeva într-un garaj particular.

— Cine-a găsit-o?

Deveni iar vicleană. Întreg trupul părea că i se destinde. Apoi îmi zâmbi cuceritor:

— Nu ți-a spus deci. Vocea îi era aproape veselă, ca și cum m-ar fi păcălit. Poate că reușise.

— Ba da, mi-a vorbit despre domnul Regan. Dar nu m-a chemat pentru el. Asta încercați să scoateți de la mine?

— Sunt convinsă că nu mă interesează să scot nimic de la dumneata.

M-am ridicat din nou.

— Atunci am să plec.

N-a spus nimic. M-am îndreptat spre ușa mare, înaltă și albă prin care intrasem. Când m-am uitat înapoi, doamna Regan își prinsese buza între dinți și o frământa, ca un cățel jucându-se cu ciucurii unui covor.

Am ieșit, am coborât scara cu dale pân-am ajuns în hol, iar majordomul apăru de undeva, aducându-mi pălăria. Am pus-o pe cap în timp ce-mi deschidea ușa.

— Ai făcut o greșeală, i-am spus. Doamna Regan nu voia să mă vadă.

Își înclină capul cu păr argintiu și îmi răspunse politicos:

— Regret, domnule. Fac multe greșeli. Apoi închise ușa în urma mea.

Am rămas pe prag, am tras în piept fumul de țigară și mi-am plimbat privirea peste șirul de terase cu ronduri de flori și arbuștii tunși, până la gardul de fier înalt, cu sulițe aurite, care înconjura întreaga proprietate. O alee în serpentină aluneca în jos printre parapetele teraselor și ajungea la porțile de fier deschise. Dincolo de zid, dealul cobora pe mai mulți kilometri. De la acea înălțime de-abia zăream, slab și departe, câteva dintre vechile schele din lemn

ale exploatării petrolifere, de pe urma căreia se îmbogățise familia Sternwood. Cea mai mare parte a terenului devenise parc public, curățat de sonde și dăruit orașului de către generalul Sternwood. Dar o mică suprafață producea încă, prin grupurile de puțuri de la șapte sute la nouă sute de litri de petrol pe zi. Familia Sternwood, mutându-se pe coama dealului, nu mai era silită să miroasă apa stătută, colectată în puțuri, sau petrolul, dar putea privi încă pe ferestrele din față sursa averii ei. Dacă ar fi avut chef. Și nu cred c-avea.

Am luat-o în jos pe o potecă pavată cu cărămidă, din terasă în terasă, am apucat-o de-a lungul gardului și-am ieșit pe poartă să-mi iau mașina, parcată pe stradă sub un arbore de piper. Pe dealuri începuse să scapere trăsnete iar cerul de deasupra lor căpătase o culoare purpuriu-închisă. Avea să plouă cu găleata. Aerul se făcuse umed, prevestind ploaia. Am tras capota mașinii înainte de-a o lua spre centru.

Avea picioare frumoase. I-o recunoșteam. Și ea și tatăl ei erau doi cetățeni foarte vicleni. El probabil doar mă încercase; însărcinarea care mi-o dăduse era o treabă de avocat. Chiar dacă domnul Arthur Geiger, "Cărți rare și ediții de lux", se dovedea un șantajist, tot rămânea o treabă de avocat. Afară de cazul când ieșeau la iveală alte lucruri decât cele aparente. La prima vedere, mi-am spus că s-ar putea să mă amuze să le descopăr.

Am mers cu mașina până la Biblioteca Publică, din Hollywood și-am cercetat superficial un volum gros, intitulat *Ediții princeps celebre*. O răsfoire de o jumătate de oră mi-a deschis pofta de mâncare pentru la prânz.

4

Magazinul lui A. G. Geiger era la stradă, în partea de nord a bulevardului, aproape de Las Palmas. Ușa de la intrare, în mijlocul fațadei, era mult retrasă de la trotuar, vitrinele aveau sus obloane de aramă, iar în dosul lor paravane chinezești, așa că nu puteam vedea în magazin. În vitrine — tot felul de fleacuri orientale. Nu mi-am dat seama dacă aveau vreo valoare, nefiind colecționar de antichități, cu excepția facturilor vechi neachitate.

Ușa de la intrare era din sticlă securită și nu prea vedeam nici prin ea, deoarece înăuntru era foarte întuneric. De o parte a magazinului se afla

intrarea în bloc, iar de cealaltă o prăvălie sclipitoare, cu bijuterii pe credit. Bijutierul stătea în ușă, clătinându-se pe călcâie și cu un aer plictisit — un evreu înalt, arătos, cu păr cărunt, îmbrăcat în haine închise și strâmte și cu un diamant de vreo nouă carate pe mâna dreaptă. Un zâmbet vag și înțelegător îi încolți în colțul gurii când am intrat în magazinul lui Geiger. Ușa s-a închis încet singură în urma mea și-am pășit pe o mochetă albastră groasă. În încăperea se aflau fotolii comode din piele albastră iar alături suporturi cu scrumiere. Pe mese strâmte și lustruite erau expuse între suporturi câteva legături în piele, gravate manual. În vitrinele de pe pereți am zărit alte legături în piele, lucrate tot manual. O marfă plăcută la vedere, de genul celei pe care un parvenit o cumpără cu metrul și cere apoi cuiva să-i graveze numele pe cotoare. În fundul magazinului se găsea o despărțitură de lemn marmorat, cu o ușă la mijloc, închisă. În colțul dintre despărțitură și perete, la un mic birou cu o veioză din lemn sculptat, ședea o femeie.

Se sculă încet și înainta spre mine legănându-se; era îmbrăcată cu o rochie neagră mată și strânsă pe trup. Avea șolduri lungi și pășea într-un fel cum nu prea văzusem deseori pe cineva pășind prin librării. Avea un păr blond-cenușiu, ochi verzui cu gene rimelate și era pieptănată lins, cu părul tras de pe urechile în care sclipeau nasturi mari de sticlă neagră. Degetele-i erau lăcuite argintiu. În ciuda machiajului, lăsa impresia c-ar avea un accent senzual.

Se apropie cu destulă forță de seducție ca să strice dejunul unor oameni de afaceri și își lăsă capul pe spate pentru a aranja o buclă rebelă, dar nu foarte rebelă, a părului ce lucea moale. Zâmbea prudent, dar putea fi convinsă să devină simpatică.

— Ce doriți? se interesă ea.

Îmi pusesem ochelarii de soare cu rame de corn. Mi-am ascuțit vocea și-am început să ciripesc.

— N-aveți cumva un *Ben Hur*, ediția 1860?

N-a zis: "Hm"?, deși ar fi avut chef. Îmi zâmbi rece.

— O ediție princeps?

— A treia. Cea cu erată la pagina 116.

— Mă tem că n-o avem... momentan.

— Poate aveți atunci *Chevalier Audubon*, ediția 1840... Întreaga casetă, firește.

– Hm... nu, momentan, răspunse ea răgușit.

Zâmbetul îi atârna nesigur și m-am întrebat ce mutră o să facă la dispariția zâmbetului.

– Vindeți, într-adevăr, cărți? am întrebat-o cu falsă politețe.

Mă măsură din cap până în picioare. Nu mai zâmbea. Privirea aproape i se înăsprise. Stătea dreaptă și țeapănă. Arătă cu unghiile argintii spre vitrinele cu rafturi din perete.

– Cu ce seamănă astea, cu niște grepfruturi? se interesă ea ironie.

– Oh, știți, dar fleacurile astea nu mă interesează aproape deloc. Au probabil copii de gravuri, facil colorate și extrem de comune. Vulgaritățile obișnuite. Nu. Regret. Nu.

– Înțeleg. Încercă să-și readucă zâmbetul pe față. Era furioasă ca un ajutor de primar bolnav de oreion. Poate domnul Geiger... dar lipsește momentan. Ochii ei mă cercetau cu grijă. Se pricepea la cărți rare cum mă pricep eu să dresez purici.

– Poate că se întoarce mai târziu?

– Mă tem că numai foarte târziu.

– Regret enorm. Enorm de mult. Am să iau loc pe unul din aceste adorabile fotolii și-am să fumez o țigară. Nu prea am ce face toată după-amiaza. Singura preocupare e lecția mea de trigonometrie.

– Firește, spuse ea. Desigur.

M-am întins pe unul din fotolii și mi-am aprins o țigară cu bricheta rotundă și nichelată de pe suportul cu scrumieră. Fata nu se clinti, rămase cu buza inferioară între dinți și cu ochii vag tulburați. Dădu în cele din urmă din cap, se întoarse încet și reveni la biroul ei mic din colț. Mă urmări din dosul lămpii. M-am așezat picior peste picior și-am căscat. Degetele cu unghii argintii se îndreptară spre furca telefonului de pe birou, nu-l atinseră, se retraseră și începură să răpăie pe birou.

Tăcere cam cinci minute. Ușa se deschise și un tip înalt și cu aer înfometat, cu nas mare și baston în mină, intră discret și închise ușa în urmă, asigurându-se că s-a prins în clanță, păși spre birou și lăsă pe el un pachet ambalat. Scoase din buzunar un portvizit de focă, cu colțuri de aur, și-i arătă blondei ceva. Blonda apăsă pe un buton de pe birou. Tipul înalt se îndreptă spre ușa din despărțitura lambrisată și o deschise doar cât să se strecoare înăuntru.

Mi-am terminat țigara și mi-am aprins alta. Minutele se scurgeau încet. Pe bulevard, mașinile claxonau înfundat și posac. O cursă interurbană roșie trecu huruind. Lumina unui semafor de circulație clipi. Blonda se sprijini în cot, își puse o palmă deasupra ochilor și mă privi țintă pe dedesubt. Ușa despărțiturii se deschise și tipul înalt și cu baston se furișă afară. Avea un alt pachet ambalat, de mărimea unei cărți mari. Se duse la birou și plăti. Plecă așa cum venise, mergând pe vârfuri, respirând cu gura deschisă și aruncându-mi o privire pătrunzătoare și oblică în timp ce trecea pe alături.

M-am ridicat, am salutat-o pe blondă ducând degetul la pălărie și m-am luat după individ. O apucă spre partea apuseană a orașului, pendulând bastonul într-un arc scurt și precis, exact deasupra pantofului drept. Era ușor de urmărit. Haina, croită dintr-un cupon de păr de cămilă, cam țipător, avea umeri atât de largi încât gâtul îi ieșea ca o tulpină de grâu iar capul i se bălăbănea deasupra, în vreme ce mergea. Am parcurs un bloc și jumătate. La semaforul de la Bulevardul Highland m-am oprit lângă el și l-am lăsat să mă vadă. Mă privi în treacăt, apoi brusc mă fixă cu atenție și se îndepărtă rapid. Când lumina trecu pe verde, am traversat Bulevardul Highland și-am mai străbătut distanța unui bloc. Grăbi pasul cu picioarele lui lungi și la colțul străzii avea un avans de douăzeci de metri. O luă la dreapta. La vreo treizeci de metri, pe deal, se opri, își prinse bastonul pe braț, scotoci în buzunarul de la piept și scoase un portțigaret de piele. Vârî o țigară în gură, dădu drumul la chibrit și când îl ridică se uită înapoi, mă văzu că-l urmăresc de la colț și se îndreptă de parcă i-ar fi tras cineva un picior în fund. Aproape că ridică praf în urmă în timp ce trecea pe lângă bloc, călcând cu pași lungi și nesiguri și bocănind cu bastonul în caldarâm. O apucă din nou spre stânga. Luase cel puțin un avans de o jumătate de bloc când am ajuns în locul unde cotise. Mă trăsese pe sfoară. Era o străduță strâmtă, străjuită de pomi, pe o parte cu un parapet, iar pe cealaltă trei curți cu bungalow-uri.

Dispăruse. Am pornit lent pe lângă parapet, trăgând cu ochiul în toate părțile. În cea de-a doua curte am văzut ceva. Așezarea se numea La Baba, o curte liniștită și cufundată în întuneric, cu un șir dublu de bungalow-uri, umbrite de arbori. Aleea centrală era mărginită de chiparoși italieni, tăiați scurt și masiv, în forma vaselor de ulei din basmul lui *Ali Baba și cei patruzeci de hoți*. În dosul celui de-al treilea vas se mișcă marginea unei mâneci croită dintr-un material cadrilat și țipător.

M-am sprijinit de un arbore de piper de pe terenul de parcare și-am așteptat. Pe dealuri bubuia din nou tunete. Fulgerul sclipea și se reflecta în norii negri adunați grămadă departe, spre sud. Câteva picături prudente se întinseră pe caldarâm, lăsând urme ca monedele de cinci cenți. Cerul era calm ca în sera cu orhidee a generalului Sternwood.

Mâneca din dosul arbustului reapăru, apoi un nas mare, un ochi și niște păr cânepiu, neacoperit de pălărie. Ochiul se holbă la mine. Dispăru. Perechea lui reapăru ca o ciocănitoare de cealaltă parte a arbustului. Trecură cinci minute. Îl prinsesem la strâmtoare. Tipii de teapa lui n-au nervii tari. Am auzit cum se aprinde un chibrit și apoi un fluierat. După care, o umbră întunecată alunecă pe iarbă spre arbustul de alături. Apoi ieși pe alee, se îndreptă direct spre mine, învârtind bastonul și fluierând. Un fluierat acru, plin de teamă. Am aruncat o privire vagă spre cerul întunecat. Trecu la trei metri de mine și nici nu mă privi. Acum era în siguranță. Scăpase de pachet.

L-am urmărit până a dispărut, am apucat-o pe aleea centrală a curții La Baba și-am desfăcut ramurile celui de-al treilea chiparos. Am tras afară o carte împachetată, am pus-o la subsuoară și-am plecat. Nimeni n-a strigat la mine.

5

Îndărăt, pe bulevard, am intrat în cabina telefonică a unui *drugstore* și-am căutat în carte numărul de telefon de acasă al domnului Arthur Gwynn Geiger. Locuia la Laverne Terrace, o stradă pe deal, ce se făcea din Bulevardul Laurel Canyon. Am vârât moneda de cinci cenți și-am format numărul, de curiozitate. N-a răspuns nimeni. Am deschis cartea de telefon la rubrica magazinelor și-am notat mai multe librării din raza blocului unde mă aflam.

Prima la care m-am adresat se găsea în partea de nord a orașului, un magazin mare, situat la parter, unde se desfăceau hârtie de scris și rechizite de birou, iar la mezanin teancuri de cărți. Nu părea magazinul indicat. Am trecut strada și-am mai mers două blocuri spre răsărit, în direcția celuilalt. Acesta aducea mai degrabă cu ceea ce căutam — o prăvălie strâmtă, mică, în mare dezordine și ticsită cu cărți până în tavan; înăuntru patru sau cinci amatori își lăsau tacticos amprente pe suprapertele noi. Nimeni nu le dădea vreo

atenție. Am intrat în librărie, am trecut printr-o despărțitură și m-am pomenit în fața unei femei scunde și brunete care citea la un birou o carte de legi.

Am deschis portvizitul și i l-am pus pe birou ca să vadă legitimația dinăuntru. A privit-o, și-a scos ochelarii și s-a lăsat pe spatele scaunului. Am vârât portvizitul la loc. Avea trăsăturile fine ale unei evreice inteligente. Mă fixă și nu spuse nimic.

– Vreți să-mi faceți o favoare, o favoare mică de tot? am întrebat-o.

– Nu știu. Despre ce-i vorba? Avea o voce groasă și egală.

– Cunoașteți magazinul Geiger de peste drum, două blocuri mai la răsărit!

– Cred c-am trecut pe alături.

– E o librărie. Dar nu ca a dumneavoastră. Știți foarte bine.

Își strâmbă ușor buza și nu răspunde.

– Îl cunoașteți pe Geiger din vedere? am întrebat-o.

– Regret, nu-l cunosc pe domnul Geiger.

– Atunci nu puteți să-mi spuneți cum arată.

Își strâmbă buza și mai mult.

– De ce v-aș spune?

– Nu există nici un motiv. Dacă nu voiți, nu vă pot sili.

Se uită prin ușa despărțitorii și se lăsă din nou pe spate.

– Era o stea de șerif, nu?

– De agent onorific. Nu înseamnă nimic. Costă cât o țigară de foi de zece cenți.

– Înțeleg.

Întinse mâna după țigări, scutură pachetul și scoase una cu buzele. I-am întins un chibrit. Îmi mulțumi, se aplecă iar pe spate și se uită la mine prin fum. Apoi spuse prudent:

– Vreți să știți cum arată și nu doriți să-i luați un interviu?

– Nu-i acolo acum.

– Presupun c-are să se întoarcă. La urma urmei, e magazinul lui.

– Nu vreau să-i iau încă un interviu. Privi din nou prin ușa deschisă. Vă pricepeți cumva la cărți rare?

– Să facem o probă.

– Aveți cumva *Ben Hur*, ediția a treia, din 1860, cea cu rând dublu cules la pagina 116?

Împinse de o parte volumul galben de legi, luă de pe birou o carte groasă, o

răsfoi, se opri la o pagină și o studie.

— Nimeni n-are o astfel de ediție, spuse fără să ridice ochii. Pentru că nici nu există.

— Exact.

— Ce urmăriți în fond?

— Fata din magazinul lui Geiger n-a știut.

Ridică privirea spre mine.

— Înțeleg. Deveniți interesant. Oarecum.

— Sunt detectiv particular și anchetez un caz. Poate că pun prea multe întrebări. Mie, oricum, nu mi s-a părut.

Suflă un cerc de fum moale și cenușiu și își vârî degetul prin el. Cercul se destrămă în fuioare delicate. Vorbea calm, indiferent.

— Cred că are sub patruzeci și cinci de ani. De înălțime mijlocie, gras. De vreo șaptezeci și două de kilograme. Fața grasă, o mustață ca a lui Charlie Chan, ceafa groasă și moale. E moale tot. Bine îmbrăcat, merge fără pălărie, pretinde că se pricepe la antichități, dar habar n-are. A, da. Are un ochi de sticlă.

— Ați fi un polițist grozav.

Așeză la loc cartea de referințe pe un raft fără geam, la marginea biroului, și deschise din nou volumul de legi din fața ei.

— Sper să nu fiu. Își puse din nou ochelarii.

I-am mulțumit și-am plecat. Începuse să plouă. Am rupt-o la fugă, ducând la subsuoară cartea împachetată. Mașina era pe o stradă laterală, din bulevard, aproape peste drum de magazinul lui Geiger. M-am udat ciuciulete până am ajuns acolo. M-am suit în mașină, am ridicat ferestrele și-am șters cu batista pachetul. Apoi l-am desfăcut.

Firește, știam ce-aveam să găsesc înăuntru. O carte grea, bine legată, elegant tipărită, cu caractere culese manual pe o hârtie fină. Împodobită cu fotografii obscene, cât pagina. Atât pozele cât și textul erau de o murdărie de nedescris. Cartea nu era nouă. Datele de împrumut și restituire erau trecute într-o casetă la început. O carte de împrumutat. O bibliotecă de împrumutat obscenități pretențioase.

Am împachetat cartea la loc și-am încuiat-o în portbagaj. O astfel de bandă, lucrând la lumina zilei, pe bulevard, părea să se bucure de o protecție formidabilă. Am rămas pe loc și m-am otrăvit cu fumul de la țigară, am ascultat

ploaia și-am reflectat la cele întâmplate.

6

Ploaia umplea rigolele și pe caldarâm te stropea până la genunchi. Polițiști voinici, în impermeabile de cauciuc, lucind ca niște țevi de revolver, se distrau trecând în brațe peste locurile inundate fete ce chicoteau. Ploaia răpăia violent pe acoperișul mașinii și capota de pânză groasă începu să lase apă. La picioare se adună o băltoacă. Era prea devreme ca să înceapă toamna cu o astfel de ploaie. Mi-am îmbrăcat pardesiul și-am apucat-o grăbit spre primul *drugstore*, de unde mi-am cumpărat o sticlă de whisky. Întors în mașină, am băut destul ca să mă încălzesc și să-mi ațâț curiozitatea. Depășisem timpul de parcare, dar polițiștii erau prea ocupați cu trecerea fetelor și cu fluieratul ca să-și mai bată capul cu mine.

În ciuda ploii, sau poate tocmai din cauza ei, la magazinul Geiger afacerile mergeau din plin. Automobile elegante se opreau în față și persoane foarte simpatice intrau și ieșeau cu pachete ambalate. Nu erau numai bărbați.

Domnul Geiger apăru pe la ora patru. O limuzină sport, crem, cu două locuri, se opri înaintea magazinului și, în timp ce cobora din mașină și intra, i-am surprins fața grasă și mustața ca a lui Charlie Chan. Nu avea pălărie și purta un impermeabil de piele verde, cu cordon. De la acea depărtare nu-i puteam vedea ochiul de sticlă. Un băiat înalt și foarte arătos, îmbrăcat într-o scurtă lipită de corp, ieși din magazin și conduse mașina după colț, apoi se întoarse pe jos, cu părul negru și lucios lipit pe cap de ploaie.

Se mai scurse o oră. Se întunecă și luminile estompate de ploaie ale magazinelor fură înghițite de strada întunecată. Claxoanele autobuzelor răsunau furioase. Pe la cinci și un sfert, băiatul înalt, cu scurta lipită pe corp, ieși din magazinul Geiger cu o umbrelă și plecă să aducă mașina crem. Veni cu ea la ușă, Geiger ieși, iar băiatul înalt îi ținu umbrela deasupra capului descoperit. Apoi o strânse, o scutură și o vârî în mașină. După aceea se repezi îndărăt în magazin. Am pornit motorul.

Limuzina sport o apucă spre apus, pe bulevard, ceea ce mă sili să ocolesc la stânga și să-mi fac o groază de dușmani, inclusiv un șofer de camion, care își

scoase capul în ploaie și răcni la mine. Eram la două blocuri în urma ei până am apucat să intru pe același culoar. Speram ca Geiger să fie în drum spre casă. L-am văzut de două sau trei ori, apoi a luat-o spre nord, pe Bulevardul Laurel Canyon. Pe la jumătatea parcursului viră la stânga și intră pe o fâșie curbă de beton ud, denumită Laverne Terrace. Era o stradă strâmtă, cu un mal înalt pe o parte, iar pe cealaltă cu o pantă acoperită cu o puzderie de case, asemănătoare unor cabane, ale căror acoperișuri nu se ridicau prea mult peste nivelul drumului. Ferestrele din față erau mascate de garduri vii și desișuri. Pomii îmbibați de apă picurau pretutindeni.

Geiger avea aprinse farurile, iar eu nu. Am accelerat și l-am depășit la o curbă, am reținut numărul unei case în timp ce treceam pe alături, și-am cotit la capătul străzii. Mașina se oprise. Farurile erau îndreptate pieziș spre garajul unei căsuțe cu un gard viu pătrat, astfel tăiat încât ascundea complet ușa de la intrare. L-am urmărit pe Geiger ieșind din garaj cu umbrela ridicată și trecând prin gardul viu. Nu se purta ca și cum s-ar fi așteptat să-l urmărească cineva. În casă se aprinseră luminile. Am înaintat până la prima casă, mai sus de-a lui, care părea goală, dar nu avea nici un anunț de închiriere. Am parcat, am tras capota, am băut o dușcă din sticlă, și-am luat loc. Nu știu ce așteptam, dar ceva îmi spunea să aștept. Trecu un alt convoi de minute plictisitoare.

Două mașini urcară dealul și depășiră creasta. Părea o stradă foarte liniștită. Puțin după ora șase, prin ploaia biciuitoare, izbucniră alte lumini strălucitoare. Se lăsase un întuneric de smoală. În fața casei lui Geiger se opri încet o mașină. Fascicolele farurilor luciră slab, apoi se stinseră. Se deschise ușa și ieși o femeie. O femeie micuță și subțirică, cu o beretă de pictor și îmbrăcată într-un impermeabil transparent. Trecu prin gardul viu. O sonerie răsună vag, prin ploaie se întrezări o lumină, o ușă care se închise, apoi tăcere.

Am scos din portieră o lanternă, am coborât și am aruncat o privire mașinii. Era un Packard decapotabil, roșcat sau cafeniu-închis. Fereastra din stânga era lăsată. Am căutat locul unde se află fixat permisul de conducere și-am îndreptat lanterna spre el. Pe permis stătea scris: Carmen Sternwood, Alta Brea Crescent nr. 3765, West Hollywood. M-am întors la mașină, am luat loc și-am început să aștept. Capota picura pe genunchi și stomacul îmi ardea de prea mult whisky. Nici o altă mașină nu mai urcă dealul. În casa în fața căreia parcasem nu se mai aprinse nici o altă lumină. Părea un cartier prea simpatic ca să adăpostească proaste obiceiuri.

La șapte și douăzeci o săgeată de lumină albă și tăioasă țâșni din casa lui Geiger ca un val de fulgere vara. În timp ce bezna se aduna în jurul ei și o devora, un urlet ascuțit și metalic izbucni ca un ecou și se pierdu printre pomii împovărați de apă. Am ieșit din mașină mai înainte ca ecourile să se stingă.

Urletul nu trădase teamă. Mai degrabă o surpriză aproape plăcută, un răcnet de beție, un zbieret de idiolenie curată. Era un sunet urât. M-a dus cu gândul la oameni în alb, la ferestre zăbrele și la paturi tari și strâmte, prevăzute cu curele de piele pentru glezne și încheieturi. Cuibul lui Geiger se cufundase din nou într-o liniște deplină când am trecut prin gaura din gardul viu și-am ocolit colțul care masca ușa de la intrare. Un inel de fier prins într-o gură de leu servea drept ciocan de bătut în ușă. Am întins mâna și l-am apucat. Exact în clipa aceea, ca și cum cineva ar fi așteptat acest semnal, în casă pocniră trei împușcături. Se auzi un sunet care ar fi putut fi un oftat lung și dureros. Apoi o bușitură moale și neclară. Pași repezi prin casă... pași ce se îndepărtau.

Ușa dădea pe o alee strâmtă, ca o punte peste o viroagă, umplând golul dintre zidul casei și marginea malului. Nu exista verandă, nici teren ferm, nici o cale de a ajunge în spate. Ușa din spate se afla la capătul unor trepte de lemn care suiau din strada în formă de alee, de dedesubt. Știam fiindcă auzeam pe trepte pași care coborau. Apoi duduțul brusc al unei mașini care pornește. Zgomotul se pierdu repede în depărtare. Mi s-a părut că motorului ei îi răspunde o altă mașină, dar n-am fost sigur. Casa din fața mea era liniștită ca o criptă. Nu mai era nici o grabă. Ce se afla înăuntru, acolo rămânea.

Am încălecat gardul viu de la marginea aleii, m-am aplecat mult spre ușă cu geamuri, fără plasă de sârmă, și-am încercat să privesc prin crăpătura dintre perdele. Am văzut lumina lămpii pe un perete și marginea unei biblioteci. M-am întors pe alee, am parcurs-o în întregime, ca și o parte din gardul viu, și am împins cu umărul ușa de la intrare. Era o prostie. Poate singura parte a unei case din California prin care nu-ți poți vâri piciorul e ușa de la intrare. M-am rănit doar la umăr și m-am infuriat. Am sărit iar peste gard, am forțat ușa cu geamuri, folosind pălăria drept mânășă, și-am desprins aproape tot geamul de jos. Puteam acum să vâri mâna înăuntru și să învârt clanța care o fixa de soclu. Restul a fost ușor. Nu exista cârlig sus. Ușa cedă. M-am strecurat înăuntru și-am tras perdelele din față.

Cele două persoane din odaie nu dădură nici o atenție felului cum am

intrat, deși doar una dintre ele era moartă.

7

Era o cameră largă, pe toată lărgimea fațadei. Avea un tavan jos, cu grinzi și pereți cafenii de ipsos, împodobiți cu fâșii de mătase chinezească brodată și cu gravuri chinezești și japoneze în rame de lemn grunțuros. Apoi rafturi scunde cu cărți, un covor chinezesc roz și gros, în care un bursuc ar fi putut sta ascuns o săptămână fără să-și arate botul. Pe jos — perne, bucăți de mătase desperecheate, aruncate alandala, de parcă cine locuia acolo ar fi vrut să le aibă la îndemână ca să le pipăie. Mai era și un divan larg și jos, îmbrăcat în mătase trandafirie-deschis. Pe el se afla un maldăr de haine, inclusiv lenjerie de mătase, de culoare liliachie. Lumina venea de la o lampă mare și sculptată pe un pedestal și de la alte două lămpi cu picior, adumbrite de abajururi verzi ea jadul și cu ciucuri lungi. Mai era și un birou negru, cu marginile sculptate la colțuri în chip de gargoile, iar în spatele lui, pe un scaun negru lustruit, cu brațe și spătar sculptate, o pernă de mătase galbenă. Odaia degaja un amestec straniu de miroaturi, din care cel mai puternic în acea clipă părea izul usturător al prafului de pușcă și parfumul greșos al eterului.

Într-un colț al camerei, pe un fel de platformă scundă, se afla un scaun din lemn de tek, cu spătarul înalt, pe care ședea domnișoara Carmen Sternwood pe un șal portocaliu cu franjuri. Stătea foarte drept, cu mâinile pe brațele scaunului, genunchii stinși, trupul ridicat țeapăn, în atitudinea unei zeițe egiptene, cu bărbia sus și cu dinții mici și strălucitori sclipindu-i între buze. Ochii îi erau larg deschiși. Irisul, de un cenușiu ca gresia, îi devorase pupila. Erau ochi plini de furie. Părea inconștientă, deși nu avea aerul unei inconștiente. Arăta ca și cum în mintea ei se petrecea ceva foarte important și se petrecea cu mare succes. Din gură îi ieșea un chicotit strident, care nu-i modifica expresia și nici măcar nu-i mișca buzele.

Purta o pereche de cercei lungi de jad. Cerceii erau foarte frumoși și costaseră probabil mai multe sute de dolari. Nu mai avea nimic altceva pe ea.

Avea un corp splendid, mic, suplu, întins, ferm și rotunjit. La lumina lămpii, pielea căpătase lustrul sclipitor al unei perle. Picioarele nu aveau grația

excitantă a picioarelor doamnei Regan, deși erau foarte frumoase. Am examinat-o fără jenă sau intenții porcoase. Nu se afla deloc în acea cameră în postura unei fete goale. Era doar o drogată. Pentru mine fusese întotdeauna doar o drogată.

Am încercat s-o mai privesc și m-am uitat la Geiger. Zăcea pe spate pe dușumea, dincolo de ciucurii covorului chinezesc, în fața unui obiect care semăna cu un stâlp de totem. Stâlpul avea profilul unui vultur, iar ochiul lui mare și rotund era lentila unui aparat fotografic. Lentila era îndreptată spre fata goală de pe scaun. De o margine a totemului era fixat un bliț înnegrit. Geiger purta papuci chinezești cu tălpi de păslă groasă, pantaloni de pijama de mătase neagră, iar deasupra o haină chinezească brodată și pătată pe piept aproape complet de sânge. Ochiul lui de sticlă sclipea puternic la mine și era pe departe cel mai viu lucru din persoana lui. Dintr-o singură privire mi-am dat seama că nici una dintre cele trei împușcături auzite nu-și greșise ținta. Era mort de-a binelea.

Blițul produsese fulgerul de lumină pe care îl văzusem. Urletul demential fusese reacția fetei drogate și goale la vederea lui. Cele trei împușcături reprezentaseră ideea cuiva care dorise să dea o nouă întorsătură evenimentelor. Ideea tipului care coborâse treptele din spate, se suise într-o mașină, trântind ușa, și plecase în goană. Atitudinea lui mi se părea merituoasă.

Pe o tavă de lac roșu, la capătul biroului negru, alături de un flacon pântecos plin cu un lichid cafeniu, se aflau două pahare fragile, vârstate cu bronz. Am scos dopul și l-am mirosit ușor. Mirosea a eter și a altceva, poate a laudanum. N-am încercat niciodată să beau acest amestec, dar mi se părea că merge perfect cu menajul Geiger.

Am ascultat ploaia răpăind pe acoperiș și pe ferestrele dinspre nord. Nu se mai auzea nici un alt zgomot în afara ei, nici mașini, nici sirenele poliției, doar răpăitul ploii. M-am apropiat de divan, mi-am luat impermeabilul și-am răscolit printre hainele fetei. Am găsit o rochie de lână aspră, verde-deschis, din acelea care se trag peste cap, cu mânecă trei sferturi. Am gândit c-am să reușesc să i-o îmbrac.

M-am decis să renunț la lenjeria de corp, nu din sentimente de delicatețe, ci fiindcă nu mă vedeam în stare să-i trag chiloții și să-i închid sutienul. Am adus rochia la fotoliul din lemn de tek de pe postament. Domnișoara Sternwood puțea a eter de la un metru. Continua să chicotească strident și pe bărbie i se

scurgea un fir de salivă. I-am tras două palme. A clipit și-a încetat să mai chicotească. Am mai plesnit-o o dată.

– Hai, i-am spus vesel, fii cuminte. Hai, îmbracă-te!

Îmi aruncă o privire lungă, iar ochii ei de ardezie erau goi ca niște găuri într-o mască.

– Gugugugu, făcu ea.

I-am mai tras câteva palme. Nici nu i-a păsat. N-au trezit-o. Am început s-o îmbrac. Nici asta n-o interesa. M-a lăsat să-i ridic brațele și își desfăcu larg degetele, de parcă gestul ar fi fost o mare șmecherie. Am reușit să-i vâr mâinile prin mâneci, să-i trag rochia pe spate și s-o ridic în picioare. Îmi căzu în brațe chicotind. Am așezat-o la loc pe fotoliu și i-am pus ciorapii și pantofii.

– Hai să facem o mică plimbare, i-am spus. O plimbare mică și plăcută.

Am făcut o plimbare mică. Uneori, cerceii ei mi se loveau de piept, alteori ne despărțeam cu pași mari și lenți, ca dansatorii profesioniști. Am mers până la cadavrul lui Geiger și înapoi. Am silit-o să-l privească. Era de părere că-i un tip nostim. A chicotit și-a încercat să mi-o spună, dar n-a reușit decât să bolborosească. Am condus-o până la divan și-am întins-o. Sughiță de două ori, chicoti puțin și adormi. Mi-am îndesat în buzunare lenjeria ei și m-am deplasat în spatele totemului. Aparatul de fotografiat era într-adevăr acolo, fixat înăuntru, dar fără clișeu în dispozitiv. M-am uitat pe jos, gândindu-mă că poate l-a scos mai înainte de-a fi împușcat. Nici urmă de clișeu. Am ridicat mâna moale și rece a lui Geiger și l-am rostogolit nițel. Nici urmă de clișeu. Nu-mi plăcea cum evoluau lucrurile.

M-am dus într-un hol din spatele camerei și-am cercetat casa. La dreapta se găsea o cameră de baie și o ușă încuiată, iar în spate bucătăria. Fereastra de la bucătărie fusese forțată. Paravanul de sârmă dispăruse, iar pe pervaz se mai vedea încă locul de unde se trăsese ivărul. Ușa din dos nu era încuiată. Am lăsat-o așa și-am intrat într-un dormitor din stânga holului. Era elegant, pretențios și feminin. Patul avea o acoperitoare pufoasă. Pe măsuța de toaletă, cu trei oglinzi, în afara unei batiste, a unui mărunțiș de bani, a unor perii și a unui portofel pentru chei, se afla o sticlură cu parfum. În dulapul din perete se găseau haine bărbătești, iar sub marginea pufoasă a macatului de pe pat se vedeau niște papuci de casă. Camera domnului Geiger. Am luat portofelul cu chei în salonaș și-am căutat prin birou. Într-un sertar încăpător am dat peste o casetă de oțel încuiată. Am încercat una din chei. Înăuntru nu se găsea decât

un carnetel de piele albastră, cu index și cu multe pagini codificate, scris cu aceleași caractere prelungi din scrisoarea trimisă generalului Sternwood. Am vârât carnetelul în buzunar, am șters caseta unde o atinsesem, am încuiat biroul la loc, am pus cheile în buzunar, am stins gazul care încălzea butucii de metal din cămin, mi-am îmbrăcat treniul și-am încercat s-o trezesc pe domnișoara Sternwood. Era imposibil. I-am îndesat pe cap bereta de pictor, am învelit-o în impermeabil și-am dus-o în brațe până la mașina ei. M-am întors, am stins toate luminile și-am închis ușa de la intrare, apoi i-am scos cheile din geantă și-am pornit Packardul. Am coborât dealul cu farurile stinse. În mai puțin de zece minute am ajuns la Alta Brea Crescent. În tot acest timp Carmen a sforăit, și-am simțit în față respirația ei care putea a eter. N-am putut să-i dau la o parte capul de pe umărul meu. N-am reușit decât să nu i-l țin în poală.

8

În dosul geamurilor strâmte și încadrate în plumb ale ușii laterale din casa Sternwood se întrezărea o lumină slabă. Am oprit Packardul sub bolțile de la intrare și mi-am golit buzunarele pe banchetă. Fata sforăia într-un colț, cu bereta căzută șmecherește pe nas și cu mâinile atârându-i moi în cutele impermeabilului. Am ieșit din mașină și-am sunat la ușă. Pași se apropiară încet, de parcă ar fi venit obosiți de la o mare depărtare. Ușa se deschise și majordomul țepăn și cărunt mă măsură din cap până în picioare. Lumina din hol îi arunca un halo în jurul părului argintiu.

– Bună seara, domnule, spuse el politicos și se uită peste mine la Packard. Își întoarse apoi privirea spre mine.

– Doamna Regan e acasă?

– Nu, domnule.

– Generalul doarme, sper!

– Da. Seara e vremea când doarme cel mai bine.

– Unde-i subreta doamnei Regan?

– Mathilda? E aici, domnule.

– N-ar strica s-o chemi. O treabă de femeie. Uită-te în mașină și-ai să vezi de ce.

Se uită în mașină. Se întoarce.

— Înțeleg, zise el. Am s-o aduc pe Mathilda.

— Mathilda are s-o îngrijească, i-am spus.

— Cu toții încercăm s-o îngrijim.

— Bănuiesc că ai experiență. Nu mi-a răspuns. Atunci noapte bună. Las totul pe seama dumitale?

— Perfect, domnule. Să chem un taxi?

— Hotărât nu. De fapt, nici nu sunt aici. Nu-i decât o închipuire de-a dumitale.

Atunci zâmbi. Se înclină ușor, iar eu m-am întors, am luat-o pe alee și-am ieșit pe poartă.

Am mers așa pe parcursul a zece blocuri, coborând pe străzile în serpentină, biciuite de ploaie, pe sub pomii care picurau tot timpul, de-a lungul ferestrelor luminate ale unor case imense, situate pe terenuri fantomatic de gigantice — ciorchini neclari de streșini, frontoane și ferestre luminate sus pe culmea dealurilor, distante și inaccesibile, cum sunt casele vrăjitoarelor în pădure. Am dat de o stație de benzină, luminată orbitor și inutil, unde un vânzător plictisit, cu șapcă albă pe cap și îmbrăcat cu un vindiac albastru închis stătea ghemuit pe un scaun între pereții de sticlă aburită și citea un ziar. Aș fi vrut să intru, dar m-am răzgândit. Eram ud până la piele. Și într-o noapte ca asta îți crește barba așteptând un taxi. Iar șoferii de taxi nu uită.

Mi-a trebuit mai mult de o jumătate de oră ca să mă întorc pe jos acasă la Geiger, mergând repede. Nu era țipenie de om, pe stradă nici o mașină, afară de-a mea, parcată în fața casei de alături. Arăta tristă ca un câine pierdut. Am scos dinăuntru o sticlă de whisky și-am dat pe gât jumătate din ce mai rămăsese, apoi am intrat în mașină ca să aprind o țigară. Am fumat-o jumătate, am aruncat-o, am ieșit, m-am îndreptat spre casa Geiger. Am descuiat ușa și-am pășit în bezna caldă încă, am rămas pe loc, în timp ce picăturile se scurgeau tăcut de pe mine pe covor, iar eu ascultam ploaia. Am băjbâit după lampă și-am aprins-o.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că de pe pereți dispăruseră mai multe fâșii de mătase brodată. Nu le număraseram, dar tapetul cafeniu, pe alocuri gol, bătea la ochi. Am mai făcut câțiva pași și-am mai aprins o lampă. M-am uitat la totem. La picioarele lui, dincolo de marginea covorașului chinezesc, fusese întins un alt covor pe dușumea. Nu se aflase acolo mai

înainte. Se aflase cadavrul lui Geiger. Iar cadavrul lui Geiger dispăruse.

Am înlemnit. Am strâns buzele pe dinți și-am privit ironic ochiul de sticlă din totem. Am mai cercetat o dată întreaga casă. Toate erau exact așa cum le lăsasem. Geiger nu se afla în patul lui cu macat pufos și nici dedesubt, și nici în dulapul din perete. Nu era nici în bucătărie și nici în camera de baie. Nu mai rămânea decât ușa încuiată din dreapta holului. Una din cheile lui Geiger o deschise. Camera era interesantă, dar Geiger nu era înăuntru. Era interesantă fiindcă era foarte diferită de camera lui Geiger. Era un dormitor masculin, sobru și aproape gol, cu dușumea lustruită, cu câteva covorașe model indian, două scaune drepte, un birou dintr-un lemn cu pigment întunecat, având pe el o trusă de toaletă bărbătească și două lumânări negre și sfeșnice de aramă, înalte de treizeci de centimetri. Patul era strâmt, părea tare și era acoperit cu un macat cafeniu de batist. Camera răspândea răcoare. Am încuiat-o la loc, am șters clanța cu batista și m-am întors la totem. M-am lăsat în genunchi și-am început să cercetez de-a lungul marginii covorașului până la ușa de la intrare. Mi s-a părut că văd două dăre paralele ducând în acea direcție, ca și cum ar fi fost târâte niște tocure. Cel care le târâse o făcuse conștiincios. Morții atârnă mai greu decât inimile sfărâmate.

Nu fusese poliția. I-aș mai fi găsit încă acolo, ocupați să măsoare cu sfoara, să tragă urme cu creta, să presare pudră pentru a lua amprente, să fotografieze și să fumeze țigări de foi ieftine. I-aș fi găsit cu siguranță acolo. Dar nu fusese nici criminalul. Plecase prea repede. Probabil că zărise fata. Nu putuse fi sigur că-i atât de amețită încât să nu-l vadă. Criminalul fugise ca să câștige distanță. N-am găsit nici un răspuns, dar n-aveam nimic împotriva faptului că cineva dorea ca Geiger să fie dat doar lipsă și nu asasinat. Mi se oferea astfel prilejul să mă conving, dacă raportam poliției, fără să pomenesc însă de Carmen Sternwood. Am încuiat din nou ușa, am pornit motorul mașinii și-am apucat-o spre locuința mea ca să fac un duș, să-mi schimb hainele și să iau o cină târzie. După aceea m-am fâțâit prin apartament, am băut prea multe groguri fierbinți și-am încercat să dezleg numele codificate din carnetelul albastru cu index, al lui Geiger. Nu puteam fi sigur decât că era vorba de o listă de nume și de adrese, probabil ale clienților. Erau peste patru sute. Asta însemna o combinație formidabilă, ca să nu mai pomenesc de eventualele șantaje, probabil foarte numeroase. Orice nume de pe listă putea fi cel al criminalului. N-am invidiat treaba poliției când aveam să le înmânez carnetelul.

M-am dus la culcare plin de whisky și de ciudă și-am visat un om într-o haină chinezească, pătată de sânge, fugărind o fată goală, cu cercei lungi de jad în urechi, în timp ce eu alergam după ei încercând să-i fotografiez eu un aparat fără film.

9

A doua zi dimineață aerul era limpede, luminos și însoțit. M-am trezit cu senzația că am în gură mânușa unui automobilist, am băut două cești de cafea și-am răsfoit ziarele de dimineață. În nici unul n-am găsit vreo referință la domnul Arthur Gwynn Geiger. Tocmai scuturam costumul meu ud ca să-i netezesc cutele, când sună telefonul. Era Bernie Ohls, anchetatorul principal al procurorului, care îmi dăduse ideea să merg la generalul Sternwood.

— Ei, cum se simte băiatul? începu el. Vocea lui părea a unui om care a dormit bine și nu avea prea mari datorii.

— Mă doare capul după băutura.

— Ce vorbești? Râse distrat, apoi vocea îi căpătă o nuanță prea degajată, o voce de polițist șmecher.

— Ai apucat să-l vezi pe generalul Sternwood?

— Hm.

— Ai făcut ceva pentru el?

— A plouat prea tare, i-am răspuns, dacă ăsta putea fi un răspuns.

— Se pare că-i o familie căreia i se întâmplă multe. Un automobil mare Buick, aparținând unuia dintre ei, e spălat de flux lângă cheiul Lido.

Am ținut telefonul atât de strâns, încât era gata să plesnească. Mi-am ținut de asemenea respirația.

— Mda, zise Ohls vesel. Un superb automobil Buick, nou umplut cu nisip și cu apa mării... Ah, eram cât pe-acți să uit. E și un tip în mașină.

Am dat drumul aerului din piept atât de încet încât îmi rămase pe buze.

— Regan? l-am întrebat.

— Aha? Cine? Vrei să spui fostul traficant de alcool, pe care l-a agățat fata mai mare și cu care s-a măritat? Nu l-am văzut niciodată. Ce-o fi făcând în

mașină?

- Lasă glumele proaste. Ce-ai vrea să faci cineva în mașină?
- N-am idee, amice. Mă duc s-arunc o privire la chei. Vii cumva?
- Da.
- Grăbește-te. Mă găsești în biroul meu.

Bărbierit, îmbrăcat și cu micul dejun luat, am ajuns la Palatul de Justiție în mai puțin de o oră.

Am suit cu liftul până la etajul șapte și m-am îndreptat spre un grup de mici birouri, folosite de oamenii procurorului. Cel al lui Ohls nu era mai mare decât restul, dar îl ocupa singur. Pe birou nu se afla decât un tampon, un suport ieftin pentru creioane, pălăria și unul din picioarele lui Ohls. Era un om blondiu, de statură mijlocie, cu sprâncene țepene și albe, ochi calmi și dinți bine îngrijiți. Semăna cu primul venit de pe stradă. Știam din întâmplare că omorâse nouă oameni, pe trei dintre ei pe când se afla în apărare, sau când cineva își putea închipui astfel.

Se ridică și puse în buzunar o cutiuță turtită, cu țigări de foi minuscule numite *Entractes*, o morfoli pe cea din gură și mă privi atent de-a lungul nasului, cu capul lăsat pe spate.

– Nu-i Regan, zise el. Am verificat. Regan e un tip voinic, la fel de înalt ca tine și ceva mai greu. Țasta-i un tânăr.

N-am răspuns nimic.

– Ce l-a făcut pe Regan s-o întindă? întrebă Ohls. Te interesează?

– Nu cred, i-am răspuns.

– Când un traficant de alcool se căsătorește intrând într-o familie bogată, iar apoi își ia rămas bun de la o femeie bine și de la vreo două milioane de dolari dobândiți legal – e de-ajuns ca să mă pună pe gânduri. Bănuiesc că ți-ai închipuit că-i un secret.

– Hm.

– Perfect, să nu scoți o vorbă amice. Nu mă supăr. Înconjură biroul, bătându-se peste buzunare, apoi întinse mâna după pălărie.

– Nu-l caut pe Regan, i-am spus.

Încuie ușa cu broasca automată și-am coborât la spațiul de parcare oficial, unde ne-am suit într-o mașină mică albastră. Am apucat-o pe Bulevardul Sunset, folosind uneori sirena ca să scăpăm de un stop. Era o dimineață răcoroasă, cu aerul destul de înviorător ca viața să-ți pară simplă și plăcută,

dacă n-aveai prea multe griji. Eu unul aveam.

Până la cheiul Lido erau patruzeci și cinci de kilometri pe șoseaua de pe faleză, primii cincisprezece printr-o circulație densă. Ohls ajunsese la destinație în trei sferturi de oră. Ne-am oprit brusc în fața unei arcade de ipsos decolorat, mi-am dat jos picioarele de pe podeaua mașinii și-am coborât amândoi. Un chei lung, cu un parapet, cu stâlpi de lemn alb, se întindea de la arcadă spre mare. La capătul lui am văzut un grup de oameni aplecați, iar sub arcadă un polițist motorizat bloca drumul unui alt grup care dorea să ajungă pe chei. De ambele părți ale șoselei erau parcate mașini — necrofili obișnuiți, de ambele sexe. Ohls arăta motociclistului insigna lui și o apucărăm pe chei, în mirosul violent de pește nealterat de ploaia torențială de peste noapte.

— Uite-o pe șlep, zise Ohls, arătând cu una din țigările lui de foi minuscule.

Un șlep scund și negru, cu o cabină ca a unui remorcher, se ghemuia lângă ponton la capătul cheiului. Pe puntea lui, în soarele dimineții, strălucea un obiect prins încă în lanțul de macara — o mașină mare, neagră și nichelată. Brațul macaralei fusese lăsat în poziția lui și coborât la nivelul punții. În jurul automobilului stăteau în picioare câțiva oameni. Am pășit amândoi pe treptele alunecoase până jos pe punte.

Ohls salută un agent în uniformă kaki-verzui și pe altul în civil. Echipajul șalupei, compus din trei persoane, se apleca peste marginea cabinei și mesteca tutun. Unul dintre ei se freca pe cap cu un prosop murdar. Era desigur cel care intrase în apă ca să fixeze lanțurile.

Am examinat automobilul. Bara de șoc din față era îndoită, unul dintre faruri spart, celălalt doar turtit, dar cu geamul încă întreg. Cutia radiatorului avea o spărtură mare, iar vopseaua și nichelul de pe întreaga mașină se zgâriaseră rău. Tapiseria se îmbibase de apă și se înnegrise. Nici unul dintre cauciucuri nu părea deteriorat.

Șoferul se afla ghemuit la volan, cu capul într-o poziție nefirească față de umeri. Era un băiat slăbuț și brunet, frumos până nu de mult. Fața lui căpătase o culoare alb-albăstruie, sub pleoapele coborâte ochii luceau stins și vag, iar în gura deschisă intrase nisip. Pe tâmpla stângă se detașa pe albeața pielii o vânătaie violentă.

Ohls se trase înapoi, își hârâi gâttelejul și aprinse una din țigările lui mici de foi.

— Ce s-a întâmplat?

Agentul în uniformă arată spre curioșii de la capătul cheiului. Unul dintre ei cerceta locul de pe parapetul de șipci albe unde se produsese o mare spărtură. Lemnul rupt se vedea galben și curat, ca pinul tăiat proaspăt.

— A trecut pe acolo. Probabil că șocul a fost foarte puternic. Aici ploaia a încetat devreme, pe la nouă seara. Lemnul rupt e uscat pe dinăuntru. Înseamnă deci că accidentul s-a petrecut după încetarea ploii. Apa în care a căzut mașina era destul de adâncă pentru a n-o strica prea rău; fluxul era la jumătate, altfel ar fi cărat-o în larg, iar refluxul tot la jumătate, căci altfel ar fi bușit-o de chei. Așadar accidentul a avut loc pe la zece seara. Poate chiar nouă și jumătate, dar nu mai devreme. Se vedea sub apă când au venit azi-dimineață băieții să pescuiască, așa c-am adus șlepul s-o scoatem la suprafață și l-am găsit pe tipul mort.

Agentul în civil zgârie puntea cu vârful pantofului. Ohls se uită lateral spre mine și morfoli mica țigară de foi, ca pe o țigară obișnuită.

— Era beat? întrebă el, fără să se adreseze cuiva anume.

Omul care se ștersese pe cap cu prosopul se apropie de balustradă și își hârâi gâtlejul cu un zgomot care făcu pe toată lumea să-și întoarcă spre el capul.

— Am înghițit niște nisip, zise și scuipă. Nu așa de mult ca prietenul nostru, dar destul.

— Se poate să fi fost beat, zise agentul în uniformă. O fi făcut pe nebunul în ploaie. Bețivii sunt în stare de orice.

— La dracu, nu era beat, zise polițistul în civil.

Frâna de mână e pe jumătate pusă, iar tipul a fost lovit în tâmplă. După mine e vorba de-o crimă.

Ohls se uită la omul cu prosopul.

— Ce părere ai, amice?

Omul cu prosopul păru măgulit. Rânji:

— Eu aș spune că-i o sinucidere, omule. Nu-i treaba mea, dar eu cred că-i sinucidere. În primul rând, tipul a descris un drum extrem de drept de-a lungul cheiului. Poți aproape să urmărești urmele lăsate de roți. Asta înseamnă că accidentul s-a petrecut după ploaie, cum a spus șeriful. Apoi a lovit parapetul direct și violent, căci altfel mașina n-ar fi trecut prin el și n-ar fi căzut în apă cu partea dreaptă în sus. E foarte posibil să se fi răsturnat de câteva ori. Înseamnă c-avea o mare viteză și c-a lovit gardul din plin. Prea mare viteză ca să fi frânat

pe jumătate. Poate că a dat să frâneze în vreme ce cădea și s-o fi rănit la cap tot în cădere.

– Ai ochi, amice. L-ai percheziționat? întrebă Ohls pe agent.

Polițistul se uită la mine, apoi la echipajul sprijinit de cabina timonierului.

– Bine, lasă, continuă Ohls.

Un omuleț cu ochelari, cu o față obosită și o geantă neagră coborî treptele cheiului. Alesse un loc destul de curat pe punte și își lăsă jos geanta. Apoi își scoase pălăria, se frecă la ceafă și privi fix marea, de parcă n-ar fi știut unde se află sau de ce-a venit.

– Uite-ți clientul, doctore, spuse Ohls. A făcut aseară un salt de pe chei. Între nouă și zece. Asta-i tot ce știm.

Omulețul se uită posac la mort. Îi pipăi capul, cercetă vânătaia de pe tâmplă, întoarse capul cu ambele mâini și îi pipăi coastele. Îi ridică o mână moale și inertă și se uită cu atenție la unghii. Dădu drumul mâinii și o urmări cum cade. Se întoarse, își deschise geanta, scoase un teanc de formulare pentru formalitățile postmortem și începu să scrie peste indigou.

– Cauza aparentă a morții o constituie ruperea coloanei vertebrale la ceafă, spuse el scriind. Ceea ce înseamnă că n-o să găsim multă apă în el. Ceea ce înseamnă că o să înțepenească foarte curând fiindcă l-ați scos din apă. Luați-l din mașină până nu înțepenește. O să vă vină greu după aia.

– De cât timp e mort, doctore? întrebă Ohls.

– N-aș putea să vă spun.

Ohls îi aruncă o privire ascuțită, își scoase mica țigară de foi din gură și îi aruncă și ei o privire ascuțită.

– Încântat că v-am cunoscut, doctore, un om în serviciul procurorului care nu e în stare să ghicească cu o aproximație de cinci minute, mă uimește.

Omulețul zâmbi acru, își vârî carnețelul în geantă și creionul în buzunarul vestei.

– Dacă și-a luat cina aseară, aș putea să vă spun, dacă aș cunoaște ora când a mâncat. Dar nu cu o aproximație de cinci minute.

– Cum a căpătat vânătaia? În cădere?

Omulețul se uită din nou la vânătaie.

– Nu prea îmi vine să cred. Lovitura a fost pricinuită de un obiect acoperit. Și rana a sângerat sub-cutaneu în timp ce omul trăia încă.

– Cu un drug, nu?

– Foarte posibil.

Omulețul salută din cap, își luă geanta de jos și urcă scările spre chei. O ambulanță făcea marșarier dincolo de arcada de ipsos. Ohls mă privi și spuse:

– Hai să mergem. N-a prea meritat deranjul, nu?

Am suit din nou pe chei și mi-am reluat locul în mașina lui Ohls. O întoarse chinuit pe șosea și se îndreptă spre oraș pe șoseaua cu trei culoare, spălată de ploaie, de-a lungul unor șiruri de dune de nisip alb-gălbui, acoperite cu mușchi trandafiriu. Deasupra mării, câțiva pescăruși se roteau și coborau iute peste ceva ce plutea pe valurile fluxului, iar departe, un yacht alb părea că atârnă din cer.

Ohls întoarse capul spre mine și mă întrebă:

– Îl cunoști?

– Desigur. E șoferul familiei Sternwood. L-am văzut acolo ieri curățind chiar acea mașină.

– Nu vreau să te agasez cu întrebări, Marlowe. Spune-mi doar dacă misiunea ta are ceva de-a face cu el?

– Nu. Nu-i cunosc nici măcar numele.

– Owen Taylor. Cum am aflat? E ciudat. Cam acum un an l-am vârat la zdup pentru că a călcat Legea Mann. Se pare că a fugit la Yuma cu fiica năbădăioasă, cea mică, a generalului Sternwood. Cealaltă soră s-a luat după ei, i-a adus înapoi și l-a vârat pe Owen la răcoare. A doua zi vine la procuror și-i cere să-i dea drumul băiatului. Spune că tipul avea intenția să se căsătorească cu sora ei, că asta dorea, numai că sora ei nu era de acord. Nu voia decât să facă unele nebunii și să se distreze. Așa că i-am dat drumul băiatului, și să mă ia dracu', închipuie-ți că l-au reangajat ca șofer. Peste puțin timp, primim de la Washington un raport asupra amprentelor lui și aflăm că mai suferise o condamnare în Indiana, cu șase ani în urmă, pentru o încercare de spargere. S-a ales doar cu șase luni la închisoarea regională, chiar cea din care a evadat Dillinger. Îi informăm pe membrii familiei Sternwood, iar ei îl țin mai departe ca șofer. Ce părere ai?

– Pare o familie de țicniți. Au aflat ce s-a întâmplat aseară?

– Nu. O să trebuiască să-i anunț acum.

– Dacă poți, scutește-l pe bătrân.

– De ce?

– Are destule necazuri și e bolnav.

– Vorbești de Regan?

– Nu știu nimic despre Regan, m-am strâmbat eu. Ți-am spus. Nu-l caut pe Regan. Regan n-a supărat pe nimeni după câte știu.

– Oh, zise Ohls, și se uită lung la mare, iar mașina aproape că derapă de pe șosea. În restul drumului până la oraș dac-a mai rostit o vorbă. M-a lăsat la Hollywood, în apropierea Teatrului Chinezesc și-a cotit spre Alta Brea Crescent. Am mâncat la o tejghea, am răsfoit un ziar de după-amiază și n-am găsit nimic despre Geiger.

Apoi am pornit pe jos pe bulevard spre răsărit, să mai arunc o privire magazinului lui Geiger.

10

Bijutierul evreu slab și cu ochi negri, care vindea marfă în rate, stătea în picioare la intrare, în aceeași poziție ca în după – amiaza trecută. Mi-a aruncat din nou o privire înțelegătoare când am intrat. Magazinul lui Geiger arăta neschimbat. Aceeași lampă strălucea pe măsuța din colț și aceeași blondă, în nuanța cenușei, în aceeași rochie neagră, ca din piele de căprioară, se sculă din dosul măsuței și înainta spre mine cu același zâmbet prudent pe față.

– Ce...! spuse ea și se opri. Degetele cu unghii argintii tresăriră de-a lungul trupului. În surâsul ei exista o nuanță de sforțare. Nu mai zâmbea. Rânjea. Își închipuia doar că zâmbește.

– M-am întors, am zis cu un aer distant, și-am scuturat țigara. E aici domnul Geiger?

– Mă tem... mă tem că nu. Nu-i aici... mă tem că nu. Să vedem... ce doriți?

Mi-am scos ochelarii de soare și-am lovit cu ei delicat încheietura mâinii stângi. Dacă ai 90 de kilograme și poți arăta efeminat, înseamnă că eram la înălțime.

– Istoria cu edițiile princeps n-a fost decât un pretext, i-am șoptit. Trebuie să fiu atent. Am ceva care-l interesează. Ceva care-l interesează de mult timp.

Degetele cu unghii argintii pipăiră părul blond deasupra unei urechi cu cercel cu pietre negre ieftine.

– Ah, un simplu comis-voiajor, zise ea. Ei bine... n-ai decât să vii mâine.

Cred că mâine are să fie aici.

— Lasă bancurile. Și eu lucrez în branșa voastră.

Ochii i se îngustară, până căpătară o slabă sticlire verzuie, ca o mlaștină de pădure, departe în umbra pomilor. Degetele i se strânseseră în palmă. Mă fixă și își ținu o clipă respirația.

— E bolnav? Aș putea să-l văd la el acasă? am spus nerăbdător. Nu pot să aștept o veșnicie.

— Ești... un... ești... un... vorbele i se îmfundară în gâtlej.

Am crezut c-o să cadă în nas. Tremura din tot corpul iar fața i se descompuse ca o prăjitură de mireasă. Și-o recompuse încet, ca și când ar fi ridicat o greutate mare, doar datorită voinței. Zâmbetul reapăru șifonat rău pe la colțuri.

— Nu, zise ea. Nu. Nu-i în oraș. E inutil. N-ai putea să vii... să vii... mâine?

Tocmai deschisesem gura să-i răspund când se crăpă ușa de la despărțitură. Tânărul înalt, brunet și chipeș, îmbrăcat într-o scurtă lipită de corp, aruncă o privire prin ușa întredeschisă; era tras la față și ținea buzele strânse. Mă văzu, închise repede ușa la loc, dar nu mai înainte ca să zăresc pe jos o grămadă de lădițe de lemn, căptușite cu ziare și pline cu cărți vraieste. Un bărbat într-o salopetă nou-nouță le aranja. O parte din stocul lui Geiger lua altă destinație.

Când ușa se închise, mi-am pus ochelarii de soare și-am salutat-o pe blondă, ducându-mi degetul la pălărie.

— Atunci pe mâine. Aș dori să vă las o carte de vizită, dar știți cum e cazul.

— Da, știu cum e.

Tremură iar ușor și printre buzele boite strident se auzi un slab șuiet de respirație. Am ieșit din magazin și-am apucat-o spre apus pe bulevard, până la colț, apoi la nord pe strada care da în aleea paralelă cu spatele magazinelor. O camionetă neagră, cu margini de plasă de sârmă și fără nici o inscripție, era parcată în spatele magazinului lui Geiger. Omul în salopeta nou-nouță tocmai încărca o lădiță pe rampa camionetei. M-am întors pe bulevard și lângă blocul alăturat de cel al lui Geiger am găsit un taxi parcat în fața unei guri de incendiu. La volan, un tânăr cu o mutră obraznică citea o revistă cu povestiri de groază. Mi-am vârât capul în geam și i-am arătat un dolar.

— Urmărești o mașină?

Mă măsură din cap până în picioare.

– Detectiv particular.

Rânji:

– Specialitatea mea, amice.

Vârî revista în rama oglinzii retrovizoare și m-am urcat în mașină. Am ocolit blocul și-am oprit în fața ieșirii din dos a magazinului lui Geiger, lângă o altă gură de incendiu.

În camionetă se aflau vreo șase lădițe iar omul în salopetă închise ușile din plasă de sârmă, prinse în cârlig rampa de încărcare și se sui la volan.

– Urmărește-l, i-am spus șoferului.

Omul în salopetă ambală motorul, aruncă o privire în susul și-n josul aleii și o porni grăbit în direcția opusă. Ieși din alee și o luă la stânga. Noi la fel. Am zărit camioneta apucând-o la răsărit pe Bulevardul Franklin și i-am cerut șoferului să se apropie puțin de ea. N-a vrut sau n-a reușit. Când am intrat pe Bulevardul Franklin, am zărit-o la o distanță de două blocuri. Am avut-o în față tot parcursul până la Vine, peste Vine și tot drumul până la Western. După Western am mai surprins-o de două ori. Era o circulație intensă iar băiatul cu mutra obraznică o urmărea de la prea mare depărtare. Tocmai îi pomeneam de asta fără jenă, când camioneta, aflată mult în fața noastră, o luă din nou spre nord. O apucă pe o stradă numită Brittany Place. Când am ajuns pe Brittany Place, camioneta dispăruse.

Băiatul cu mutra obraznică scoase prin geamul despărțitor câteva sunete pentru a mă îmbărbăta și începurăm să urcăm dealul, cu șase kilometri pe oră, căutând din ochi camioneta în dosul arbuștilor. Două blocuri mai încolo, Brittany Place vira spre răsărit și se unea cu Randall Place pe o fâșie de teren unde se afla o casă albă cu apartamente de închiriat, dispusă cu fațada pe Randall Place și cu intrarea garajului din subsol pe Brittany Place. Tocmai treceam pe acolo și băiatul cu mutra obraznică îmi spunea că mașina nu putea fi departe când, privind intrarea boltită a garajului, am văzut în întuneric ușile din spate ale camionetei deschise din nou. Am ocolit până în fața casei cu apartamente și-am coborât din mașină. În holul de la intrare nu era nimeni și nu exista nici tablou telefonic pentru chiriași. Lângă un zid fusese împins un birou de lemn, alături de cutiile de scrisori aurite. Am parcurs numele. Un oarecare Joseph Brody locuia în apartamentul 405. Un oarecare Joe Brody primise cinci mii de dolari de la generalul Sternwood ca s-o lase în pace pe Carmen și să-și caute altă fetiță cu care să se distreze. Putea fi același Joe

Brody. Eram gata să fac prinsoare.

Am ocolit un colț al peretelui și-am ajuns la picioarele scării din dale, în fața unui lift automat. Partea superioară a liftului se găsea la nivelul podelei. Pe o ușă de alături de lift scria: Garaj. Am deschis-o și-am coborât câteva trepte strâmte până la subsol. Ușa liftului automat era dată de perete și sprijinită, iar individul în salopetă nouă umplea liftul cu lădițe grele și bombănea furios. M-am oprit lângă el, am aprins o țigară și l-am urmărit. Nu i-a plăcut că-l urmăream.

După o vreme am spus:

— Ai grijă de greutate, amice. Liftul nu rezistă decât la jumătate de tonă. Unde sui asta?

— La apartamentul domnului Brody, patru, zero, cinci. Ești administratorul?

— Mda. Par niște lucruri de furat.

Îmi aruncă o privire furioasă. Avea ochii palizi și cu cearcăne albicioase.

— Cărți, se răsti el. Patruzeci și cinci de kilograme lădița cea mai ușoară, iar eu nu pot să duc în spinare decât 35 de kilograme.

— Ai grijă de greutate.

Se urcă în lift împreună cu șase lădițe și trase ușile. Am suit din nou treptele până în hol, am ieșit în stradă, iar taxiul m-a condus în centru, la biroul meu. I-am dat șoferului cu mutra obraznică un bacșiș prea mare, iar el mi-a înmănat o carte de vizită, îndoită la colțuri, pe care pentru prima oară n-am aruncat-o în vasul de majolică, plin cu nisip, de lângă lift.

Ocupam o cameră și jumătate, în dosul clădirii, la etajul șapte. Jumătatea de cameră era un birou, despărțit în două ca să am și odaie de primire. Numai pe ușa de la odaia de primire se afla numele meu. Doar atât. O lăsam întotdeauna descuiată în cazul când venea vreun client și catadicsea să ia loc și să aștepte.

Venise un client.

de stradă lucrați manual. Ciorapii erau la fel de fini ca în ziua precedentă, deși nu-și mai expunea atât de mult picioarele. Părul negru strălucea sub o pălărie cafenie, gen Robin Hood, care ar fi putut costa cincizeci de dolari și părea făcută cu o singură mână dintr-o bucată de sugativă.

– Ei bine, în sfârșit te-ai sculat, spuse ea, strâmbându-și nasul la sofaua roșie decolorată, la cele două fotolii desperecheate, la perdelele de plasă care trebuiau spălate și la măsuța de scris mică, ca a unui școlar și plină cu reviste vechi, menite să dea camerei un aspect profesional. Începeam să-mi spun că poate lucrezi în pat, ca Marcel Proust.

– Cine-i ăsta?

Am vârât o țigară în gură și mi-am ațintit privirea asupra ei. Arăta puțin palidă și încordată, dar părea o fată în stare să acționeze sub încordare.

– Un scriitor francez, expert în degenerați. N-ai de unde să-l cunoști.

– I-auzi, am spus. Haideti în budoarul meu.

Se ridică și spuse:

– Nu ne-am înțeles prea bine ieri. Poate c-am fost nepoliticoasă.

– Amândoi am fost nepoliticoși.

Am descuiat ușa de comunicare și i-am ținut-o deschisă ca să intre. Am pătruns în restul apartamentului, care cuprindea un covor roșu-ruginiu, nu prea nou, cinci clasoare verzi, trei dintre ele pline de aerul californian, un calendar-reclamă, reprezentând formația Quint, alunecând pe patine pe un podium albastru ca cerul, îmbrăcate în rochii roz, cu păr cafeniu-închis și cu ochi pătrunzători și negri, mari ca niște prune altoite. Se mai aflau trei scaune din imitație de nuc, biroul obișnuit cu sugativa obișnuită, serviciul de scris, o scrumieră, un telefon și obișnuitul scaun turnant, scârțâind în spatele biroului.

– Fațada nu-i prea grozavă, zise ea, luând loc pe scaunul clientului la marginea biroului.

M-am îndreptat spre cutia poștală și-am scos dinăuntru șase plicuri, două scrisori și patru reclame. Mi-am pus pălăria pe telefon și m-am așezat pe scaun.

– Nici firma Pinkerton n-are o fațadă grozavă. Nu poți câștiga prea mulți bani în meseria asta dacă ești cinstit. Dacă ai o fațadă, câștigi bani... sau așa se presupune.

– Ah ... dumneata ești cinstit? întrebă ea și își deschise poșeta. Scoase o țigară dintr-un portțigaret franțuzesc emailat, o aprinse cu o brichetă, dădu

drumul la portțigaret și la brichetă îndărăt în poșetă și o lăsa deschisă.

– Mă străduiesc.

– Cum te-ai apucat de nenorocita asta de meserie?

– Cum apuci să te măriți cu un traficant de alcool!

– Dumnezeuule, să nu începem din nou cearta.

Am încercat toată dimineața să te prind la telefon. Aici și acasă.

– În legătură cu Owen?

Fața i se contractă violent. Vocea suna blând.

– Sărmanul Owen. Așadar ai aflat.

– Un agent al procurorului m-a dus la Lido. Și-a închipuit că-aș putea să știu ceva în acest caz. Cunoștea însă mult mai multe decât am știut eu vreodată. Știa că Owen a voit să se însoare cu sora dumneavoastră ... mai de mult.

Trase tăcută din țigară și mă măsură lung cu ochii ei negri.

– Poate că n-ar fi fost o idee rea, zise ea calm. Se îndrăgostise de Carmen. Nu-i un lucru prea des întâlnit în lumea noastră.

– Avea cazier judiciar.

Înălță nepăsătoare din umeri și continuă pe un ton neglijent.

– Nu cunoștea pe cine trebuie. Iată tot ce înseamnă un cazier judiciar în țara asta putredă de-atâtea crime.

– N-aș merge atât de departe cu afirmațiile.

Își scoase mânușa dreaptă și își mușcă degetul arătător la prima falangă, urmărindu-mă constant cu privirea.

– N-am venit să te văd în privința lui Owen. Ești dispus acum să-mi spui de ce te-a chemat tatăl meu?

– Numai cu consimțământul lui.

– E ceva în legătură cu Carmen?

–Nu vă pot spune nici măcar atât.

Am terminat să-mi umplu pipa și-am aprins-o cu un chibrit. O clipă urmări fumul. Apoi își vârî mâna în poșetă deschisă și o scoase cu un plic gros și alb. Îl aruncă pe birou.

– Nu strică în orice caz să vezi ce-i înăuntru.

L-am luat. Adresa bătută la mașină era pe numele doamnei Vivian Regan, Alta Brea Crescent, nr. 3765, West Hollywood. Plicul fusese expediat printr-un mesager de serviciu și ștampila biroului indica 8,35 dimineața, ca oră de

trimitere. Am deschis plicul și am scos o fotografie lucioasă de 10 pe 8 centimetri. În plic nu se mai afla altceva.

Fotografia o reprezenta pe Carmen așezată pe piedestal în fotoliul cu spătar înalt, din lemn de tek, a lui Geiger, cu cerceii ei și în costumul din ziua când s-a născut. Ochii ei aveau o expresie mai dementială decât cea pe care mi-o aminteam. Pe dosul fotografiei nu era scris nimic. Am vârât fotografia la loc în plic.

— Cât vor? am întrebat-o.

— Cinci mii de dolari pentru clișeu și restul de poze. Târgul trebuie încheiat astă-seară, sau trimit fotografiile la un ziar de scandal.

— Cum a venit cererea?

— Mi-a telefonat o femeie, cam la o jumătate de oră după ce-am primit plicul.

— Ziarele de scandal nu se pot folosi de fotografie. Orice juriu condamnă pe loc pentru așa ceva astăzi. Ce mai e la mijloc?

— Trebuie să mai fie ceva?

— Da.

Se uită lung la mine, puțin nedumerită.

— Mai e ceva. Femeia a spus că fotografia e legată de o încurcătură cu poliția și dacă n-am să plătesc repede, soră-mea are să dea de bucluc.

— E mai clar acum. Ce fel de încurcătură?

— Habar n-am.

— Unde-i Carmen?

— E acasă. I-a fost rău aseară. E încă în pat, bănuiesc.

— A plecat undeva aseară?

— Nu. Eu am plecat, dar servitorii spun că ea a stat acasă. M-am dus la Las Olindas, să joc la ruletă la Clubul Chiparoșilor, tripoul lui Eddie Mars. Mi-am pierdut toți banii.

— Așadar vă place să jucați la ruletă. Eram sigur.

Își încrucișă picioarele și își aprinse o nouă țigară.

— Da. Îmi place ruleta. Tuturor celor din familia Sternwood le plac jocurile la care se pierde, ca ruleta, or căsătoria cu bărbați care te lasă baltă, or cursele de cai primejdioase cu obstacole, la cincizeci și opt de ani, or răsturnarea de pe cal și schilodirea pe viață. Familia Sternwood are bani. Dar banii nu i-au adus decât decepții.

– Ce făcea Owen aseară în mașina dumneavoastră?

– Cine știe? Mi-a luat-o fără să ceară voie. Îl lăsam să ia o mașină în seara când e liber, numai că aseară nu era liber. Se strâmbă. Crezi...?

– Că el știa despre această fotografie a nudului? De unde să știu? Nu-l exclud. Puteți să strângeți imediat cinci mii de dolari în bancnote?

– Numai dacă îi spun tatei... sau să-i împrumut. As putea să-i împrumut eventual de la Eddie Mars. Ar trebui să fie generos cu mine. Dumnezeu mi-e martor.

– Încercați mai bine posibilitatea asta. Veți avea nevoie de bani în mare grabă.

Se lăsă pe spate și își atârnă un braț pe spătarul scaunului.

– Ce-ar fi să anunțăm poliția?

– O idee excelentă. Dar n-o s-o faceți.

– Ești sigur?

– Da. Trebuie să vă apărați tatăl și sora. Nu puteți ști ce-o să scoată poliția la iveală. S-ar putea să fie ceva ce nu se poate mușamaliza. Deși în cazurile de șantaj, poliția de obicei depune eforturi.

– Mă poți ajuta în vreun fel?

– Cred că da. Dar nu vă pot spune nici de ce și nici cum.

– Îmi placi. Crezi în miracole. Ai vreo băutură aici la birou?

Am descuiat sertarul de jos și-am scos sticla din care beau la birou și două păhărele. Le-am umplut și-am băut. Își închise la loc poșeta și împinse scaunul.

– Am să fac rost de cinci mii de dolari. Am fost o bună clientă a lui Eddie Mars. Și mai există un motiv pentru care ar trebui să fie amabil cu mine, pe care s-ar putea să nu-l cunoști. Îmi aruncă unul din acele zâmbete pe care buzele îl uită până să ajungă la ochi.

– Doamna cu care a fugit Rusty e chiar blonda nevastă a lui Eddie. N-am spus nimic. Mă fixă și adăugă: Nu te interesează'?

– Ar putea să mă ajute să-l gădesc... dacă l-aș căuta. Nu credeți că-i amestecat în treaba asta, nu?

Împinse spre mine paharul gol.

– Mai dă-mi să beau. Ești cel mai dificil bărbat de la care se poate scoate ceva. Nici măcar nu miști urechile.

I-am umplut păhărelul.

– Ați obținut de la mine tot ce-ați dorit... Convingerea că nu-l caut pe soțul dumneavoastră.

Brusc dădu pe gât băutura. O făcu să se înece, sau îi oferî prilejul să respire adânc. Răsuflă încet.

– Rusty n-a fost un escroc. Iar dacă ar fi fost, n-ar fi făcut-o pentru bani mărunți. Avea asupra lui cincisprezece mii de dolari în bancnote. Spunea că-s banii lui de nebunii. Îi avea când m-am căsătorit cu el și-i avea când m-a părăsit. Nu... Rusty nu-i amestecat în nici un șantaj ieftin.

Întinse mâna după plic și se ridică.

– Am să țin legătura cu dumneavoastră, i-am spus. Dacă doriți să-mi lăsați un mesaj, are să mi-l transmită telefonista de la tabloul de comandă al blocului unde locuiesc.

Ne-am îndreptat spre ușă. În timp ce se bătea cu plicul de dosul palmei, zise:

– Nu ești încă dispus să-mi spui ce ți-a cerut tata?

– Trebuie să-l văd mai întâi.

Scoase fotografia și rămase în pragul ușii, privind-o.

– Are un corp micuț și frumos, nu?

– Hm.

Se aplecă ușor spre mine:

– Ar trebui să-l vezi și pe-al meu, zise ea grav.

– Putem aranja să fie văzut?

Izbucni într-un râs violent, trecu dincolo de prag, apoi își întoarse capul și spuse cu o voce rece:

– Marlowe, n-am întâlnit un animal cu sânge mai rece ca al tău. Să-ți spun Phil?

– Desigur.

– Spune-mi Vivian.

– Mulțumesc, doamnă Regan.

– Du-te dracului, Marlowe.

Ieși fără să se mai uite înapoi.

Am închis ușa și-am rămas cu mâna pe clanță, cu privirea ațintită asupra mâinii. Mă simțeam îmbujorat. M-am întors la birou, am vârat whiskyul la loc, am spălat cele două păhărele și le-am pus și pe ele la loc. Am ridicat pălăria de pe telefon și-am telefonat la biroul procurorului, cerându-l pe Bernie Ohls. Se

întorsese la birou.

— Ei bine, nu l-am deranjat pe bătrân, zise el. Majordomul mi-a spus c-are să-i comunice el sau una dintre fete. Acest Owen Taylor locuia deasupra garajului și i-am cercetat lucrurile. Are părinții la Dubuque, în satul Iowa. Am telegrafiat setului poliției de acolo să-i întrebe ce dispoziții dau. Familia Sternwood o să plătească pentru înmormântare.

— E o sinucidere? l-am întrebat.

— Nimeni nu știe. N-a lăsat nici o notă. N-avea dreptul să ia mașina. Cu excepția doamnei Regan toți au fost aseară acasă. Ba una a plecat la Las Olindas cu un tânăr fără ocupație, dar plin de bani, un anume Larry Cobb. l-am verificat afirmațiile. Cunosc pe un băiat care lucrează la o masă de joc.

— Ar trebui să puneți capăt jocurilor ăstora nebunești.

— Cu organizația criminală din ținutul ăsta? Fii serios, Marlowe. Urma de lovitură de pe tâmpla șoferului mă pune pe gânduri. Ești sigur că nu-mi poți da o mână de ajutor?

Mi-a plăcut felul cum m-a întrebat. Mi-a îngăduit să spun nu, fără să mint. Ne-am luat rămas bun și-am plecat din birou, am cumpărat cele trei ziare de după-amiază și-am mers într-un taxi până la Palatul Justiției ca să-mi scot mașina de la parcare. În nici unul dintre ziare nu se pomenea ceva despre Geiger. Am mai aruncat o privire prin carnețelul lui albastru, dar numele codificate rămăneau la fel de impenetrabile ca și în noaptea trecută.

12

După ploaie, pomii de pe partea superioară a lui Laverne Terrace aveau frunze verzi, proaspete. În lumina rece a soarelui de după-amiază vedeam panta abruptă a dealurilor și treptele pe care fugise criminalul după cele trei împușcături din întuneric. Pe strada de dedesubt stăteau față în față două case mici. Din ele s-ar fi putut sau nu să se audă împușcăturile.

La intrarea casei Geiger nu se observa nici o mișcare, ca de altminteri și de-a lungul străzii. Gardul viu arăta verde și pașnic, iar șindrilele de pe acoperiș erau încă umede. Am trecut încet cu mașina, frământat de o idee. În seara dinainte nu mă uitasem în garaj. Din clipa când cadavrul lui Geiger dispăruse, nu mai ținusem cu adevărat să-l gădesc. Mi-ar fi forțat mâna. Dar

dacă asasinul îl târa în garaj, îl vâra în propria lui mașină și-l lăsa să se prăbușească într-una din cele vreo sută de canioane pustii din jurul Los Angelesului, ar fi fost o cale potrivită de a scăpa de el zile și chiar săptămâni de-a rândul. Asta presupunea două lucrări: cheia de la mașina lui și două persoane în combinație. Ar îngusta terenul cercetărilor destul de mult, mai ales că avusesem în buzunar toate cheile lui personale, atunci când cadavrul dispăruse.

N-am avut prilejul să mă uit prin garaj. Ușile erau închise și încuiate cu un lacăt, iar ceva se mișcă de-a lungul gardului viu în timp ce-am oprit mașina acolo. O femeie într-un pardesiu în pătrățele albe și verzi și cu o pălărie minusculă pe părul blond și fin păși din labirintul gardului și rămase cu ochii holbați și uluiți la mașina mea, ca și cum n-ar fi auzit-o urcând dealul. Apoi se întoarse brusc și dispăru de la vedere. Era, firește, Carmen Sternwood.

Am urcat strada, am parcat mașina și m-am întors. La lumina zilei părea un gest primejdios și bătător la ochi. Am trecut prin gardul viu. Carmen stătea tăcută și dreaptă, sprijinită de ușa de la intrare încuiată. Își ridică încet o mână la gură și mușcă ușor cu dinții degetul mare caraghios. Sub ochi avea pete purpurii, iar figura îi era descompusă și palidă.

Îmi zâmbi vag. Spuse:

— *Hello*, cu o voce subțire și spartă. Ce...? Ce...? Se întrerupse și continuă să-și muște degetul.

— Mă ții minte? am întrebat-o. Sunt Doghouse Reilly, cel care a crescut prea înalt. Ții minte?

Dădu din cap afirmativ și pe buze îi jucă strâmb și rapid un zâmbet.

— Hai să intrăm, i-am spus. Am cheia. Nostim, nu?

— Ce...? Ce...?

Am împins-o de o parte, am vârât cheia în ușă, am deschis-o și am împins-o pe Carmen înăuntru. Am închis ușa din nou și-am rămas trăgând aer pe nări. La lumina zilei locuința era oribilă. Aiurelile chinezești de pe pereți, covorul, lămpile pretențioase, mobilele din lemn de tek, revărsarea lipicioasă de culori, totemul, flaconul de eter și laudanum — toate astea la lumina zilei aveau ceva dezgustător și suspect, ca o petrecere de perversi.

Fata și cu mine am continuat să ne privim. Încercă să-și păstreze pe față un zâmbet mic și șmecheresc, dar chipul îi era prea obosit ca să mai depună eforturi. Era un zâmbet care devenea mereu mai inexpresiv și care urma să se

șteargă ca apa de pe nisip, iar pielea ei palidă avea o consistență aspră și granuloasă sub privirea inexpressivă, uluită și stupidă. Limba albicioasă îi linse colțurile gurii. O fetiță drăguță, răsfățată și nu prea deșteaptă, care o apucase pe căi foarte, foarte greșite și nimănui nu-i păsa. Ducă-se dracului cei bogați. Mă scârbeau. Mi-am răsucit o țigară, am dat niște cărți la o parte și m-am așezat pe marginea biroului negru. Mi-am aprins țigara, am trimis un colac de fum în aer și-am urmărit pentru o vreme în tăcere scena jucată de ea cu degetul mare dus la gură. Carmen stătea în fața mea, ca o fetiță neascultătoare în biroul directorului școlii.

— Ce faci aici? am întrebat-o în cele din urmă.

Prinse între degete stofa jachetei și nu răspunse.

— Ce mai ții minte din cele petrecute aseară?

Îmi răspunse, iar în dosul ochilor îi apărură o strălucire șireată:

— Ce să-mi amintesc? Mi-a fost rău aseară. Am fost acasă. Vocea ei avea un sunet înfundat și prudent, pe care de-abia îl auzeam.

— Nici vorbă de-așa ceva. Ochii i se mișcă repede. Înainte de a te duce acasă, am spus. Înainte de a te fi dus *eu* acasă. Aici. Pe acel fotoliu — i l-am arătat — pe acel șal portocaliu. Ți amintești perfect.

Gâtul începu să i se înroșească. Însemna ceva. Era în stare să roșească. Sub irisul cenușiu și tulbure apărură o lucire albă. Își supse violent degetul mare.

— Dumneata... ai fost acela? șopti ea.

— Eu. Cât de mult îți amintești?

— Ești la de poliție? întrebă ea vag.

— Nu. Sunt un prieten al tatălui dumitale.

— Nu ești de la poliție?

— Nu.

Scoase un suspin subțire.

— Ce... ce dorești?

— Cine l-a ucis?

Umerii i se smuciră, dar fața îi rămase imobilă.

— Cine... mai știe?

— Despre Geiger? Habar n-am. În nici un caz poliția, altfel ar fi instalată aici. Poate Joe Brody.

Era o întrebare pusă la întâmplare, dar se nimeri.

– Joe Brody! El!

Am tăcut amândoi. Am tras din țigară, iar ea și-a supt degetul mare.

– Nu face pe deșteapta, pentru numele lui Dumnezeu! am îmboldit-o. E momentul să fii de un simplism demodat. Brody l-a ucis?

– Pe cine?

– Ah, Dumnezeule!

Păru jignită. Bărbia i se aplecă ușor.

– Da, zise ea solemn. Joe l-a ucis.

– De ce?

– Nu știu.

Își scutură capul, pentru a se convinge că nu știa.

– L-ai văzut des în ultimul timp?

Mâinile îi coborâră și se încleștară în pumnii mici și albi.

– Doar o dată sau de două ori. Îl urâsc.

– Atunci știi unde locuiește.

– Da.

– Și nu mai ții deloc la el?

– Îl urâsc!

– Atunci ai vrea să fie el vinovatul.

Luă iar o figură inexpressivă. Puneam întrebările prea repede. Era greu să n-o fac.

– Ești gata să declari poliției că ucigașul e Joe Brody? am tatonat eu.

Panica i se întinse brusc pe față.

– Dacă aș putea să elimin povestea cu fotografia nudului, desigur, am adăugat ca s-o liniștesc.

Chicoti. Mă cuprinse un sentiment neplăcut. Dacă ar fi urlat, sau ar fi plâns, sau chiar dacă ar fi căzut jos leșinată, aș mai fi înțeles. Se mulțumea însă să chicotească. Deodată i se părea foarte nostim. Fusesse fotografiată ca Isis, cineva furase poza, cineva îl omorâse pe Geiger în fața ei, ea fiind beată turtă, și deodată i se părea că totul e grozav de nostim. Așa încât chicotea. Foarte abil. Chicotelile deveniră tot mai stridente și porniră să alerge prin colțurile camerei ca șobolanii în dosul lambriurilor. O apucară istericalele. M-am dat jos de pe birou, m-am apropiat de ea și-am palmuit-o pe un obraz.

– Exact ca aseară, i-am spus. Suntem formidabili împreună, Reilly și Sternwood, doi cabotini în căutarea unui comediant.

Încetă brusc să mai chicotească, dar palma nu o deranja mai mult ca în seara trecută. Probabil că toți prietenii ei o pălmuiau mai devreme sau mai târziu. Puteam să-i înțeleg de ce-o făceau. M-am așezat la loc pe marginea biroului negru.

— Nu te cheamă Reilly, zise ea serioasă. Ci Philip Marlowe. Ești detectiv particular. Mi-a spus Viv. Mi-a arătat cartea dumată de vizită. Își mângâie obrazul pe care îl pălmuisem. Îmi zâmbi, de parcă s-ar fi bucurat de tovărășia mea.

— Ei bine, văd că-ți amintești. Așa că te-ai întors să cauți acea fotografie și n-ai putut să intri în casă. Adevărat?

Bărbia îi tresări. Se chină să zâmbească. Se hotărâse. Urma să mă cucerească. Într-o clipă aveam să strig "Ura!" și să-i cer să plece cu mine la Yuma.

— Fotografia a dispărut, i-am spus. Am căutat-o aseară înainte de-a te duce acasă. Probabil c-a luat-o Brody. Nu glumești în privința lui Brody?

Clătină din cap serioasă.

— E un fleac, i-am răspuns. Nu te mai gândești la asta. Nu spune nimănui c-ai fost aici aseară sau astăzi. Nici măcar lui Vivian. Uită pur și simplu c-ai fost aici. Lasă totul pe seama lui Reilly.

— Numele dumată nu-i... Începu ea, apoi se întrerupse și scutură violent din cap în semn de asentiment la ceea ce spusese sau la ceea ce gândea. Ochii i se îngustară, devenind aproape negri și transparenți ca emailul de pe tăvile de restaurant. Îi venise o idee.

— Trebuie să plec acasă, acum, zise ea, ca și cum ar fi fost invitată la o ceașcă de ceai.

— Firește.

Nu m-am clintit. Îmi aruncă o nouă privire șmecherească și se îndreptă spre ușa de la intrare. Pusese mâna pe clanță când am auzit amândoi zgomotul unei mașini. Se uită la mine întrebător. Am dat nepăsător din umeri. Mașina se opri chiar în fața casei. Figura fetei se descompuse de groază. Se auziră pași, apoi soneria. Carmen mă pironi cu privirea peste umăr, cu mâna încleștată de clanță, aproape gâfâind de teamă. Soneria continuă să sune. Apoi se opri. O cheie moșmoni în broască, iar Carmen sări de lângă ușă și rămase împietrită. Ușa se dădu brusc de perete. Un bărbat pătrunse energic înăuntru și se opri brusc, privindu-ne calm, cu o perfectă stăpânire de sine.

Era un om cenușiu, îmbrăcat complet în cenușiu, cu excepția pantofilor negri lustruiți și a celor două diamante stacojii, înfipite în cravata de mătase cenușie, care semănau cu carourile de pe masa de ruletă. Avea o cămașă cenușie, iar costumul la două rânduri dintr-un flanel moale, era superb croit. La vederea lui Carmen, își scoase pălăria cenușie iar părul de sub ea era cenușiu și fin de parc-ar fi fost cernut printr-un voal. Sprâncenele groase îi dădeau un aspect vag sportiv. Bărbia era lungă, nasul coroiat, ochii cenușii, gânditori, privind puțin pieziș, deoarece cuta de deasupra pleoapei le acoperea colțul.

Rămase pe loc politicos, cu o mână pe ușa din spate, iar în cealaltă cu o pălărie cenușie, pe care o lovea încet de șold. Părea dur, dar fără a fi brutal. Avea mai degrabă duritatea unui sportiv trecut prin multe. Nu era însă un sportiv. Era Eddie Mars.

Împinse ușa în spate și vârî mâna în buzunarul hainei, lăsând degetul mare afară, ca să sclipească în lumina cam firavă din odaie. Îi zâmbi lui Carmen. Avea un zâmbet plăcut și degajat. Carmen își umezi buzele și îl aținti și ea cu privirea. Frica i se șterse de pe față. Îi zâmbi la rândul ei.

— Iertați-mi intrarea neprotocolară, zise el. Soneria nu părea să trezească pe nimeni. E aici domnul Geiger?

— Nu, și nu prea știm unde se află, i-am răspuns. Am găsit ușa întredeschisă. Am intrat.

Dădu înțelegător din cap și își atinse bărbia lungă cu borul pălăriei.

— Firește, sunteți prieteni de-ai lui?

— Doar cunoștințe de afaceri. Am venit după o carte.

— Aha, după o carte? Vorbi repede și bine dispus și, am avut impresia, nițel șiret, ca și cum ar fi știut totul în privința cărților lui Geiger. Apoi se uită din nou la Carmen și înălță din umeri.

M-am îndreptat spre ușă.

— Noi o să plecăm acum, am spus.

Am apucat-o pe Carmen de braț. Se holba încă la Eddie Mars. Îi plăcea

Eddie.

— Să transmit vreun mesaj ... dacă se întoarce Geiger? întrebă amabil Eddie Mars.

— Nu vrem să vă deranjăm.

— Îmi pare atât de rău, zise el, fără un înțeles anume. Ochii cenușii clipiră, apoi se înăspriră în clipa când am trecut pe alături ca să deschid ușa. Adăugă pe un ton nepăsător:

— Fata poate să plece. Aș vrea să discut ceva cu dumneata, amice.

Am dat drumul brațului fetei. L-am privit mirat.

— Crezi că glumesc, nu? întrebă el politicoș. Nu-ți pierde vremea. Am afară în mașină doi băieți care îmi execută întotdeauna ordinele.

Alături, Carmen scoase un sunet și o zbughi pe ușă. Pașii ei se pierdură repede în timp ce cobora dealul. Nu-i văzusem mașina, așa încât trebuie s-o fi lăsat jos. Am început să spun:

— Ce dracu ...

— Scutește-mă, suspină Eddie Mars. E ceva în neregulă aici. Vreau să aflu ce s-a întâmplat. Dacă vrei să te trezești cu niște gloanțe în burtă, încearcă să-mi stai în cale.

— Foarte bine, am spus, ești un dur.

— Numai când e nevoie, amice.

Nu se mai uita la mine. Se plimba prin cameră, încruntat, fără să-mi mai dea vreo atenție. Am privit prin geamul spart al ferestrei din față. Peste gardul viu se vedea capota unei mașini. Motorul zumzăia în surdină.

Eddie Mars găsi flaconul purpuriu și cele două pahare de pe birou. Mirosi unul din pahare, apoi flaconul. Un zâmbet de dezgust îi încreți buzele.

— Proxenetul dracului, zise el calm.

Se uită la mai multe cărți, mârâi, ocoli biroul și se opri în fața micului totem cu aparat de fotografiat. Îl studie și își coborî privirea asupra covorului dinaintea totemului. Deplasă covorașul cu piciorul, se aplecă repede, cu trupul încordat. Se lăsă pe dușumea cu nu genunchi cenușiu. Biroul îl masca parțial. Scoase o exclamație vie și se ridică din nou. Vârî brațul fulgerător sub haină și un revolver Luger negru îi apăru în mână. Îl ținu cu degetele lui lungi și cafenii, fără să-l îndrepte spre mine, fără să-l îndrepte spre cineva.

— Sânge, spuse el. E sânge pe dușumea acolo sub covor. O groază de sânge.

— A, da? am zis eu, părând interesat.

Se lăsă în fotoliul din dosul biroului, trase spre el telefonul de culoarea dudgei și își trecu pistolul în mâna stângă. Se încruntă violent la telefon, adunându-și sprâncenele cenușii și groase și formând o cută adâncă pe pielea înăspriată de vânt de deasupra nasului său coroiat.

— Cred c-o să chemăm pe reprezentanții legii, zise el.

M-am apropiat și-am înlăturat cu piciorul covorașul așezat pe locul unde zăcuse Geiger.

— E sânge scurs de mult, i-am spus. Sânge uscat.

— O să chemăm totuși pe reprezentanții legii.

— De ce nu?

Ochii i se îngustară. Pojghița de politețe se coji, lăsând să se vadă un individ brutal și bine îmbrăcat, ținând în mână un Luger. Nu-i plăcuse c-am fost de aceeași părere cu el.

— Cine dracu ești dumneata, amice?

— Mă cheamă Marlowe. Sunt detectiv particular.

— N-am auzit niciodată de dumneata. Cine-i fata?

— O clientă. Geiger încerca să scoată bani de la ea, șantajând-o. Am venit să discutăm cu el. Nu era acasă. Ușa fiind deschisă, am intrat să-l așteptăm. Sau parcă ți-am mai spus asta?

— Se potrivește de minune, zise el. Ușa fiind deschisă. Când n-aveai cheie.

— E adevărat. Dar cum s-a făcut că ai avut *dumneata* o cheie?

— Te interesează cumva, amice?

— Ar putea să mă intereseze.

Zâmbi cu buzele strânse și își împinse pălăria pe ceafa cu păr cenușiu.

— Iar eu aș putea să transform interesul dumitale în interesul meu.

— N-are să-ți placă. Profiturile sunt prea mici.

— În regulă, șmechere. Casa asta îmi aparține. Geiger e chiriașul meu. Ce părere ai?

— Ce cunoștințe simpatice ai.

— Nu le aleg. Sunt de toate genurile. Se uită în jos la Luger, dădu din umeri și îl vârî din nou la subsuoară. Ai vreo idee interesantă, amice?

— Am o puzderie de idei. Cineva l-a împușcat pe Geiger. Sau cineva a fost împușcat de Geiger care a șters-o. Sau au fost alți doi. Sau Geiger organizase un cult și făcea sacrificii de sânge în fața acestui totem. Sau a avut la masa de seară pui de găină și-i plăcea să omoare puii de găină în salon. Omul în

cenușiu se strâmbă la mine.

— Renunț, i-am spus. Cheamă-ți mai bine prietenii de la poliție.

— Nu pricep, zise el. Nu pricep ce cauți aici.

— Hai, cheamă poliția. Ai să vezi ce formidabil au să reacționeze.

Rămase nemișcat și reflectă. Buzele i se strânseseră din nou pe dinți.

— Nu pricep nici asta, zise el încordat.

— Poate că azi e ziua când nu pricepi. Eu unul te cunosc, domnule Mars. Clubul Chiparoșilor din Las Olindas. Jocuri de noroc elegante pentru oameni eleganți. Legea din localitate e în buzunarul dumitale și mai șperțuiești și la Los Angeles. Cu alte cuvinte, îți asiguri protecție. Și afacerile dubioase ale lui Geiger aveau nevoie de protecție. Poate că, ținând seama de faptul că e chiriașul dumitale, îi mai asigurai și lui din când în când nițică protecție.

Gura îi deveni o strâmbătură aspră și albă.

— Ce afaceri dubioase făcea Geiger?

— Comerț cu cărți obscene.

Mă fixă un minut.

— Cineva l-a curățat, zise el încet. Și știi ceva în privința asta. N-a apărut azi la magazin. Cei de acolo nu știu unde se află. N-a răspuns nici la telefon. Am venit să văd ce s-a întâmplat. Găsesc sânge pe dușumea, sub covor. Și pe dumneata și-o fată.

— Cam firavă argumentația. Poate, vinzi povestea asta unui fraier. Ai trecut totuși peste un amănunt. Cineva i-a mutat azi cărțile din magazin ... acele cărți simpatice, pe care le închiria.

Plesni tare din degete și zise:

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, amice. Se pare că ești bine informat. Cum de-ai aflat?

— Cred că Geiger a fost curățat. Cred că ăsta e sângele lui. Iar mutatul cărților explică de ce a fost ascuns cadavrul pentru o vreme. Cineva preia combinația și are nevoie de nițel timp ca s-o reorganizeze.

— N-au să reușească, spuse Eddie Mars amenințător.

— Serios? O să-i împiedici dumneata și gangsterii dumitale din mașina de afară? ăsta-i acum un oraș mare, Eddie. Niște oameni foarte brutali s-au instalat recent aici. Iată răsplata faptului că orașul s-a dezvoltat.

— Vorbești al dracului de mult, zise Eddie Mars.

Își dezveli dinții și fluieră de două ori strident.

Afară se auzi ușa unei mașini pocnindu-se și pași ce se apropiau în goană prin gardul viu. Mars scoase iar la iveală Lugerul și-l îndreptă spre pieptul meu.

— Deschide ușa.

Clanța se smuci și o voce strigă. Nu m-am mișcat. Botul revolverului semăna cu gura tunelului de pe Second Street, dar nu m-am clintit. Ar trebui să mă obișnuiesc cu ideea că nu sunt impermeabil la gloanțe.

— Deschide-o tu, Eddie. Cine dracu ești să-mi dai mie ordine? Fii gentil și poate te ajut.

Se ridică țeapăn în picioare, ocoli capătul biroului și ajunse la ușă. O deschise fără să-și ridice ochii de pe mine. În cameră dădură buzna doi indivizi, căutându-și grăbiți armele de la subsuoară. Unul era vizibil boxer, un băiat drăguț, cu fața palidă, cu nas strâmb și o ureche ca un mușchi de vacă gros. Celălalt era subțirel, blond, inexpresiv, cu ochi foarte apropiați și incolori.

— Vedeți dacă tipul ăsta are vreo armă asupra lui, zise Eddie Mars.

Blondul trase din haină un pistol cu țeava scurtă și rămase pe loc, amenințându-mă cu el. Boxerul se apropie greoi și-mi pipăi buzunarele eu atenție. M-am întors pentru el, ca un manechin plictisit, care prezintă o rochie de seară.

— N-are armă, bombăni el.

— Vezi cine e.

Boxerul își strecură o mână în buzunarul meu de la piept și îmi scoase portvizitul. Îl desfăcu și-i cercetă conținutul.

— Îl cheamă Philip Marlowe. Locuiește la Hobart Arms, pe Bulevardul Franklin. Permis particular, insignă de agent și tot ce trebuie. Detectiv particular.

Îmi vârî la loc portvizitul, mă pălmui ușor și se îndepărtă.

— Cărați-vă, zise Eddie Mars.

Cei doi gangsteri ieșiră și închiseră ușa. I-am auzit intrând în mașină. Porniră motorul și îl ținură din nou ambreiat.

— În regulă. Vorbește, spuse Eddie Mars.

Vârfurile sprâncenelor se transformară în unghiuri ascuțite.

— N-am chef să spun nimic. Asasinarea lui Geiger pentru a i se smulge afacerea cu cărțile e o prostie și nu garantez că lucrurile s-au petrecut astfel, presupunând firește, c-a fost ucis. Sunt însă sigur că cel care a luat cărțile știe

ce s-a întâmplat și sunt convins că doamna blondă de la magazin e groaznic de speriată dintr-un motiv sau altul. Și-am o bănuială la cine sunt cărțile.

— La cine?

— Acest amănunt nu sunt dispus să-l divulg. Știi, am o clientă.

Se strâmbă din nas.

— Acea... se opri brusc.

— Mă așteptam să cunoști fata.

— La cine sunt cărțile, amice?

— Nu sunt încă gata să-ți spun, Eddie. De ce-aș face-o?

Lasă Lugerul pe birou și îl bătu cu palma deschisă.

— Uite ce te-ar putea face să vorbești. Și-aș putea să te răsplătesc generos.

— Bine-ai face. Scoate arma din combinația asta. Reacționez întotdeauna la sunetul banilor. Cam câți bani clincăne pentru mine?

— Pentru ce?

— Ce vrei să fac?

Plesni biroul cu violență.

— Ascultă, amice. Eu pun o întrebare și tu pui alta. N-ajungem nicăieri. Vreau să știu unde e Geiger pentru motive cu totul personale. Nu-mi plăcea combinația lui și nu i-am oferit protecție. Se întâmplă să fiu proprietarul acestei case. Nu mă preocupă prea mult asta momentan. Sunt gata să cred că tot ce știi e confidențial, căci altfel ar roi aici de polițiști cu bocanci care scârțâie. N-ai nimic de divulgat. Părerea mea e că și tu ai nevoie de nițică protecție. Așa că spune tot ce știi.

Ghicise bine, dar n-aveam intenția să-l las să-și dea seama. Mi-am aprins o țigară, am stins chibritul suflând în el și l-am zvârlit în ochiul de sticlă al totemului.

— Ai dreptate, i-am spus. Dacă i s-a întâmplat ceva lui Geiger, sunt dator să comunic tot ce știu reprezentanților legii. Așa că informația aparține tuturor și nu-mi mai rămâne nimic de vânzare. Cu îngăduința dumitale, am să mă car.

Sub bronzul verii, fața i se înălbi. Pentru o clipă, arătă rău, violent și dur. Făcu un gest ca să ridice arma. Am adăugat degajat:

— Apropo, ce mai face doamna Mars?

O clipă am crezut că-am întins prea mult coarda. Mâna i se repezi tremurând la armă. Mușchii aspri ai feței i se contractară.

— Cară-te, zise el încet de tot. Nu mă interesează unde-ai să te duci sau

ce-ai să faci când ajungi acolo. Ascultă însă sfatul meu, amice. Scoate-mă din planurile tale, sau ai să ajungi să dorești să te cheme Murphy și să locuiești la Limerick.

— Știi că Limerick nici măcar nu-i departe de Clonmel, i-am spus. Am auzit că ai un prieten care-i venit de acolo.

Se aplecă peste birou și rămase nemișcat, cu ochi inexpressivi. M-am îndreptat spre ușă, am deschis-o și m-am întors să-l privesc. Mă urmărise cu privirea, deși trupul lui subțire și cenușiu nu se clintise. În ochi îi lucea ura. Am ieșit, am trecut prin gardul viu, am urcat dealul la mașina mea și m-am suit în ea. Am întors-o și-am trecut peste coasta dealului. Nimeni n-a tras în mine. După câteva blocuri am oprit, am stins motorul și-am rămas pe loc câteva clipe. Nu m-a urmărit nimeni. M-am înapoiat la Hollywood.

14

Era cinci fără zece când am parcat mașina aproape de holul de la intrarea blocului cu apartamente de pe Randall Place. Câteva ferestre erau luminate, iar aparatele de radio răcneau în beznă. M-am suit cu liftul automat până la etajul patru și-am apucat-o pe un coridor larg, cu covor verde și lambrizat în sidefiu. Prin ușa deschisă, cu paravan de plasă, sufla o briză rece spre scara de incendiu.

Lângă ușa marcată cu numărul 405 se afla un mic buton de fildeș. L-am apăsat și mi s-a părut că-am așteptat o eternitate. Apoi ușa se întredeschise fără zgomot. Se deschise prudent și furiș. Bărbatul din cadrul ei avea picioare lungi, pieptul lung, umeri înalți și ochi căprui-închis, pe fața cafenie inexpressivă, care învățase de mult să-și controleze reacțiile. Un păr ca șpanul îi invadase ceafa, lăsându-i în schimb descoperită o mare suprafață din fruntea bombată și cafenie care, la o privire neatentă, ar fi putut trece drept sălașul minții. Ochii întunecați mă cercetară impersonal. Degetele lungi, subțiri și cafenii țineau marginea ușii. Nu rosti nici un cuvânt.

— Geiger? l-am întrebat.

N-am remarcat nici o schimbare pe fața lui. Luă o țigară din dosul ușii, o vârî între buze și trase din ea puțin fum. Fumul veni spre mine într-un colac

leneș, disprețuitor, însoțit de o voce rece și calmă, la fel de fadă ca și cea a unui crupier.

– Ce-ai spus?

– Geiger. Arthur Gwynn Geiger. Tipul cu cărțile.

Omul îmi cântări fără grabă cuvintele. Coborî privirea spre vârful țigării. Cealaltă ruină, cea care ținuse ușa, pieri de la vedere. Judecând după umărul lui, mâna-i ascunsă ar fi putut face unele mișcări.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, zise el. Locuiește pe aici?

Am zâmbit. Nu i-a plăcut zâmbetul meu. Privirea deveni răutăcioasă. L-am întrebat:

– Ești Joe Brody?

Fața cafenie se contractă.

– Și ce dacă sunt? Ai treabă cu mine, amice, sau te distrezi numai?

– Așadar ești Joe Brody. Și nu cunoști pe nimeni cu numele Geiger. Foarte ciudat.

– Mda! Poate că ai un simț ciudat al umorului. Cară-te cu el de aici și pune-l în valoare în altă parte.

M-am sprijinit de ușă și i-am zâmbit visător.

– Ai cărțile, Joe. Iar eu am lista clienților. Ar trebui să discutăm.

Nu-și ridică ochii de pe fața mea. În camera din dosul lui se auzi un zgomot slab, ca și cum un inel de metal pentru perdele s-ar fi mișcat ușor pe o tijă metalică. Se uită într-o parte în cameră. Deschise și mai mult ușa.

– De ce nu, dacă îți închipui c-ai ceva la mână? zise el rece.

Îmi făcu loc să intru. Am trecut pe lângă el și am intrat în cameră.

Era o odaie plăcută, mobilată frumos și nu prea îngrămădită. În peretele opus, înaintea unei terase de piatră, se deschidea un glasvand care dădea spre dealurile cufundate în amurg. Lângă glasvand, pe peretele dinspre apus se găsea o ușă închisă, iar aproape de cea de la intrare o alta, în același zid. Ultima avea însă o draperie de pluș trasă pe o tijă subțire de alamă, fixată în tocul de sus.

Mai rămânea peretele dinspre răsărit, fără nici o ușă. La mijloc, lipită de zid, se afla o canapea, așa că m-am așezat pe ea. Brody închise ușa și se îndreptă cu pași pieziși spre un birou înalt, din stejar, bătut în ținte pătrate. O cutie din lemn de cedru, cu balamale aurite se afla pe raftul de jos al biroului. Așeză cutia pe un fotoliu, la jumătatea distanței între cele două uși și luă loc.

Mi-am pus pălăria pe canapea și-am așteptat.

— Ei bine, te ascult, zise Brody. Deschise cutia cu țigări de foi și dădu drumul la chiștocul țigării într-o farfurioară de alături. Vârî în gură o țigară de foi lungă și subțire . Vrei o țigară de foi? Îmi zvârli una prin aer.

Am prins-o. Brody scoase un revolver din cutia de țigări de foi și-l îndreptă spre nasul meu. M-am uitat la armă. Era un revolver de poliție negru, calibru 38. În clipa aceea n-am avut nici un argument împotriva lui.

— Deștept, nu? zise Brody. Ia scoală-te puțin. Fă câțiva pași înapoi. Ai să poți respira nițel aer curat cu ocazia asta.

Vocea lui suna premeditat calm, ca a gangsterilor din filme. Filmele i-au făcut pe toți să vorbească astfel.

— Ei nu? am spus, fără să mă mișc. O groază de arme în oraș și prea puțină minte. Ești al doilea individ pe care-l întâlnesc în ultimele ore și care își închipuie că dacă ține un revolver în mână înseamnă c-a apucat lumea de coadă. Lasă jos arma și nu fi caraghios, Joe.

Sprâncenele i se alipiră și mă împunse cu bărbia. Avea ochi răi.

— Numele celuilalt individ e Eddie Mars, i-am spus. Ai auzit vreodată de el?

— Nu. Brody ținea încă arma îndreptată spre mine.

— Dacă află vreodată unde-ai fost aseară când ploua, te șterge de pe suprafața pământului, cum ștergi un cec cu guma.

— Ce reprezint eu pentru Eddie Mars? întrebă Joe rece, dar coborî revolverul până la genunchi.

— Nici măcar o amintire, i-am răspuns.

Ne-am uitat lung unul la celălalt. Dar eu m-am uitat și la papucul negru și ascuțit care se vedea sub draperia de pluș de la ușa din stânga mea.

— Nu mă înțelege greșit, spuse Brody liniștit. Nu sunt un dur, sunt doar prudent. Nu știu absolut de loc cine ești. Din câte știu, ai putea fi un criminal plătit.

— Nu ești destul de prudent, i-am răspuns. Manevra cu cărțile lui Geiger a fost ceva îngrozitor.

Trase adânc și încet aer în piept și îl expiră în tăcere. Apoi se aplecă pe spate, își puse picior peste picior și lăsă pistolul pe genunchi.

— Nu te amăgi că n-am să fac uz de armă dacă va trebui, zise el. Ce informații ai?

— Spune-i prietenei cu papuci de casă ascuțiți să intre în odaie. O să

obosească tot ținându-și răsuflarea.

Brody o strigă fără să-și ridice ochii de la stomacul meu.

– Hai înăuntru, Agnes.

Draperia se smuci și femeia cu păr blond-cenușiu, din magazinul lui Geiger, cu ochii ei verzi și șoldurile unduitoare ni se alătură în cameră. Mă privea cu un fel de ură asasină. Nările i se strânseseră iar privirea căpătase câteva nuanțe mai închise. Arăta foarte nefericită.

– Am fost sigură c-ai să ne provoci neplăceri, se răsti ea la mine. I-am spus eu lui Joe să bage de seamă.

– Mai bine îi spuneai să bage de seamă să nu primească un picior în dos, i-am replicat.

– Presupun că ăsta e un spirit, zise blonda.

– A fost, dar acum probabil nu mai e, i-am răspuns.

– Scutește-mă de bancuri, mă sfătui Brody. Joe e destul de prudent. Fă mai multă lumină ca să văd să-l împuşc pe tipul ăsta, dacă va fi cazul, îi spuse el.

Blonda aprinse imediat o lampă înaltă cu picior. Apoi se lăsă jos pe scaunul de lângă lampă și rămase țeapănă, de parcă ar fi strâns-o centura prea tare. Am dus la buze țigara de foi și i-am mușcat virilul. Pistolul Colt al lui Brody mă urmări cu interes deosebit în timp ce scoteam chibriturile și aprindeam țigara de foi. Am tras fumul în piept să văd ce gust are și-am spus:

– Lista clienților de care ți-am pomenit e codificată. N-am găsit încă cheia codului, dar sunt vreo cinci sute de nume. Știu că ai vreo douăsprezece lăzi pline cu căiți. Trebuie să fie cel puțin cinci sute de cărți. Mai sunt o groază altele împrumutate, dar să spunem doar așa, ca să fim prudenți, că numărul total e de cinci sute. Dacă o listă bună și rentabilă și dacă împrumuți numai cincizeci la sută din cărți, tot aduc un venit de o sută douăzeci și cinci de mii de dolari. Amica dumitale e bine informată în această privință. Eu ghicesc doar. Oricât de mult ai coborî taxa de împrumut, ea nu va ajunge sub un dolar. Marfa asta costă bani. Cu un dolar de carte împrumutată, iei o sută douăzeci și cinci de mii de dolari și-ți rămâne și capitalul. Cu alte cuvinte, ai încă tot capitalul lui Geiger. E destul ca să omori pe cineva.

– Ești țicnit, sticlete blestemat... spuse blonda.

Brody îi rânji și se răsti la ea.

– Ține-ți gura, pentru Dumnezeu! Gura!

Se liniști, luând un aer ultragiāt de durere lentă și furie greu stăpānită. Țși scārpină genunchii cu unghiile argintii.

– Nu-i o afacere pentru fraieri, i-am spus lui Brody aproape cu afectiune. E nevoie de un specialist abil ca tine, Joe. Trebuie să cāștiți încrederea clienților și s-o păstrezi. Cei care dau bani pe cărți obscene, luate cu împrumut, sunt la fel de nervoși ca niște ducese bătrāne care nu gādesc closetul. Eu unul cred cā ideea cu șantajul a fost o mare greșeală. Propun să renunțām la ea și să ne apucām de vânzări legale și de împrumut de cărți.

Brody mă urmări cu ochii lui cāprui-închis. Pistolul continua să-mi amenințe organele vitale.

– Ești un tip nostim, zise el calm. Cine conduce această splendidă afacere?

– Tu o conduci. Sau aproape o conduci.

Blonda se înecă de furie și-și pipăi urechea. Brody nu zise nimic. Se mulțumi să mă privească.

– Ce? strigă blonda. Stai aici și încerci să ne spui cā domnul Geiger se ocupa cu astfel de lucruri chiar in inima orașului? Nu ești în toate mințile.

I-am aruncat o privire ironică, dar politicoasă.

– Firește cā asta vreau să spun. Toată lumea e la curent cu combinația. Hollywoodul e făcut pentru așa ceva. Dacă trebuie să existe o asemenea întreprindere, atunci toți polițiștii șmecheri vor ca ea să se afle chiar pe strada principală. Pentru același motiv încurajează și cartierele cu bordeluri. Știu unde să se ducă atunci când vor.

– Dumnezeuule, zise blonda. Țl lași pe cretinul āsta să stea aici și să mă insulte, Joe? Tu cu un pistol în mână, iar el doar cu o țigară de foi?

– Țmi place ce spune, zise Brody. Tipul are idei grozave. Închide pliscul și ține-l închis, sau te plesnesc cu pistolul peste el. Vântură pistolul într-un fel din ce în ce mai neglijent.

Blonda se înābuși de furie și se întoarse cu fața la perete. Brody se uită la mine și-mi spuse cu șiretenie:

– Și cum am ajuns să conduc această afacere splendidă?

– L-ai împușcat pe Geiger ca s-o preiei. Aseară în timp ce ploua. Era o vreme grozavă de împușcat.

Nenorocirea e cā nu erai singur când l-ai curățat. Fie cā n-ai băgat de seamă, ceea ce nu mi se pare probabil, fie cā te-ai speriat și-ai întins-o. Ai avut însă destul curaj ca să scoți filmul din aparat și să te întorci mai târziu ca să

ascunzi cadavrul, pentru a avea timp să muți cărțile mai înainte ca poliția să știe că are de anchetat o crimă.

– Mda, zise Brody disprețuitor.

Pistolul îi juca pe genunchi. Fața lui cafenie devenise rigidă ca o bucată de lemn sculptat.

– Riști mult, dom'le. Ai un noroc formidabil că nu l-am curățat *eu* pe Geiger.

– Cu toate acestea n-ai decât să iei acum în antrepriză, afacerea, i-am spus bine dispus. Ești cel mai indicat pentru ea.

– Crezi c-ai montat totul împotriva mea? Vocea i se înăspri.

– Sunt sigur.

– Cum adică?

– E cineva care o să-ți spună cum. Te-am prevenit că există un martor. Nu face pe prostul cu mine, Joe.

Atunci explodă.

– Târfa dracului! urlă el. Ea m-a trădat! Ea e în stare!

M-am lăsat pe spate și i-am rânjit.

– Perfect. Gândeam că tu ai fotografiile ei de nud.

N-a spus nimic. Nici blonda n-a mai spus nimic. I-am lăsat să rumege. Fața lui Brody se luminează încet, cu un fel de ușurare cenușie. Își puse pistolul pe marginea mesei, lângă fotoliu, cu mâna dreaptă gata să-l apuce. Scutură pe covor cenușa de la țigara de foi și mă privi fix, iar ochii lui erau ca o dungă trasă printre pleoapele îngustate.

– Cred că-ți închipui că sunt fraier, zise Brody.

– Pentru un escroc, ești de talie mijlocie. Dă încoa fotografiile.

– Care fotografii?

Am clătinat din cap.

– Lasă farsa, Joe. Dacă faci pe nevinovatul nu ajungi nicăieri. Ori ai fost acolo aseară, ori ai obținut fotografiile nudului de la cineva care a fost. Știi că *ea* a fost acolo, fiindcă ai pus-o pe prietena ta s-o amenințe pe doamna Regan că anunță poliția. Singurul fel în care ai fi putut să afli destule pentru a începe șantajul era să fi fost martor ocular la cele întâmplare sau să posezi fotografiile, cunoscând unde și când au fost luate. Spune ce știi și fii deștept.

– Mi-ar trebui niște bani, zise Brody.

Își întoarse discret capul ca să se uite la blonda cu ochi verzi. Ochii ei nu

mai erau verzi și culoarea blondă a părului devenise îndoielnică. Se dezumflase ca un iepure proaspăt ucis.

– Nu-i rost de bani, i-am răspuns.

– Cum ai aflat despre mine? zise el și se strâmbă amar.

Mi-am tras afară portvizitul și i-am arătat insigna de detectiv.

– Îl urmăream pe Geiger... pentru un client. Aseară am fost afară, în ploaie. Am auzit împușcăturile. Am dat buzna înăuntru. N-am văzut asasinul. Am văzut în schimb toate celelalte.

– Și n-ai suflat o vorbă, rânji Brody.

Am vârât portvizitul la loc.

– Da, am recunoscut. Deocamdată. Îmi dai fotografiile sau nu?

– N-am priceput ce-i cu cărțile, spuse Brody.

– Le-am urmărit când au fost aduse aici de la magazinul lui. Geiger. Am un martor.

– Băiatul ăla tâmpit?

– Care băiat tâmpit?

Se strâmbă din nou.

– Băiatul care servea la magazin. A întins-o după ce-a plecat camionul. Agnes nici măcar nu știe unde locuiește.

– Asta-i util, i-am spus rânjind. Amănuntul ăsta m-a neliniștit nițel. A mai fost vreunul dintre voi până aseară acasă la Geiger?

– Nici măcar aseară, răspunse violent Brody. Așadar fata pretinde că eu l-am împușcat, nu?

– Dacă as avea fotografiile aș putea s-o conving că se înșală. S-a bătut cam mult aseară.

Brody suspină:

– Mă urăște de moarte. Am dat-o afară. Firește, am fost plătit, dar trebuia s-o fac în orice caz. E prea țicnită pentru un om simplu ca mine. Își curăță gâtlejul. Ce-ar fi totuși să-mi dai niște bani? Sunt lefter. Agnes și cu mine trebuie să ne mutăm.

– N-o să primiți bani de la clientul meu.

– Ascultă ...

– Dă fotografiile, Brody.

– Du-te dracului. Ai câștigat.

Se ridică și își strecură pistolul în buzunarul de la șold. Vârî mâna stângă

în haină. Tocmai o ținea acolo, cu fața descompusă de dezgust, când sună soneria și continuă să sune.

15

Nu i-a plăcut. Își prinse între dinți buza inferioară și sprâncenele i se ascuțiră la colțuri. Întreaga figură i se contractă, devenind vicleană și răutăcioasă.

Soneria continua să sune. Nici mie nu mi-a plăcut. Dacă se întâmpla ca vizitatorii să fie Eddie Mars și băieții lui, puteam fi lichidat doar pentru faptul că mă găseam acolo. Dacă era poliția, nu le puteam oferi decât un zâmbet și o promisiune. Iar dacă erau unii dintre prietenii lui Brody — presupunând c-avea prieteni — s-ar fi putut dovedi mai răi decât el.

Nici blondei nu i-a plăcut. Se sculă brusc și tăie aerul cu mâna. Încordarea nervoasă îi îmbătrâni și-i urâți fața.

Brody, cu ochii ațintiți asupra mea, trase un sertar al biroului și scoase dinăuntru un revolver și îl luă tremurând.

— Stai jos lângă el, zise Brody. Ține-l în șah cu arma, departe de ușă. Dacă începe să facă pe nebunul, hotărăște singură. Nu suntem încă pe ducă, scumpo.

— Ah, Joe, se văietă blonda.

Se apropie de mine și se așeză alături pe canapea, cu arma îndreptată spre artera piciorului meu. Nu mi-a plăcut expresia speriată din ochii ei.

Soneria încetă să zbârnâie și se auzi bătăi rapide și nerăbdătoare în ușă. Brody vârî mâna în buzunarul cu arma. Se îndreptă spre ușă și o deschise cu mâna stângă. Carmen Sternwood îl împinse în cameră, ținând un mic revolver lipit de buzele lui subțiri și cafenii.

Brody se trase înapoi dinaintea ei, cu gura strâmbă și cu fața cuprinsă de panică. Carmen închise ușa în urmă, fără să se uite la mine sau la Agnes. Îl urmărea pe Brody cu grijă, cu limba scoasă puțin între dinți. Brody își trase afară mâinile din buzunare și o imploră din gesturi. Sprâncenele i se adunară într-un amestec de curbe și unghiuri. Agnes mută arma de la mine și o îndreptă rapid spre Carmen. Am zvâcnit brațul și mi-am încleștat mâna de

mâna ei, apăsând cu degetul mare pe siguranță. Era pusă. Am lăsat-o așa. A urmat o încăierare scurtă și tăcută, căreia nici Carmen și nici Brody nu-i dădură vreo atenție. Țineam arma. Agnes răsuflă adânc și tremură din tot corpul. Fața lui Carmen avea o expresie contractată, pielea era întinsă pe oase și respira șuierător. Spuse fără nici o intonație:

– Dă-mi fotografiile, Joe.

Brody înghiți în sec și încercă să zâmbească.

– Desigur, fetițo, desigur.

Vorbi cu o voce stinsă și plată, la fel de asemănătoare cu cea dinainte, cum seamănă un scuter cu un camion de zece tone.

– Tu l-ai împușcat pe Arthur Geiger, zise Carmen. Te-am văzut. Vreau fotografiile.

Brody se făcu verde la față.

– Hei, stai o clipă, Carmen! i-am strigat.

Blonda Agnes reveni vertiginos la viață. Își aplecă capul și își înfipse dinții în mâna mea dreaptă. Am strigat din nou și-am îmbrâncit-o.

– Ascultă, fetițo, ascultă un minut... zise Brody.

Blonda mă scui pă, se aruncă peste piciorul meu și încercă să-l muște. I-am tras una în cap cu pistolul, nu prea tare, și-am încercat să mă ridic. Se rostogoli peste picioarele mele și le luă în brațe. Am căzut la loc pe canapea. Blonda era voinică, părea animată de demența dragostei sau a fricii, sau a unui amestec din amândouă, sau poate era pur și simplu voinică.

Brody încercă să înșface micul revolver ținut atât de aproape de fața lui. Nu reuși. Pistolul scoase un zgomot ascuțit, ca o plesnitură, dar nu foarte tare. Glonțul sparse un geam al glasvandului. Brody genu groaznic, se prăbuși pe podea și o trase pe Carmen de picioare. Fata căzu grămadă, iar micul revolver alunecă într-un colț. Brody sări în genunchi și voi să vâre mâna în buzunar.

Am pocnit-o pe Agnes în cap cu mai puțină delicatețe ca înainte, i-am făcut vânt cu piciorul de lângă mine și m-am ridicat. Brody mă aținti cu privirea. I-am arătat pistolul automat. Renunță să mai vâre mâna în buzunar.

– Dumnezeu! se văicări el. N-o lăsa să mă omoare!

Am început să râd. Am râs ca un prost, fără să mă pot stăpâni. Agnes ședea în capul oaselor pe dușumea, cu palmele întinse pe covor, gura larg deschisă și o meșă de păr blond-metalic căzută pe ochiul drept. Carmen se târa în mâini și pe genunchi, scoțând un șuierat. Revolverul ei mic de metal lucea într-un colț,

lângă perete. Se târa spre el neobosită.

I-am făcut un semn lui Brody cu arma care-mi revenise și i-am spus:

– Stai acolo. N-o să ți se întâmple nimic.

Am trecut peste fata care se târa și-am ridicat arma de jos. Mă privi și începu să chicotească. Am pus pistolul ei în buzunar și-am bătut-o prietenește pe spate:

– Scoală-te, îngerașule. Parc-ai fi un pekinez.

M-am apropiat de Brody, i-am vârât arma în burtă și l-am ușurat de pistolul Colt din buzunarul lateral. Aveam acum toate armele scoase la iveală. Le-am băgat în buzunar și-am întins mâna spre Brody.

– Dă-le.

Acceptă cu o mișcare a capului și se linse pe buze, cu ochii încă speriați. Scoase din buzunar un plic gros și mi-l înmână. În plic se afla un clișeu dezvoltat și cinci fotografii lucioase.

– Ești sigur că sunt toate?

Dădu din nou din cap. Am vârât plicul în buzunarul de la piept și m-am îndepărtat. Agnes se așezase la loc pe canapea și își netezea părul. Privirea ei verde o devora cu ură pe Carmen. Și Carmen se ridicase și se apropia de mine cu mâna întinsă, continuând să chicotească și să șuiere. Făcuse nițică spumă la colțul gurii. Dinții ei mici și albi sclipeau lipiți de buze.

– Vrei să mi le dai acum? mă întrebă ea cu un zâmbet timid.

– Am eu grijă de ele. Du-te acasă.

– Acasă?

M-am dus la ușa de la intrare și-am aruncat o privire afară. Briza răcoroasă a nopții sufla liniștit pe coridor. Nici țipenie de vecinii curioși în pragul ușii. Un mic pistol trăsese și spărsese un geam, dar astfel de zgomote nu mai înseamnă mare lucru azi. Am ținut ușa deschisă și i-am arătat lui Carmen drumul. Veni spre mine zâmbind nesigur.

– Du-te acasă și așteaptă-mă, i-am spus ca s-o calmez.

Ridică degetul mare. Apoi dădu din cap și se strecură pe lângă mine pe coridor. Îmi atinse obrazul cu degetele în timp ce trecea pe alături.

– Ai să ai grijă de Carmen, nu? zise ea.

– Fii sigură.

– Ești un bărbat bine.

– Și încă ceea ce vezi nu-i nimic, i-am zis. Pe șoldul drept am tatuat o

dansatoare balineză.

Ochii i se rotunjiră.

– Obraznicule, zise ea și mă amenință cu degetul. Apoi îmi șopti: Vrei să-mi dai arma îndărăt?

– Nu acum. Mai încolo. Am să ți-o aduc eu.

Mă apucă brusc de gât și mă sărută pe gură.

– Îmi placi, zise ea. Carmen te place mult de tot.

O rupse la fugă pe coridor, nemaipomenit de veselă, mă salută cu mâna de pe scări și le coborî în goană, dispărând din văz.

M-am înapoiat în apartamentul lui Brody.

16

M-am apropiat de glasvandul strâns și m-am uitat la gemulețul de sus spart. Glonțul din arma lui Carmen îl sfărâmasese cu o lovitură. Nu făcuse o gaură. În perete se afla însă o găurică, pe care un ochi expert ar fi descoperit-o destul de repede. Am tras perdeaua peste geamul spart și-am scos din buzunar pistolul lui Carmen. Era un pistol Banker's Special, calibrul 22, cu gloanțe scobite la vârf. Avea un pat de sidef, iar pe țeavă era gravat pe o placă mică și rotundă din argint: "Lui Carmen de la Owen". Carmen îi fraierea pe toți.

Am pus pistolul la loc în buzunar, m-am așezat alături de Brody și m-am uitat în ochii lui cafenii și triști. A trecut un minut. Blonda își aranja fața cu ajutorul unei oglinzi de buzunar. Brody flutură mâna în care ținea o țigară și se răsti la mine:

– Ești mulțumit?

– Deocamdată. De ce-ai șantajat-o pe doamna Regan în locul bătrânului?

– L-am șantajat pe bătrân o dată. Acum vreo șase, șapte luni. Cred că e în stare, când se înfurie să cheme poliția.

– Ce te face să crezi că doamna Regan n-o să-i pomenească de șantaj?

Brody îmi cântări cu băgare de seamă cuvintele, fumând și continuând să mă privească. În cele din urmă spuse:

– Cât de bine o cunoști?

– Am întâlnit-o de două ori. Trebuie să o cunoști mult mai bine decât mine

ca să riști s-o șantajezi cu fotografia.

– Duce o viață foarte dezordonată. Mi-am închipuit că poate are câteva puncte nevralgice și nu vrea să afle bătrânul. Cred că poate să strângă ușor cinci miare.

– Cam slab ca argumentație. Dar să trecem. Ești lefter, nu?

– De o lună trăiesc de pe o zi pe alta, încercând s-o scot la capăt.

– Cu ce te ocupi?

– Cu asigurări. Lucrez în biroul lui Puss Walgreen, Fulwider Building, colț Strada Western și Strada Santa Monica.

– Dacă ești sincer, fii până la urmă. Cărțile sunt aici în apartament?

Închise gura brusc și făcu un semn cu mâna lui cafenie. În atitudinea lui începea să se strecoare la loc încrederea.

– Nici vorbă. Le-am depozitat.

– Ai pus pe cineva să ți le aducă aici și-ai chemat apoi un camion de la un depozit să vină și să le ia imediat?

– Evident. N-am vrut să fie transportate direct de la magazinul lui Geiger, nu!

– Ești șmecher, i-am spus plin de admirație. Există momentan ceva compromițător în apartament? Păru din nou neliniștit. Clătină violent din cap.

– Perfect, i-am spus.

M-am uitat alături la Agnes. Isprăvisese să-și aranjeze fața și fixa inexpresiv zidul, aproape neatentă la ce discutam. Pe figura ei se citea amețeala pe care o provoacă încordarea și șocul. Brody clipi prudent:

– Și-acum?

– Cum ai făcut rost de fotografiile?

Se strâmbă.

– Ascultă, ai căpătat ce-ai căutat, și încă foarte ieftin. Ai făcut o afacere pe cinste. Cară-te acum și vinde-le patronului tău. Eu unul nu mai am nici în clinici în mîneacă cu fotografiile. Habar n-am de fotografii, nu-i așa, Agnes?

Blonda deschise ochii și-l măsură cu o privire calculată și jignitoare la adresa lui.

– Un tip nu prea șmecher, zise ea, cu un dispreț obosit. Cu asta m-am ales întotdeauna. Niciodată cu un tip destul de șmecher până la urmă. Niciodată.

– Te-a durut rău capul unde te-am lovit? am întrebat-o zâmbind.

– Du-te dracului și ducă-se dracului toți bărbații pe care i-am întâlnit

vreodată.

M-am uitat îndărăt la Brody. Își freca țigara între degete, cu un fel de nervozitate. Mâna părea să-i tremure ușor. Fața lui cafenie și inexpressivă rămase însă calmă.

— Trebuie să cădem de acord asupra unei istorii, i-am spus. De pildă, Carmen n-a fost aici. E foarte important. N-a fost aici. Ai avut doar o halucinație.

— Hm, mârâi Brody. Dacă așa vrei tu, amice, și dacă... Își întinse mâna cu palma în sus, își strânse degetele și apăsă degetul mare încet peste arătător și degetul median.

Am dat din cap.

— O să vedem noi. S-ar putea să fie o mică sumă. Nu te bizui totuși pe mii de dolari. Și-acum, de unde-ai făcut rost de fotografii?

— Mi le-a trecut un individ.

— I-auzi. Un individ pe care l-ai întâlnit întâmplător pe stradă. Firește că nu l-ai mai recunoaște. Și nici nu l-ai mai văzut înainte.

Brody căscă.

— I-au căzut din buzunar, zise el.

— Mda. Ai un alibi pentru noaptea trecută, deșteptule?

— Evident. Am fost aici. Împreună cu Agnes. Nu-i așa, Agnes?

— Începe din nou să-mi pară rău de tine, i-am spus.

Deschise ochii larg, gura îi atârână în jos, iar țigara îi juca pe buza inferioară.

— Te crezi deștept și ești complet cretin, i-am spus. Chiar dacă n-ai să fii gazat la San Quentin, te-așteaptă un stagiu lung, trist și singuratic acolo. Țigara tremură și scrumul îi căzu pe vestă. Să reflectezi la deșteptăciunea ta, i-am spus.

— Cară-te, mârâi el brusc. Întinde-o. Mi-am pierdut destulă vreme cu tine. Ia-ți tălpășița.

— În regulă.

M-am ridicat, m-am îndreptat spre biroul înalt de stejar, am scos din buzunar cele două pistoale ale lui și le-am pus unul lângă altul pe sugativă, așa ca țevile să fie exact paralel. Mi-am luat pălăria de lângă canapea și-am pornit spre ușă.

— Hei! strigă Brody.

M-am întors și-am așteptat. Țigara îi tremura ca o păpușă pe un arc de sârmă.

– Totul e-n regulă, nu? întrebă el.

– Nici vorbă. Suntem într-o țară liberă. Nimeni nu te obligă să stai afară din pușcărie, dacă n-ai chef. Cu alte cuvinte, dacă ești cetățean american. Ești sau nu?

Se mulțumi să se uite lung la mine, morfolind țigara. Blonda Agnes întoarse încet capul și-mi aruncă aceeași privire. Expresiile lor trădau aproape aceeași proporție exactă de șiretenie, îndoială și furie neputincioasă. Agnes își ridică deodată unghiile argintii, își smulse un fir de păr din cap și-l rupse între degete cu o zvâcnitură nervoasă.

Brody spuse încordat:

– N-ai să te duci la poliție, amice. N-ai s-o faci dacă lucrezi pentru familia Sternwood. Știu prea multe pe seama lor. Ai căpătat fotografiile și ști că eu o să tac. Cară-te și vinde-le.

– Hotărăște-te, i-am zis. Mi-ai spus să mă car, eram gata să plec, când mai strigat și m-am oprit, iar acum sunt iar gata de plecare. Asta vrei?

– N-ai nici o dovadă împotriva mea, spuse Brody.

– Doar două crime. Niște fleacuri în lumea ta.

N-a tresărit decât ușor, deși păru că tresărise violent. Corneea albă deveni vizibilă în jurul irisului de culoarea tutunului. În lumina lămpii, pielea cafenie a feței lui luă o nuanță verzuie.

Blonda Agnes scoase un vaiet înfundat și animalic și își îngropa capul într-o pernă de la capătul canapelei. Am rămas pe loc și i-am admirat linia lungă a șoldurilor.

Brody își umezi buzele încet și zise:

– Stai jos, amice. Poate că mai am ceva pentru tine. Ce-i povestea aia cu cele două crime?

M-am sprijinit de ușă.

– Unde-ai fost aseară pe la șapte și jumătate, Joe?

Gura i se strâmbă posac și se uită lung la podea.

– Urmăream un tip, un tip cu o afacere formidabilă, care bănuiam că are nevoie de un asociat. Geiger. Îl urmăream din când în când ca să văd dacă are legături cu indivizi tari. Am bănuie că are prieteni, căci altminteri n-ar fi făcut afacerile la lumina zilei. Dar prietenii nu-l vizitau acasă. Doar niște femei.

– Nu l-ai urmărit destul de atent, i-am spus. Continuă.

– Aseară eram pe strada de mai jos de casa lui Geiger. Ploua cu găleata, așa că stăteam cu impermeabilul strâns pe mine în mașină și nu vedeam nimic. În fața casei lui Geiger se afla o mașină, iar o alta ceva mai la deal. D-asta am rămas mai la vale. Alături de mine era parcat un Buick mare și după o vreme mă duc să mă uit și arunc o privire pe geam. E trecut pe numele lui Vivian Regan. Nu se întâmplă nimic, așa că mă car. Asta-i tot, își scutură țigara. Privirea i se cațără de sus în jos pe fața mea.

– Posibil, i-am răspuns. Știi unde se află acum Buickul?

– De unde vrei să știi?

– În garajul șerifului. A fost pescuit de la o adâncime de patru metri la cheiul Lido, azi-dimineață. În mașină era un om mort. A fost lovit în cap, iar mașina îndreptată spre chei, cu frâna de mână pe jumătate pusă.

Brody respiră greu. Unul dintre picioare îi zvâcnea fără astâmpăr.

– Dumnezeu, dar nu mă poți acuza pe mine de crima asta, zise el cu o voce groasă.

– De ce nu? După spusele tale Buickul s-a găsit în fața casei lui Geiger. Ei bine, nu doamna Regan a ieșit cu mașina. Șoferul ei, un tip numit Owen Taylor, a condus-o. S-a dus acasă la Geiger pentru a avea o scurtă discuție cu el, fiindcă Owen Taylor ținea la Carmen și nu-i plăcea genul de distracții pe care i le oferea Geiger. A intrat prin dos, forțând ușa cu un șperaclu și, înarmat cu un revolver, l-a surprins pe Geiger în timp ce-o fotografia pe Carmen complet goală. Arma s-a descărcat, așa cum obișnuiesc armele, Geiger s-a prăbușit mort, iar Owen a rupt-o la fugă, dar nu înainte de-a lua cu el clișeul făcut de Geiger. Așa c-ai fugit după el și i-ai confiscat fotografia. Cum ai fi putut s-o obții altfel?

Brody se linse pe buze.

– Mda, zise el. Dar asta nu înseamnă că l-am omorât eu. Firește, am auzit împușcăturile și l-am văzut pe asasin coborând în grabă scările din spate urcând în Buick și dispărând cu mașina. L-am urmărit. A apucat-o spre poalele canionului, apoi la apus pe Bulevardul Sunset. După ce-a trecut de Beverly Hills a derapat de pe șosea și a trebuit să oprească, iar eu l-am ajuns din urmă și-am făcut pe polițistul. Era înarmat, dar avea nervii atât de zdruncinați încât l-am lovit, lăsându-l în nesimțire. Așa că l-am căutat prin haine, am aflat cine era și-am luat clișeul, din simplă curiozitate. Mă întrebam despre ce-o fi vorba

la mijloc și stăteam ud în ploaie când, deodată, și-a revenit, m-a pocnit și m-a zvârlit afară din mașină. În vreme ce mă ridicam, a dispărut. Atunci l-am văzut ultima oară.

— De unde-ai știut că el l-a împușcat pe Geiger? l-am întrebat arțăgos.

Brody înălță neputincios din umeri.

— Am bănuț, deși poate mă înșel. Când am dezvoltat clișeul și-am văzut ce reprezintă, am fost absolut sigur. Iar când Geiger n-a mai apărut azi-dimineață la magazin și nici n-a mai răspuns la telefon, m-am convins. Așa că mi-am închipuit că-i o ocazie formidabilă să-i iau cărțile și să-i ciupesc pe membrii familiei Sternwood de ceva bani de drum, apoi s-o întind pentru o vreme.

Am dat din cap.

— Mi se pare înțelept. Poate că totuși n-ai omorât pe nimeni. Unde-ai ascuns cadavrul lui Geiger?

Ridică mirat din sprâncene. Apoi rânji.

— Nix, nix. Scutește-mă. Crezi că m-aș fi întors ca să-l deplasez, riscând ca tocmai atunci mașinile poliției să dea colțul străzii? Nix.

— Cineva a ascuns cadavrul, am zis.

Brody făcu un gest indiferent. Rânjetul îi rămase pe față. Nu mă credea. În vreme ce tot nu mă credea, soneria de la intrare începu să sune din nou. Brody se ridică brusc, cu o privire dură. Se uită lung la revolverele lui de pe birou.

— Așadar, Carmen s-a întors, bombăni.

— Dacă-i ea, nu mai are armă, l-am liniștit. N-ai alți prieteni?

— Doar unul, mârâi el. M-am săturat de jocul ăsta.

Se îndreptă spre birou și își luă Coltul. Îl ținu de-a lungul trupului și o porni spre ușă. Puse mâna stângă pe clanță, o întoarse și întredeschise ușa aplecându-se în crăpătura ei, cu arma strâns lipită de șold. O voce spuse:

— Tu ești, Brody?

N-am auzit răspunsul lui Brody. Două împușcături rapide răsunară înfundat. Revolverul trebuie să fi fost lipit de trupul lui Brody. Se împletici înainte lovindu-se de ușă, iar greutatea trupului o închise cu o pocnătură. Alunecă de-a lungul ușii. Picioarele împinseră covorul din spatele lui. Mâna stângă dădu drumul clanței, iar brațul lovi podeaua cu un zgomot surd. Capul i se sprijinea de ușă. Nu se mișca. Revolverul îi atârna în mâna dreaptă.

Am traversat camera dintr-o săritură și l-am rostogolit pe Brody destul ca să pot deschide ușa și să mă strecor afară. Prin ușa din față trăgea cu ochiul o

femeie. Avea o figură înspăimântată și arătă cu mâna ca o gheară de-a lungul coridorului.

Am rupt-o la fugă pe coridor și-am auzit pași înfundați coborând treptele de marmură, așa c-am pornit pe urma zgomotului. Ajuns la nivelul holului de la intrare, am văzut că ușa se închide tăcut singură, iar pe trotuar răsunară pași grăbiți. Am deschis ușa mai înainte de-a se închide, am smucit-o și-am ieșit fulgerător.

O siluetă înaltă, cu capul descoperit și într-o scurtă lipită pe corp, fugea în diagonală pe stradă printre mașinile parcate. Silueta se întoarse și răbufniră câteva împușcături. Două ciocane grele loviră zidul de stuc de lângă mine. Silueta își continuă fuga, se strecură printre două mașini și dispăru.

Un om răsări lângă mine și mă întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Se trage cu arma.

— Dumnezeu! spuse el și se repezi în casă. Am plecat grăbit pe trotuar spre mașina mea, m-am suit în ea și-am pornit motorul. Am demarat de la rigolă și-am coborât dealul, nu repede. De pe cealaltă parte a străzii n-a pornit nici o mașină. Mi s-a părut c-aud pași, dar n-am fost sigur. Am coborât dealul, am depășit un bloc și jumătate, am cotit la intersecție și-am făcut marșarier. Sunetul unui fluierat înfundat răsună slab de pe trotuar. Apoi pași. Am parcat mașina, m-am strecurat printre două automobile și m-am lăsat pe vine. Am scos din buzunar micul revolver al lui Carmen.

Sunetul pașilor se accentuă, iar fluieratul continuă vesel. În momentul următor apăru scurta strânsă pe trup. Am ieșit dintre cele două automobile și-am spus:

— Ai un chibrit, amice?

Băiatul se smuci spre mine iar mâna dreaptă i se înfipse în scurtă. Ochi îi luceau în lumina felinarelor rotunde. Ochi umezi și întunecați, desenați ea niște migdale, o față frumoasă și palidă, cu păr negru ondulat, lăsat pe frunte în două părți. Un băiat într-adevăr foarte drăguț, băiatul din magazinul lui Geiger.

Rămase nemișcat, privindu-mă tăcut, cu mâna dreaptă pe marginea scurtei, dar nu încă înăuntrul ei. Țineam lângă trup micul revolver.

— Se vede că l-ai iubit foarte mult pe perversul ăla, i-am spus.

— Du-te... spuse băiatul încet, neclintit între mașinile parcate și zidul înalt

de un metru cincizeci din dosul trotuarului.

O sirenă mugii în depărtare, urcând dealul lung. Capul băiatului tresări în direcția sirenei. M-am apropiat și i-am înfipt revolverul în scurtă.

— Ai de ales între mine și polițiști, i-am spus.

Capul îi alunecă puțin într-o parte, ca și cum l-aș fi palmuit.

— Cine ești? întrebă el.

— Un prieten de-al lui Geiger.

— Cară-te, blestematule!

— Țsta-i un pistol mic, băiete. Dacă te împușc în burtă o să-ți trebuiască luni de zile până să te faci destul de bine pentru a merge. Dar ai să te faci bine. Așa ca să poți merge până la simpatica și noua celulă de gazare de la San Quentin.

— Du-te...

Mâna îi se vâri în scurtă. Am apăsat mai tare cu arma în stomacul lui. A suspinat adânc și moale, și-a retras mâna din scurtă și-a lăsat-o să cadă inert pe lângă trup. Umerii largi părură că se prăbușesc.

— Ce vrei? șopti el.

Am băgat mâna sub scurtă și i-am luat arma.

— Hai în mașina mea, băiete.

Păși în față, iar eu l-am urmat îndeaproape. Se sui în automobil.

— La volan, băiete. Tu conduci.

Se strecură la volan, iar eu m-am urcat alături. I-am spus:

— Lasă mașina poliției să treacă dealul. O să-și închipuie că-am plecat când am auzit sirena. Pe urmă ia-o în jos și-o să mergem acasă.

Am pus revolverul lui Carmen în buzunar și l-am împuns în coaste cu arma lui automată. M-am întors și m-am uitat prin fereastra din spate. Urletul sirenei se distingea acum foarte tare. În mijlocul străzii crescuseră două faruri roșii. Se măriră și se contopiră, iar mașina trecu trombă pe alături, cu un zgomot de rafală sălbatică.

— Să mergem, i-am spus.

Băiatul porni mașina și o luă în josul dealului.

— Să mergem acasă, i-am spus. La Laverne Terrace.

Buzele lui netede tresăriră. Coti spre apus, pe Bulevardul Franklin.

— Ești un băiat naiv. Cum te cheamă?

— Carol Lundgren, spuse el stins.

– Ai împuşcat pe cine nu trebuia, Carol. Nu Joe Brody ți-a ucis protectorul. Repetă înjurătura și continuă să conducă.

17

O semilună lucea pal într-un cerc de ceață printre ramurile înalte ale eucaliptilor de pe Laverne Terrace. Un radio urla din răspuțeri dintr-o casă, jos pe deal. Băiatul opri mașina înaintea gardului viu din fața casei lui Geiger, stinse motorul și rămase eu privirea ațintită drept și cu amândouă mâinile pe volan. Prin gardul viu nu răzbătea nici o lumină.

– E cineva acasă, băiete?

– Ar trebui să știi.

– De unde vrei să știi?

– Du-te...

– Așa ajung unii să-și pună dinți falși.

Mi-i arătă pe-ai lui, într-un rânjet întins pe buze. Apoi deschise ușa cu piciorul și ieși. Am ieșit grăbit după el. Stătea cu pumnii pe șolduri, uitându-se tăcut la casa de deasupra gardului viu.

– În regulă, i-am spus. Ai cheia. Hai să intrăm.

– Cine-a spus că am cheia?

– Nu încerca să mă duci, amice. Protectorul tău ți-a dat o cheie. Ai și o cămăruță curată, simpatică și bărbătească acolo. Te dădea afară și încuia odaia când primea vizite feminine. Era ca Cezar, soț pentru femei și soție pentru bărbați. Crezi că nu-i pot dibui pe tipii de teapa voastră?

Deși țineam încă pistolul mai mult sau mai puțin îndreptat spre el, se repezi la mine. Îmi expedie o directă în bărbie. M-am dat înapoi destul de iute ca să nu cad, deși am încasat lovitura aproape din plin. Directa ar fi trebuit să fie în forță, dar un efeminat n-are niciodată destulă putere în oase, indiferent de cum arată.

Am zvârlit arma la picioarele băiatului și i-am spus:

– Poate c-ai nevoie de ea.

Se aplecă fulgerător s-o ridice. N-avea nimic lent în mișcări. I-am tras un pumn în gât. Căzu într-o parte, împleticindu-se, căutând arma, dar fără s-o

apuce. Am ridicat-o și-am aruncat-o în mașină. Băiatul se sculă în patru labe, privind furios cu ochii larg deschiși. Tuși și scutură din cap.

— N-ai chef să te bați, i-am spus. Îți irosești prea mult vigoarea.

Avea chef de bătaie. Se aruncă asupra mea ca un planor, catapultat, încercând să mă placheze ca la rugby. M-am dat într-o parte, l-am apucat de gât și i l-am strâns. Se buși tare de pavaj, apoi se sculă în picioare și își puse mâinile în acțiune, acolo unde doare mai rău. L-am strâns mai mult și l-am ridicat nițel în sus. Mi-am apucat încheietura mâinii drepte cu mâna stângă, mi-am proptit osul șoldului drept în el și o clipă a avut loc o balanță a greutateților. Părea că atârnam acolo, în lumina cețoasă a lunii, gâfâind din greu, două creaturi grotești, ale căror picioare zgâriau șoseaua.

L-am prins cu brațul drept de gâtlee și-am strâns cu toată forța. Picioarele începură să i se agite disperat și încetă să mai gâfâie. Era immobilizat într-o strânsoare de oțel. Piciorul stâng i se întinse într-o parte și genunchiul i se înmuie. L-am mai ținut o jumătate de minut. Se lăsă moale în brațele mele, o greutate imensă, pe care de-abia o puteam susține. Atunci i-am dat drumul. S-a întins la picioarele mele în nesimțire. M-am dus la mașină și am luat din buzunarul portierei o pereche de cătușe, i-am sucit brațele la spate și i le-am fixat. L-am ridicat de subsuori și-am reușit să-l târăsc până dincolo de gardul viu, să nu fie văzut din stradă. M-am întors la mașină, am condus-o cam treizeci de metri pe coasta dealului și am încuiat-o.

Era încă în nesimțire când m-am înapoiat. Am descuiat ușa casei, l-am târât înăuntru și-am închis ușa. Începu să geamă. Am aprins o lampă. Ochii îi clipiră și coborâră lent asupra mea.

M-am aplecat, ferindu-mă din calea genunchilor lui și i-am spus:

— Stai liniștit sau ai să mai primești o porție. Stai cuminte și ține-ți respirația. Ține-o până nu mai poți, apoi spune-ți că trebuie să respiri, că te-ai innegrit la față, că-ți sar ochii din cap, c-ai să respiri chiar acum, atât doar că stai bine legat pe scaun, în celula de gazare curată și simpatcă, la San Quentin, și că atunci când ai să respiri ai să te lupți din răspuțeri să n-o faci, pentru că n-ai să primești aer în piept, ci gaze de acid cianhidric. Asta-i ceea ce se cheamă astăzi o execuție umană în statul nostru.

— Du-te... zise el cu un suspin slab și înspăimântat.

— Ai să dai o declarație, amice, să nu-ți închipui c-ai să scapi. Ai să spui exact ceea ce vrem să spui și nimic din ce nu vrem să spui.

– Du-te...

– Dacă mai repeți asta, îți pun o pernă sub cap

Își strâmbă buzele. L-am lăsat culcat pe dușumea, cu încheieturile încătușate la spate și cu obrazul îngropat în covor, iar în singurul ochi vizibil o strălucire animalică. Am mai aprins o lampă și-am intrat în coridorul din dosul salonului. Dormitorul lui Geiger nu părea să fi fost deranjat. Am deschis ușa, descuiată de data asta, a dormitorului din partea opusă a holului. În cameră pâlپاia vag o lumină și mirosea a lemn de santal. Două conuri de cenușă de tămâie se adunaseră alături, pe birou, pe o tăviță de aramă. Lumina provenea de la două lumânări înalte și negre fixate în sfeșnice lungi de treizeci de centimetri. Sfeșnicele erau așezate pe scaune drepte, necapitonate, de o parte și de alta a patului.

Pe pat zăcea Geiger. Cele două fâșii de mătase chinezească brodată, care dispăruseră la prima mea vizită, formau un fel de cruce a sfântului Andrei pe mijlocul trupului său, ascunzând piepții mânjiți de sânge ai hainei de casă chinezească. Sub cruce, picioarele îmbrăcate în pantaloni de pijama negri, stăteau țepene și drepte. Mai avea încă papucii de casă, cu tălpi de păsă albă și groasă. Brațele îi erau încrucișate peste cruce, cu palmele pe umeri, cu degetele adunate și întinse drept. Ținea gura închisă iar mustața lui gen Charlie Chan părea la fel de falsă ca o perucă. Nasul lat era țeapăn și alb. Ochii erau aproape închiși, dar nu complet. Luciul slab al ochiului de sticlă captă lumina și-mi clipi complice.

Nu l-am atins. Nu m-am apropiat prea mult de el. Era desigur rece ca gheața și țeapăn ca o scândură.

În curentul provocat de ușa deschisă, lumânările negre palpitară. Pe marginea lor alunecau încet picături de ceară neagră. Aerul încăperii putea și părea ireal. Am ieșit, am închis din nou ușa și m-am înapoiat în salon. Băiatul nu se mișcase. Am rămas în picioare, trăgând cu urechea să aud sirenele poliției. Totul se reducea la cât de repede va vorbi Agnes și la ce va spune. Dacă pomenea de Geiger, poliția putea să sosească în orice clipă. Dar era cu puțință să nu vorbească ceasuri întregi. Era cu puțință chiar să fi fugit de-acolo.

M-am uitat în jos la băiat?

– Vrei să te ridici, amice?

Închise ochii și simulă că doarme. M-am apropiat de birou, am tras spre

mine telefonul de culoarea ducei și-am format numărul de la biroul lui Bernie Ohls. Am aflat că plecase acasă la ora șase. I-am telefonat acasă. Se afla acolo.

– Marlowe la aparat. Au găsit cumva băieții tăi un revolver asupra lui Owen Taylor, azi-dimineață?

L-am auzit cum își râcăie gâtul iar apoi cum încearcă să-și ascundă surpriza din glas.

– Asta ține de secretul conducerii anchetei, spuse el.

– Dac-au găsit, atunci revolverul avea trei gloanțe trase.

– De unde dracu știi? întrebă Ohls calm.

– Vino la Laverne Terrace, nr. 7244, colț cu Bulevardul Laurel Canyon. Am să-ți arăt în ce s-au înfipt gloanțele lipsă.

– Deci, așa stau lucrurile, hm?

– Chiar așa.

– Uită-te pe fereastră și-ai să mă vezi dând colțul străzii, zise Ohls. Mi s-a părut mie că purtarea ta e cam ciudată în această afacere.

– Ciudat nu-i câtuși de puțin cuvântul potrivit, i-am răspuns.

18

Ohls se uita în jos la băiat. Băiatul stătea pe sofa, sprijinindu-se cu umărul de perete. Ohls îl privea tăcut, cu sprâncenele lui albe zburlite, țepene și rotunde, ca micile perii pe care reprezentantul Casei Fuller Brush le face cadou clienților drept reclamă.

– Recunoști că l-ai împușcat pe Brody? îl întrebă Ohls.

Cu o voce înfundată, băiatul repetă înjurătura lui preferată. Ohls suspină și se uită la mine.

– Nu-i nevoie să recunoască. Am revolverul lui, i-am spus.

– Pentru Dumnezeu, aș vrea să fi primit câte un dolar de fiecare dată când am auzit asta. Ce găsești așa de nostim?

– Nici nu tinde să fie nostim, i-am spus.

– Ei, asta-i altceva, zise Ohls. Se întoarse. I-am telefonat lui Wilde. O să mergem la el și-o să-l luăm cu noi și pe ticălosul ăsta. O să-l iau cu mine în mașină, iar tu n-ai decât să ne urmărești, în cazul când încearcă să-mi tragă

una în falcă.

— Ți place ce-ai văzut în dormitor?

— Grozav, spuse Ohls. Într-un fel mă bucur că junele Taylor a căzut de pe chei. Mi-ar fi părut rău să-l trimit la camera de gazare, fiindcă l-a omorât pe împuțitul ăla.

M-am întors în micul dormitor, am stins lumânările negre suflând în ele, și le-am lăsat să fumege. Când am revenit în salon, Ohls ridicase băiatul în picioare. Băiatul îl privea furios cu ochii lui negri și pătrunzători și cu o figură la fel de dură și de albă ca seul rece.

— Să mergem, zise Ohls, și-l apucă de brațe, cu oarecare silă.

Am stins lămpile și i-am urmat afară din casă. Ne-am suit în mașini și-am urmărit cele două lumini din spatele mașinii lui Ohls pe pantele lungi ale dealului... Speram ca aceasta să fie ultima mea vizită la Laverne Terrace.

Taggart Wilde, procurorul districtual, locuia la colțul Străzii a Patra cu Parcul Lafayette, într-o casă albă de lemn, de dimensiunile unui hambar imens, cu o poartă mare din piatră roșie într-o parte și cu vreo două pogoane de peluză moale în față. Era una dintre acele case demodate și solide, din care se obișnuia să te muți în locuințe noi în timp ce orașul se întindea spre apus. Wilde provenea dintr-o veche familie din Los Angeles și se născuse probabil în acea casă, când ea se afla pe Bulevardul West Adams, Figueria sau Parcul St. James.

Pe alee se găseau două mașini, o mare limuzină particulară și un automobil al poliției, de a cărui apărătoare din spate se sprijinea un șofer în uniformă, fumând și admirând luna. Ohls se apropie de el, îi vorbi, iar șoferul se uită la băiatul din mașina lui Ohls.

Am urcat treptele casei și-am sunat. Un servitor blond, cu părul lipit pe cap, ne deschise, ne conduse prin hol și printr-un imens salon, cu dușumeaua mai joasă decât în restul odăilor, plin cu mobile grele și întunecate, apoi printr-un alt hol, în fund de tot. Bătu la o ușă, păși înăuntru, apoi ne ținu ușa deschisă larg până am intrat într-un birou lambrizat, cu un glasvand deschis la capăt, dând asupra unei grădini întunecate și a unor arbori misterioși. Un miros de pământ umed și de flori pătrundea pe geam. Pe pereți se aflau tablouri masive și întunecate, în ulei, iar în încăperea fotolii, cărți, și un miros de țigări de foi bune, care se amesteca cu parfumul pământului umed și al florilor.

Taggart Wilde era așezat în dosul unui birou — un om de vârstă mijlocie,

durduliu, cu ochi albaștri clari, care reușeau să aibă o expresie prietenească, fără a avea de fapt nici un fel de expresie. În fața lui se găsea o ceașcă cu cafea neagră iar între degetele curate și îngrijite ale mâinii stângi ținea o țigară de foi pestriță. La marginea biroului, într-un fotoliu de piele albastră, ședea un alt bărbat, cu ochi reci și o figură ascuțită, slab ca o scoabă și dur ca directorul unei case de împrumut. Fața lui netedă și bine întreținută părea bărbierită de o oră. Purta un costum cafeniu bine călcat, iar în cravată era înfiptă o perlă neagră. Avea degetele lungi și nervoase ale unui om cu mintea agilă. Părea gata de luptă.

Ohls trase un scaun, se așeză pe el și spuse:

— Bună seara, Cronjager. Ți-l prezint pe Philip Marlowe, un detectiv particular intrat într-o încurcătură.

Ohls rânji.

Cronjager mă privi fără să mă salute. Mă măsură din cap până în picioare, ca și când s-ar fi uitat la o fotografie. Apoi înclină cu doi centimetri bărbia, în chip de salut. Wilde zise:

— Ia loc, Marlowe. Am să încerc să tratez eu cu căpitanul Cronjager, dar știi cum stau lucrurile. Trăim într-un oraș mare.

M-am așezat și mi-am aprins o țigară. Ohls se uită la Cronjager și-l întrebă:

— Ce-ai mai aflat în legătură cu crima de la Randall Place?

Omul cu fața ascuțită își trase un deget până ce încheietura trosni. Vorbi fără să ridice privirea:

— Un cadavru cu două gloanțe în el. Două arme cu care nu s-a tras. Jos în stradă am prins o blondă care încerca să pornească o mașină care nu era a ei. A ei era chiar alături, același model. Se agita atât de tare, încât băieții au înșfăcat-o și-au adus-o sus, iar ea a mărturisit. Se afla în cameră când a fost ucis tipul ăsta, Brody. Pretinde că nu l-a văzut pe criminal.

— Asta-i tot? întrebă Ohls.

Cronjager înălță mirat din sprâncene.

— Crima s-a petrecut abia acum o oră. Ce v-așteptați... să filmez asasinatul?

— Poate o descriere a asasinului, zise Ohls.

— Un tip înalt, îmbrăcat într-o scurtă de piele dacă asta-i o descriere.

— E afară în mașina mea, spuse Ohls. Încătușat. Marlowe l-a înhățat, pentru tine. Uite pistolul lui.

Ohls scoase din buzunar revolverul automat al băiatului și-l așeză pe

marginea biroului lui Wilde. Cronjager se uită la revolver, fără să întindă mâna după el.

Wilde chicoti. Se lăsă pe spate și pufăi din țigara de foi pestriță, fără s-o scoată din gură. Se aplecă înainte ca să soarbă din ceașca de cafea. Din buzunarul de la piept al hainei de seară trase o batistă de mătase, își tamponă cu ea buzele și o vârî la loc.

— Mai sunt și alte crime la mijloc, zise Ohls, ciupindu-și vârful moale al bărbiei.

Cronjager se încorda vizibil. Ochii lui aroganți deveniră două vârfuri de oțel luminoase.

— Ai auzit că azi-dimineață a fost pescuită din Oceanul Pacific la cheiul Lido o mașină cu un tip mort înăuntru? întrebă Ohls.

— Nu, răspunse Cronjager, și continuă să se uite urât.

— Mortul din mașină era șofer la o familie bogată, spuse Ohls. Familia era șantajată din pricina uneia dintre fete. Domnul Wilde l-a recomandat familiei pe Marlowe prin intermediul meu. Marlowe a acționat riscându-și viața.

— Ador detectivii particulari care se ocupă de crime cu riscul vieții lor, zise Cronjager. Nu-i nevoie să fii atât de sfios în privința asta.

— Mda, zise Ohls. Nu trebuie să fii atât de sfios în privința asta. Să știi însă că nu mai sunt deloc atât de sfios când am ocazia să dau peste un polițist din oraș. Îmi pierd mai tot timpul, spunându-le pe unde să calce, ca să nu-și scrântească gleznela.

Cronjager se făcu alb pe la colțurile nasului său ascuțit. Respiră cu un șuierat moale în liniștea încăperii. Răspunse foarte calm:

— Nu-i cazul să-i spui nici unuia dintre oamenii *mei* pe unde să calce, deșteptule.

— Vom vedea, zise Ohls. Șoferul de care ți-am pomenit că s-a înecat a împușcat aseară un cetățean în teritoriul tău. Un anume Geiger, care avea un comerț de cărți obscene într-un magazin de pe Bulevardul Hollywood. Geiger trăia cu derbedeul pe care-l am afară în mașină. Vreau să spun, că trăia de-adevăratelea cu el, dacă pricepi.

Cronjager se uita lung și liniștit la el.

— Întreaga poveste promite să se transforme într-o afacere murdară, zise el.

— Din experiența mea, toate istoriile de poliție sunt murdare, bombăni Ohls și se întoarse spre mine, cu sprâncenele zburlite. Ți-a venit rândul la microfon,

Marlowe. Spune-i ce știi.

I-am spus ce știam.

Am omis două lucruri, fără să-mi dau seama în acea clipă de ce-o fac. Am omis să-i pomenesc de vizita lui Carmen acasă la Brody și de vizita lui Eddie Mars la Geiger în aceeași după-amiază. Restul i l-am relatat așa cum s-a întâmplat.

Cronjager nu-și ridică o clipă ochii de pe fața mea, în timp ce fața lui rămase imobilă cât am vorbit. Când am încheiat, păstră un minut lung de tăcere. Wilde tăcea și el, sorbind cafeaua și pufăind ușor din țigara de foi pestriță. Ohls își privea cu atenție unul din degetele mari ale mâinii.

Cronjager se aplecă încet pe spatele scaunului, își puse glezna peste genunchiul celuilalt picior și își frecă osul gleznei cu o mână subțire și nervoasă. Fața lui uscată se încruntă puternic. Spuse cu o politeță ucigătoare:

— Așadar te-ai mulțumit să nu raportezi o crimă comisă aseară și ți-ai petrecut toată ziua fâțâindu-te de colo-colo, astfel ca băiatul ăsta al lui Geiger să poată săvârși o nouă crimă astă-seară.

— Chiar așa, i-am răspuns. Am intrat într-o belea. Bănuiesc c-am greșit, dar n-am urmărit decât să-mi apăr clientul și n-am avut nici un motiv să cred că băiatul o să se ducă și o să-l împuște pe Brody.

— Astfel de raționamente sunt treaba poliției, Marlowe. Dacă moartea lui Geiger ar fi fost raportată aseară, cărțile n-ar fi putut fi luate din magazinul lui și depozitate acasă la Brody. Băiatul n-ar fi fost condus astfel la Brody și nu l-ar fi ucis. Să admitem că Brody nu mai avea mult de trăit. Tipii de teapa lui nu prea au mult de trăit. Dar o viață rămâne o viață.

— Exact, am răspuns. Să spui asta polițiștilor dumitale când împușcă mortal vreun găinar speriat care fuge pe o străduță cu un cauciuc furat.

Wilde își trânti amândouă mâinile pe birou cu o plesnitură violentă.

— Ajunge! se răsti el. Ce te face să fii atât de sigur, Marlowe, că acest băiat Taylor l-a împușcat pe Geiger? Chiar dacă revolverul cu care a fost ucis Geiger a fost găsit asupra cadavrului lui Taylor, sau în mașină, asta nu înseamnă neapărat că el e criminalul. Arma ar fi putut fi pusă acolo intenționat, să spunem de către Brody, adevăratul asasin.

— Practic e cu puțință, am spus, dar din punct de vedere psihologic e o imposibilitate. Ar presupune prea multe coincidențe și nu s-ar potrivi de loc cu caracterul lui Brody și al prietenei lui, și nici cu ceea ce încerca să facă. Am

discutat pe larg cu Brody. Era un escroc, dar nu un tip de criminal. Avea două arme, dar nu ținea asupra lui nici una dintre ele. Tocmai încerca să pună mâna pe combinația lui Geiger, despre care, evident, știa totul de la fată. Spunea că-l urmărea din când în când pe Geiger ca să vadă dacă n-are sprijinitori puternici. Îl cred. Dacă presupun că el l-a ucis pe Geiger ca să-i ia cărțile, că a fugit apoi cu fotografia nudului, luată lui Carmen Sternwood, lăsând arma asupra lui Owen Taylor și că i-a făcut vânt lui Owen de pe cheiul Lido în ocean înseamnă să exagerez prea mult. Taylor avea motive, o mânie născută din gelozie, și prilejul de a-l ucide pe Geiger. A plecat cu una din mașinile familiei fără să aibă permisiunea. L-a ucis pe Geiger în fața fetei, ceea ce Brody n-ar fi făcut niciodată, chiar dacă ar fi fost un asasin. Nu văd pe nimeni care dintr-un motiv pur comercial să-l omoare astfel pe Geiger. Doar Taylor ar fi fost în stare. Istoria cu fotografia nudului l-ar fi determinat.

Wilde chicoti și se uită ironic la Cronjager. Cronjager își curăță gâtulejul, hârâind. Wilde întreabă:

— Ce-i povestea asta cu ascunsul cadavrului? Nu înțeleg ce sens are.

— Băiatul nu ne-a spus, dar trebuie să fie opera lui. Brody n-ar mai fi intrat în casă după ce-a fost împușcat Geiger. Băiatul s-a întors cu siguranță în timp ce eu o conduceam pe Carmen acasă. Firește, se temea de poliție, ținând seama de ce era, și și-a închipuit probabil că-i o idee bună să ascundă cadavrul până își lua lucrurile din casă. A târât cadavrul prin ușa de la intrare, judecând după urmele de pe covor, și foarte probabil l-a dus în garaj. Apoi și-a strâns toate lucrurile de acolo și le-a luat. Mai târziu, cândva în timpul nopții, și mai înainte de să se fi înțepenit cadavrul, l-au apucat remușcările și s-a gândit că nu s-a purtat foarte frumos cu prietenul mort. Așa că s-a întors și l-a așezat pe pat. Firește, toate astea sunt doar presupuneri.

Wilde dădu din cap.

— Apoi azi-dimineață se duce la magazin, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, și urmărește să vadă ce se petrece. Iar când Brody mută cărțile, el le descoperă destinația și presupune că cel care le ia l-a ucis pe Geiger în acest scop. S-ar fi putut chiar să știe mai multe asupra lui Brody și a prietenei lui decât bănuiam eu. Ce părere ai, Ohls?

— O să descoperim noi... dar asta nu înlătură necazurile lui Cronjager. Îl frământă că toate acestea s-au petrecut aseară și că el abia acum a aflat, zise Ohls.

– Cred c-o să gădesc eu o cale să rezolv și această problemă, spuse Cronjager acru.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare și imediat se uită în altă parte. Wilde își scutură țigara de foi și zise:

– Să vedem dovezile, Marlowe.

Mi-am golit buzunarele și-am pus pe birou obiectele legate de crimă: cele trei note și cartea de vizită a lui Geiger, trimisă generalului Sternwood, fotografiile lui Carmen, ca și carnetul albastru cu lista de nume și de adrese codificate. Dădusem între timp lui Ohls cheile lui Geiger.

Wilde privi exponatele, pufăind ușor din țigara de foi. Ohls își aprinse una din țigările lui de foi minuscule și suflă liniștit fumul spre tavan. Cronjager se aplecă pe birou și se uită la dovezile pe care i le oferisem lui Wilde.

Wilde lovi cu degetul cele trei note semnate de Carmen și spuse:

– Bănuiesc că nu erau decât o momeală. Dacă generalul le achita, n-ar fi făcut-o decât de frica a ceva și mai grav. Apoi Geiger ar fi strâns și mai tare șurubul. Știi cumva de ce se teme generalul?

Se uită la mine. Am clătinat din cap.

– Ai relatat toate amănuntele importante?

– Am omis câteva chestiuni de interes personal. Și-am intenția să le omit în continuare, domnule Wilde.

– Aha, zise Cronjager și pufni furios.

– De ce? întrebă Wilde calm.

– Deoarece clientul meu are dreptul să fie apărat în fața oricui, mai puțin a marelui juriu. Am un permis să lucrez ca detectiv particular. Presupun că acest cuvânt "particular" înseamnă ceva. Poliția din Hollywood s-a pomenit cu două crime, ambele soluționate. Au prins pe ambii criminali. Au găsit motivul și, în amândouă cazurile, armele crimei. Problema șantajului nu trebuie pomenită, în ce privește numele celor interesați.

– De ce? întrebă Wilde din nou.

– E în regulă, răspunse Cronjager sec. Suntem încântați să fim marionetele unui detectiv de teapa lui.

– Am să-ți arăt, i-am spus. Am ieșit din casă, m-am dus la mașină și-am luat dinlăuntru cartea din magazinul lui Geiger. Șoferul de la poliție, în uniformă, stătea în picioare lângă mașina lui Ohls. Băiatul se afla înăuntru, rezemat într-un colț.

– A zis ceva? am întrebat.

– A făcut o propunere, răspunse polițistul și scuipă. Am trecut-o cu vederea.

M-am înapoiat în casă, am lăsat cartea pe biroul lui Wilde și-am desfăcut ambalajul. La celălalt capăt al biroului, Cronjager dădea un telefon. Când am intrat, atârnă receptorul în furcă și se așeză.

Wilde răsfoi cartea, cu o figură împietrită, o închise și o împinse spre Cronjager. Cronjager o deschise, se uită la câteva pagini și o închise repede. Câteva pete roșii, de mărimea unei monede de cincizeci de cenți îi apărură pe pomeți.

– Uită-te la datele imprimare pe pagina de gardă, i-am spus.

Cronjager deschise din nou cartea și se uită.

– Ce anume?

– Dacă e nevoie, am spus, am să declar sub jurământ că această carte provine din magazinul lui Geiger. Blonda Agnes va recunoaște cu ce fel de afaceri se ocupa magazinul. E evident pentru oricine are ochi de văzut că magazinul servea de fațadă altor afaceri. Poliția din Hollywood i-a îngăduit însă să funcționeze, pentru motive știute de ea. Îndrăznesc să cred că marele juriu o să vrea să cunoască aceste motive.

Wilde rânji.

– Marele juriu pune într-adevăr uneori întrebări jenante, zise el, dintr-un efort oarecum inutil ca să descopere doar de ce sunt administrate unele orașe așa cum sunt ele administrate.

Cronjager se ridică brusc în picioare și își puse pălăria.

– Aici sunt unul contra trei, izbucni el. Eu aparțin brigăzii criminale. Dacă acest Geiger se ocupa cu literatură pornografică, nu-i treaba mea. Sunt însă gata să recunosc că n-o să-i facă un serviciu brigăzii mele dacă istoria se întinde în ziare. Ce vreți!

Wilde îl privi pe Ohls. Ohls spuse calm:

– Vrem să-ți predăm un prizonier. Hai să plecăm.

Se ridică. Cronjager îi aruncă o privire furibundă și ieși țanțoș din încăpere. Ohls se ținu după el. Ușa se închise din nou. Wilde răpăi cu degetele în birou și se uită lung la mine cu ochii lui albaștri și limpezi.

– Ar trebui să pricepi ce e în stare să simtă orice polițist în legătură cu o poveste mușamalizată ca asta. Vei fi silit să faci declarații amănunțite... cel

puțin pentru dosare. Cred că e posibil să separăm cele două crime și să omitem din amândouă numele generalului Sternwood. Știi de ce nu-ți rup o ureche?

— Nu. Mă așteptam să mi le rupeți pe amândouă.

— Cât primești pentru toată afacerea asta?

— Douăzeci și cinci de dolari pe zi plus cheltuielile.

— Cincizeci de dolari deci și plata pentru nițică benzină, până acum.

— Cam atât.

Își lăsă capul într-o parte și-și frecă cu dosul degetului mic de la mâna stângă partea de jos a bărbiei.

— Și pentru banii ăștia ești gata să te pui rău cu jumătate din forțele polițienești ale acestui stat?

— Nu-mi place, i-am răspuns. Dar ce dracu să fac? Sunt angajat într-un caz. Vând ce e de vândut ca să pot trăi. Cu puținul curaj și cu puțină inteligență cu care m-a hărăzit Dumnezeu, sunt gata să suport orice ca să apăr un client. E împotriva principiilor mele să spun atât de multe câte am spus astă-seară, fără să-l consult în prealabil pe general. În ce privește mușamalizarea, am fost și eu în poliție, după câte știți. Poliția mușamalizează zeci de cazuri în orașele mari. Polițiștii fac pe nebunii când un particular încearcă să ascundă ceva, deși ei o practică mai în fiecare zi, ca să-și oblige prietenii sau pe cineva oarecum influent. Și n-am terminat. Mă ocup încă de caz. Aș face același lucru din nou, dac-ar fi nevoie.

— Afară de cazul când Cronjager nu-ți suspendă permisul, zise Wilde și rânji. Ai spus c-ai omis câteva chestiuni personale. Despre ce e vorba?

— Mă ocup încă de caz, i-am răspuns, privindu-l drept în ochi.

Wilde îmi zâmbi. Avea zâmbetul deschis și provocator al unui irlandez.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, fiule. Tatăl meu a fost prieten bun cu generalul Sternwood. Am călcat toate regulamentele oficiale — și poate și multe altele — ca să-l scutesc pe bătrân de necazuri. Dar nu poate să țină o veșnicie. Fetele alea ale lui au să intre cu siguranță în încurcături care nu pot fi mușamalizate, mai ales zănată blondă. N-ar trebui lăsate să-și facă de cap. Bătrânul e vinovat. Bănuiesc că nu-și dă seama de lumea de azi. Și mai e un lucru pe care aș vrea să-l pomenesc în discuția noastră sinceră, și nu-i nevoie să țiip la tine ca să te conving. Pun rămășag un dolar contra zece cenți canadieni că generalul se teme că ginerele lui, fostul traficant de alcool, e amestecat pe undeva în afacerea asta și speră într-adevăr c-ai să descoperi că

nu e. Ce părere ai?

— Regan nu părea un șantajist, din câte am auzit. Avea un punct nevralgic și-a plecat din pricina asta.

Wilde pufni:

— Nici tu și nici eu nu putem aprecia acel punct nevralgic. Dacă era un anume gen de om, n-ar fi avut astfel de puncte nevralgice. Ți-a spus generalul că-l caută pe Regan?

— Mi-a spus că dorește să știe unde se află și dacă e bine. Ținea la Regan și-a fost jignit de plecarea lui, fără ca măcar să-și fi luat rămas bun de la el.

Wilde se lăsă pe spate și se încruntă:

— Înțeleg, zise el cu o voce schimbată. Mișcă exponatele de pe birou, trase de o parte carnetul albastru al lui Geiger și le împinse pe celelalte spre mine. N-ai decât să le iei înapoi. Nu mai am nevoie de ele.

19

Era aproape unsprezece când am garat mașina și-am ocolit pe jos colțul ca să ajungă în față la Hobart Arms. Ușa de sticlă securit se încuia la ora zece, așa că mi-am scos cheile. Înăuntru, în holul pătrat și pustiu, un bărbat lăsă jos lângă hârdăul cu palmieri ziarul tipărit pe hârtie verde și zvârli chiștocul țigării în hârdău. Se ridică, mă salută scoțându-și pălăria și spuse:

— Patronul vrea să-ți vorbească. De ce-i faci pe prieteni să te aștepte așa de mult, amice?

Am rămas nemișcat și m-am uitat la nasul lui turtit și la urechea zdrențuită.

— De ce vrea să mă vadă?

— Ce-ți pasă? Fii cuminte și totul are să meargă pe roate. Mâna îi trecu prin fața butonierei de sus de la haina desfăcută.

— Put a poliție, i-am răspuns. Sunt prea obosit ca să vorbesc, prea obosit ca să mănânc, prea obosit ca să mai gândesc, dar dacă îți închipui că nu sunt prea obosit ca să primesc ordine de la Eddie Mars ... Încearcă să-ți scoți revolverul înainte de-ți zbor urechea cea bună cu un glonț.

— Prostii. N-ai revolver.

Mă fixă direct. Sprâncenele lui întunecate și sârmoase se adunară, iar gura i se strâmbă într-o curbă ce cobora.

– Asta a fost mai înainte, i-am spus. Nu umblu întotdeauna neînarmat.

Mă salută cu mâna stângă.

– Perfect. Ai câștigat. Nu mi s-a spus să împușc pe cineva. Ai să primești vești de la el.

– Chiar dacă le primesc prea târziu, tot o să fie prea devreme, i-am răspuns și m-am întors încet în timp ce el trecea pe lângă mine în drum spre ușă. O deschise și ieși fără să se uite înapoi. Am râs de propria mea prostie, m-am apropiat de lift și-am urcat la apartamentul meu. Am scos din buzunar micul pistol al lui Carmen și-am râs de el. Apoi l-am curățat complet, l-am învelit într-o bucată de flanel și l-am încuiat. Mi-am pregătit o băutură și tocmai o beam când a sunat telefonul. M-am așezat lângă masa pe care se afla aparatul.

– Așadar astă-seară faci pe nebunul, zise vocea lui Eddie Mars.

– Sunt grozav, imoral, brutal și mă mănâncă pielea. Cu ce te pot servi?

– Polițiștii de acolo... știi tu unde. Ai pomenit de mine?

– De ce să te pomenesc?

– Sunt simpatic cu cei care-s simpatici cu mine, amice. Nu mai sunt simpatic când alții nu sunt simpatici cu mine.

– Ascultă atent și-ai să auzi cum îmi clănțâne dinții.

Râse sec.

– Ai pomenit sau nu de mine?

– N-am pomenit. Să mă ia dracu dacă știu de ce. Cred doar fiindcă întreaga afacere era destul de complicată și fără tine.

– Mulțumesc, amice. Cine l-a curățat?

– Poate o citești în ziarele de mâine.

– Vreau să știu acum.

– Obții întotdeauna tot ce dorești?

– Nu. E asta răspunsul, amice?

– L-a împușcat cineva de care n-ai auzit niciodată. Mulțumește-te cu atât.

– Dacă-i adevărat ce-mi spui, într-o zi am să pot să-ți fac un serviciu.

– Închide telefonul și lasă-mă să mă culc...

El râse din nou.

– Îl cauți pe Rusty Regan, nu?

– Mulți își închipuie că-l caut, deși n-o fac.

— Dacă l-ai căuta, ți-aș putea da o idee. Treci pe la mine, la clubul de pe plajă. Când vrei. Am să fiu încântat să te văd.

— Poate.

— Ne vedem atunci.

Telefonul se închise, și am rămas cu receptorul în mână, stăpânit de o răbdare sălbatică. Apoi am format numărul familiei Sternwood, am auzit cum sună de patru sau de cinci ori, apoi vocea suavă a majordomului spunând:

— Reședința generalului Stemwood.

— Aici e Marlowe. Mă ții minte? Te-am întâlnit acum o sută de ani — sau a fost ieri?

— Da, domnule Marlowe. Îmi amintesc, desigur.

— E acasă doamna Regan?

— Da, așa cred. Doriți să...

L-am întrerupt, răzgândindu-mă brusc.

— Nu. Transmite-i un mesaj. Spune-i c-am obținut fotografiile, toate, și că lucrurile s-au aranjat perfect.

— Da ... Da... Vocea părea puțin zdruncinată.

— Aveți toate fotografiile... toate, și lucrurile s-au aranjat perfect. Bine domnule. Aș putea zice — că vă mulțumesc foarte mult, domnule...

Telefonul sună iar peste cinci minute. Îmi terminasem băutura și aveam senzația c-aș fi putut să-mi iau masa de seară, de care uitasem complet; am plecat, lăsând telefonul să sune. Suna încă atunci când m-am întors. Până la douăsprezece și jumătate a sunat cu intermitențe. La acea oră, am stins lumina, am deschis ferestrele, am înăbușit soneria telefonului cu o bucată de hârtie, și m-am dus să mă culc. Eram sătul de familia Stemwood.

A doua zi dimineața, în timp ce-mi luam micul dejun — ochiuri cu slănină — am citit toate cele trei ziare de dimineață. Relatările asupra cazului erau tot atât de aproape de adevăr cât pot fi reportajele din ziare — tot atât de aproape ca planeta Marte de Saturn. Nici unul dintre cele trei ziare nu stabilea vreo legătură între Owen Taylor, șoferul "Care s-a sinucis în mașina lui la Cheiul Lido" și "Asasinatul din bungalow-ul exotic din Laurel Canyon". Nici un ziar nu menționa familia Sternwood, pe Bernie Ohls sau pe mine. Owen Taylor era "șoferul unei familii înstărite". Căpitanul Cronjager de la brigada din Hollywood avea întreg meritul pentru soluționarea celor două asasinat din districtul său, care se presupunea c-au pornit de la o ceartă asupra câștigurilor de la o

biblioteca de împrumut condusă de oarecare un Geiger, în dosul unei librării de pe Bulevardul Hollywood. Brody îl împușcase pe Geiger, iar Carol Lundgren îl împușcase din răzbunare pe Brody. Poliția îl ținea sub pază pe Carol Lundgren. Mărturisise totul. Avea un cazier încărcat...probabil din liceu. Poliția o reținuse de asemenea pe o anume Agnes Lozelle, secretara lui Geiger, ca martor la crimă.

Era un reportaj nostim. Lăsa impresia că Geiger fusese asasinat cu o seară înainte, iar Brody cam peste o oră, iar căpitanul Cronjager soluționase ambele crime în timp ce-și aprindea o țigară. Sinuciderea lui Taylor ocupa pagina întâi, în fascicola a doua a ziarului. Se reprodușese o fotografie a limuzinei la bordul șlepuului, cu numărul de pe placă șters, iar pe punte, lângă scara mașinii ceva acoperit cu pânză. Owen Taylor fusese amărât și cu o sănătate debilă. Familia lui locuia la Dubuque, iar cadavrul urma să fie trimis acolo cu vaporul. N-avea să se țină o anchetă postmortem.

20

Căpitanul Gregory, de la Biroul de persoane dispărute, așeză cartea mea de vizită pe biroul lui larg și plat, așa încât colțurile ei să fie exact paralele cu marginile biroului. O studie cu capul lăsat într-o parte, bombăni, se răsuci pe scaunul rotativ și se uită pe fereastră la ultimul etaj, cu ferestre zăbreuite, al Palatului de justiție, la câteva zeci de metri mai departe. Era un om corpulent, cu ochi oboșiți și cu mișcărilor lente și calculate ale unui paznic de noapte. Avea o voce plată, inexpresivă și neinteresată de cele spuse de interlocutor.

— Detectiv particular, nu! zise el fără să se uite de loc la mine, și continuând să privească pe fereastră. Din măciulia unei pipe din rădăcini, înnegrită, care îi atârna în colțul gurii, se ridica un fir de fum.

— Ce pot să fac pentru dumneata?

— Lucrez pentru generalul Guy Sternwood, locuind pe Alia Brea Crescent, nr. 3765, West Hollywood.

Căpitanul Gregory suflă puțin fum prin colțul gurii fără să scoată pipa.

— În ce chestiune?

— Nu chiar în domeniul dumitale, dar sunt interesat de ceva. Am crezut c-ai

putea să mă ajuți.

— În ce chestiune să te ajut?

— Generalul Sternwood e un om bogat. E vechi prieten cu tatăl procurorului districtual. Dacă dorește să angajeze permanent un om care să-i facă diverse comisioane, nu înseamnă că n-are încredere în poliție. E doar un lux pe care și-l poate îngădui.

— Ce te face să crezi c-am să întreprind ceva pentru el?

Nu i-am răspuns. Se întoarse încet și greoi pe scaunul turnant și-și așeză ferm picioarele mari pe linoleumul care acoperea dușumeaua. Biroul lui mirosea a mucegaiul anilor de serviciu. Mă privi sumbru.

— Nu vreau să-ți pierzi timpul, căpitane, i-am spus, și-am împins scaunul în spate.

Nu s-a clintit. Rămase cu ochii lui incolori și obosiți ațintiți asupra mea.

— Îl cunoști pe procurorul districtual? mă întrebă el.

— L-am cunoscut. Am lucrat pentru el odinioară. Îl cunosc foarte bine pe Bernie Ohls, anchetatorul lui principal.

Căpitanul Gregory întinse mâna după telefon și mormăi în el:

— Dă-mi-l pe Ohls, de la biroul procurorului districtual.

Se așeză la loc și puse telefonul în furcă. Trecură câteva clipe. Fumul se înălța din pipă. Avea o privire grea și imobilă, ca și mâna lui. Telefonul sună și Gregory apucă cu mâna stângă cartea mea de vizită.

— Ohls? Aici e Al Gregory, de la cartierul general al poliției. Un anume Marlowe se află în biroul meu. Cartea lui de vizită îl recomandă ca detectiv particular. Vrea unele informații de la mine... Da? Cum arată?... În regulă, îți mulțumesc.

Lăsă telefonul în furcă, își scoase pipa din gură și o umplu cu tutun apăsând cu capătul de alamă al unui creion greu. O făcu cu grijă și cu un aer solemn, ca și cum ar fi fost un lucru la fel de important ca tot ce avea de făcut în acea zi. Se aplecă pe spate și îmi aruncă o nouă privire.

— Ce dorești?

— Să-mi dai o idee de ce-ați făcut, dac-ați aflat ceva între timp.

Reflectă:

— Regan? întrebă el în cele din urmă.

— Evident.

— Îl cunoști?

– Nu l-am văzut niciodată. Am auzit că-i un irlandez arătos, aproape de patruzeci de ani, care pe vremuri s-a ocupat cu traficul ilegal de alcool, și s-a căsătorit cu fata mai mare a generalului Sternwood, iar căsătoria n-a ținut. Mi s-a spus că a dispărut cam acum o lună.

– Sternwood ar fi trebuit să se considere fericit, în loc să angajeze un detectiv particular ca să-și piardă vremea căutând la întâmplare.

– Generalul a ținut foarte mult la el. Se întâmplă. Bătrânul e paralizat la picioare și singur. Regan avea obiceiul să stea cu el și să-i țină tovărășie.

– Și ce crezi că poți să faci tu, ce nu putem face noi?

– Absolut nimic în ce-l privește pe Regan. Dar mai există o latură cam misterioasă a afacerii, un șantaj. Vreau să mă conving că Regan nu-i amestecat. Ar putea să-mi fie de folos dacă-știi unde e sau unde nu e.

– Aș vrea să te ajut, amice, dar habar n-am unde-i. A tras cortina și-a dispărut. Asta-i tot.

– Foarte greu să te ascunzi fără să afle departamentul dumitale, nu-i așa, căpitane?

– Mda... dar uneori se poate ... pentru o vreme. Apăsă pe o sonerie de pe marginea biroului. O femeie de vârstă mijlocie vârî capul pe ușa laterală.

– Dă-mi dosarul asupra lui Terence Regan, Abba.

Ușa se închise. Căpitanul Gregory și cu mine ne-am uitat unul la altul mai departe, în tăcerea grea. Ușa se deschise din nou și femeia așeză pe biroul lui un dosar cu copertă verde, de care atârna o fișă. Căpitanul Gregory îi mulțumi cu o mișcare a capului, își puse o pereche de ochelari cu rame masive de corn pe nasul striat de vinișoare și răsfoi încet paginile dosarului. Mi-am răsucit o țigară.

– A întins-o la 16 septembrie, zise el. Singurul lucru important legat de această dată e că șoferul avea atunci zi liberă și nimeni nu l-a văzut pe Regan ieșind cu mașina, deși era târziu după-amiază. Peste patru zile am găsit mașina într-un garaj aparținând unei așezări cu bungalow-uri luxoase, aproape de Sunset Towers. Garajistul a raportat mașina biroului de automobile furate, spunând că nu-i de-a lor. Locul se numește Casa de Oro. E ceva în legătură cu ea, am să-ți spun într-o clipă. N-am descoperit nimic în legătură cu cine-a adus mașina acolo. Am luat amprente de pe automobil, dar n-am găsit nici una care să figureze în fișele noastre. Mașina din garaj nu părea să fi fost folosită la o afacere suspectă, deși au existat motive să-o credem. Se leagă de altceva

despre care am să-ți pomenesc imediat.

— Se leagă de faptul că nevasta lui Eddie Mars e pe lista de persoane dispărute, i-am răspuns.

Păru supărat.

— Mda. Am anchetat chiriașii din casă și-am aflat că ea locuia acolo. A plecat cam în același timp cu Regan, oricum în decursul a două zile. Un tip care aducea nițel cu Regan fusese văzut împreună cu ea, dar n-am obținut o identificare sigură. E al dracului de ciudat în această meserie de polițist cum se poate întâmpla ca o bătrână să se uite pe fereastră și să vadă un cetățean fugind, iar apoi să-l identifice, șase luni mai târziu, dintr-un lung rând de suspecti, în timp ce dacă arătăm unui funcționar de la un hotel o fotografie clar, nu-i sigur.

— Asta-i una dintre calitățile unui bun funcționar de hotel, i-am răspuns.

— Mda, Eddie Mars și soția lui nu locuiau împreună, dar erau în relații de prietenie, pretinde Eddie. Iată unele dintre posibilități. Mai întâi, Regan purta la el cincisprezece mii de dolari, în permanență. Mi s-a spus că banii existau cu adevărat. Nu numai o bancnotă, și dedesubt hârtie goală. Înseamnă o groază de bani de buzunar, dar Regan ar fi putut fi omul care să-i poarte la el, ca să-i poată lua repede și s-o întindă dacă cineva era pe urmele lui. Pe de altă parte, poate că nici nu-i păsa. Nevasta lui susține că n-a scos niciodată un sfaț de la bătrânul Sternwood în afara casei și mesei, și a unui Packard 120, cadoul soției lui. Fă legătura între asta și un fost traficant de alcool, ajuns într-o familie bogată.

— Nu pricep, i-am spus.

— Ascultă, e vorba de un tip care dispare cu cincisprezece mii de dolari în buzunar, și se știe de asta. Păi, e o sumă frumoasă. Și eu aș dispărea dacă aș avea cincisprezece mii de dolari, deși am doi copii la liceu. Așa că prima ipoteză e că cineva-l aranjează pentru bani, și-l aranjează atât de rău că sunt siliți să-l ducă în deșert și să-l ascundă printre cactuși. Dar eu unul nu prea încurajez această presupunere. Regan era înarmat și avea o experiență îndelungată cum să folosească o armă de foc, și nu numai în fața unei bande de traficanți de alcool, cu mutre slinoase. Am aflat că a comandat o întreagă brigadă în timpul tulburărilor din Irlanda în 1922, sau când au avut ele loc. Un astfel de om nu cade victima unui gangster. Apoi, mașina lui găsindu-se în acel garaj, înseamnă că cel care l-a curățat știa de legătura amoroasă cu nevasta lui Eddie

Mars, lucru adevărat, bănuiesc, dar e puțin probabil totuși ca acest lucru să fi fost știut de orice găinar de prin sălile de biliard.

— Ai o fotografie? l-am întrebat.

— Am una de-a lui, dar nu și de-a ei. Și asta-i ciudat. Sunt multe aspecte ciudate în afacerea asta. Uite-o.

Împinse un clișeu lucios peste birou și-am privit o față irlandeză, mai mult tristă decât veselă; mai mult reținută decât obraznică. Nu era chipul unui om dur și nici chipul unuia care putea fi maltratat de cineva. Sprâncene drepte și întunecate, cu oasele pomeților puternice. O frunte mai mult largă decât înaltă, o claie de păr negru și des, un nas scurt și subțire, o gură largă. O bărbie energic desenată, prea mică însă pentru gura lui. O față care părea nițel contractată, fața unui om ce putea acționa rapid și fără rețineri. l-am trecut înapoi fotografia. Dacă urma să văd fața, aveam s-o recunosc.

Căpitanul Gregory își goli pipa, o umplu iar și apăsă tutunul înăuntru cu degetul mare. O aprinse, suflă fumul și reîncepu să vorbească.

— Ei bine, s-ar putea să existe mai mulți oameni care să știe că era îndrăgostit de nevasta lui Eddie Mars. Eddie știa. Te miră, dar știa într-adevăr. Deși nu pare să-i fi păsat câtuși de puțin. l-am verificat amănunțit la acea epocă. Firește Eddie nu l-ar fi curățat din gelozie. Împrejurările l-ar fi desemnat prea direct pe el.

— Depinde de cât e de deștept, am răspuns. Ar putea să încerce o dublă lovitură.

Căpitanul Gregory clătină din cap.

— Dacă-i destul de deștept ca să reușească în afacerile lui dubioase, e mult prea deștept ca să facă așa ceva. Înțeleg ce vrei să spui. Riscă tocmai fiindcă noi nu ne așteptam ca el să riște. Din punctul de vedere al poliției teoria nu ține. Deoarece ne-am fi amestecat atât de mult în viața lui, încât și-ar fi compromis afacerea. Tu unul ai fi în stare să crezi că el ar risca pentru a fi șmecher. Și eu aș putea crede la fel. Dar polițiștii obișnuiți n-ar fi crezut. l-ar fi făcut viața un infern. Am exclus această ipoteză. Dacă mă înșel, n-ai decât s-o dovedești, și dacă ai dreptate îmi mănânc perna de sub mine. Până atunci însă, nu-l socot pe Eddie printre suspecti. Gelozia nu-i un motiv serios pentru oameni de genul lui. Gangsterii mari au minți practice. Se obișnuiesc să ducă o politică practică și lasă sentimentele personale să-și rezolve singure problemele. Am omis ipoteza asta.

– Ce anume n-ai omis?

– Pe doamna aceea și pe Regan. Pe nimeni altcineva. Pe atunci era blondă, acum n-are să mai fie. N-am găsit mașina ei, așa că probabil c-au plecat cu ea. Au avut un mare avans în fața noastră... paisprezece zile. Cu excepția automobilului lui Regan, n-am fi putut începe o anchetă. Firește, m-am obișnuit cu astfel de cazuri, mai ales în familiile bune. Și desigur, tot ce-am făcut trebuia făcut confidențial.

Se aplecă pe spate și lovi brațele fotoliului cu podul palmelor sale mari și grele.

– Nu ne rămâne decât să așteptăm, zise el. Am trimis instrucțiuni să fie căutați, dar e prea devreme să ne vină vreun rezultat. Regan avea asupra lui cei cincisprezece mii de dolari de care știm. Fata avea și ea ceva bani, și poate mai mult în bijuterii. Dar într-o zi banii au să se termine. Regan o să încaseze un cec, o să semneze o chitanță, o să scrie o scrisoare. Se află într-un oraș străin, au luat nume noi, dar au aceleași vechi poftă. Vor trebui să se încadreze în sistemul fiscal.

– Cu ce s-a ocupat fata mai înainte de-a se mărita cu Eddie Mars?

– Dansatoare de varietate.

– Nu poți găsi niște poze de-ale ei ca profesionistă?

– Nu. Eddie trebuie să aibă câteva, dar nu vrea să le dea. Dorește să fie lăsată în pace. Nu-l pot convinge. Are prieteni influenți în oraș, altminteri n-ar fi ajuns ceea ce e. Bombăni. Te ajută aceste amănunte?

– N-ai să găsești pe nici unul dintre cei doi. Oceanul Pacific e prea aproape, i-am răspuns.

– Repet afirmația despre perna mea. O să-l găsim. Poate să țină mult. Poate să țină un an sau doi.

– Generalul Sternwood s-ar putea să nu mai trăiască atât de mult.

– Am făcut tot ce-am putut, amice. Dacă dorește să ofere o recompensă și să cheltuiască niște bani, am putea să obținem unele rezultate. Orașul nu-mi pune la dispoziție banii necesari pentru așa ceva. Ochii lui mari mă scormoniră, iar sprâncenele strâmbe se mișcară. Vorbești serios când spui că Eddie i-a omorât pe amândoi?

Am izbucnit în râs:

– Nu. Glumeam doar. Gândesc ceea ce gândești și dumneata, căpitane. Că Regan a fugit cu o femeie care însemna pentru el mai mult decât o nevastă

bogată cu care nu se înțelegea. În afară de asta, Vivian Regan nici măcar nu-i încă bogată.

— Presupun c-ai întâlnit-o.

— Da. Face pe nebuna, dar pe urmă se potolește.

Mârâi, iar eu i-am mulțumit pentru timpul pierdut cu mine și pentru informațiile oferite, și-am plecat. O limuzină Plymouth cenușie m-a urmărit de la Primărie. I-am dat prilejul să mă ajungă pe o stradă liniștită. A refuzat prilejul, așa c-am scăpat de ea și mi-am văzut de treabă.

21

Nu m-am apropiat de familia Sternwood. M-am înapoiat la birou, m-am așezat pe scaunul turnant și-am încercat să-mi bălăbănesc picioarele în ritm egal. Prin ferestre sufla un vânt puternic și funinginea de la crematoriile hotelului de alături pătrunse în odaie și se răspândi pe suprafața biroului, ca știrul măturat de vânt pe un maidan. Îmi spuneam că trebuie să mă duc să-mi iau masa de prânz, că viața e stupidă, că va fi la fel de stupidă dacă beau ceva singur-singurel și că dacă beau ceva la acea oră a zilei n-o să aibă nici un haz. Reflectam la toate astea când mi-a telefonat Norris. În felul lui și cu o politeță plină de atenție, mi-a spus că generalul Sternwood nu se simte prea bine, că i se citiseră din ziar anumite articole și că presupunea acum că ancheta mea se încheiase.

— Da, în ce-l privește pe Geiger, i-am spus. Cred că știi că nu eu l-am împușcat.

— Generalul nici nu și-a închipuit așa ceva, domnule Marlowe.

— A aflat generalul ceva în legătură cu fotografiile de care se îngrijora doamna Regan?

— Nu, domnule, hotărât că nu.

— Știi ce mi-a dat generalul?

— Da, domnule. Trei chitanțe și o carte de vizită, cred.

— Perfect. Am să i le înapoiez. În ce privește fotografiile, cred că mai bine le-aș distruge.

— Foarte bine, domnule. Doamna Regan a încercat să vă telefoneze de mai

multe ori aseară.

– M-am dus să mă îmbăt, i-am răspuns.

– Da. Un lucru foarte necesar, sunt sigur, domnule. Generalul m-a însărcinat să vă trimit un cec de cinci sute de dolari. Are să fie de ajuns?

– E o sumă mai mult decât generoasă.

– Atunci bănuiesc că putem considera incidentul închis.

– Oh, desigur. Închis ermetic, ca un cavou cu lacătul spart.

– Vă mulțumesc, domnule. Vă asigur că toți am apreciat atitudinea dumneavoastră. Când generalul are să se simtă puțin mai bine... poate chiar mâine... cred c-o să vrea să vă mulțumească personal.

– Splendid, i-am răspuns. Am să vin și-am să-i mai beau niște coniac, poate cu șampanie.

– Am să mă îngrijesc să fie pusă la gheață, așa cum trebuie să fie șampania, spuse bătrânul, aproape cu un rânjet în voce.

Asta era tot. Ne-am luat rămas bun și-am închis telefonul. Mirosul cafelei de alături intră pe fereastră o dată cu funinginea fără a reuși însă să-mi stârnească pofta de mâncare. Așa c-am scos sticla pe care o țineam întotdeauna în birou, am tras o înghițitură și nu mi-a mai păsat de respectul față de mine însumi.

Am numărat pe degete. Rusty Regan abandonase o groază de bani și o nevastă frumoasă ca să vagabondeze cu o blondă oarecare, mai mult sau mai puțin măritată cu un gangster pe nume Eddie Mars. Dispăruse brusc fără să-și ia rămas bun, deși ar fi avut numeroase motive s-o facă. Generalul fusese prea mândru sau, în cadrul primei noastre întrevederi, prea prudent ca să-mi comunice că Biroul de persoane dispărute ancheta cazul. Biroul înmormântase afacerea și desigur n-o considera demnă de a-și bate capul cu ea. Actul lui Regan îl privea doar pe el. I-am dat dreptate căpitanului Gregory că Eddie Mars cu greu s-ar fi amestecat într-o dublă crimă, doar fiindcă un alt bărbat fugise cu o blondă, cu care el nici măcar nu locuia împreună. Poate că îl iritase gestul ei, dar afacerile sunt afaceri, iar la Hollywood dai de blonde pe toate drumurile. Dacă ar fi fost mulți bani la mijloc, era altceva. Dar cincisprezece mii de dolari nu erau mare scofală pentru Eddie Mars. Nu era un șantajist păgubos, de genul lui Brody.

Geiger era mort, iar Carmen trebuia să-și găsească un alt personaj dubios, în compania căruia să bea amestecuri exotice de alcool. NU cred c-avea să-i fie

greu să-l găsească. N-avea decât să stea cinci minute la un colț de stradă și să pară timidă. Speram că următorul escroc, care avea s-o înhațe, o să se poarte nițel mai blând cu ea, ca să profite mai mult timp și n-o s-o exploateze rapid.

Doamna Regan îl cunoștea pe Eddie Mars destul de bine ca să împrumute bani de la el. Era un lucru firesc, dacă juca la ruletă și pierdea din gros fără să crâcnească. Orice patron de tripou obișnuiește să împrumute bani unui client bun, aflat la ananghie. Pe deasupra, amândoi manifestau un interes comun pentru Regan. Era soțul ei și fugise cu nevasta lui Mars.

Carol Lundgren, băiatul asasin cu vocabular limitat, ieșise din circulație pentru mult, mult timp, chiar dacă nu-l legau într-un scaun sub care se afla o găleată cu acid cianhidric. Ș-aveau s-o facă, fiindcă va recunoaște că este vinovat și va scuti ținutul de cheltuieli. Toți o fac, când n-au bani să plătească un avocat faimos. Agnes Lozelle era reținută ca martor. Dacă Lundgren se recunoaște vinovat, justiția nu mai avea nevoie de ea, iar dacă îl judeca ca vinovat, îi dădeau drumul lui Agnes. Autoritățile nu țineau să scoată la iveală aspectele neplăcute ale magazinului lui Geiger, și afară de acestea n-aveau ce-i reproșa lui Agnes.

Mai rămâneam eu. Ascunsesem faptul că s-a comis o crimă, reținusem dovezile timp de douăzeci și patru de ore, dar mă aflam încă în libertate și așteptam un cec de cinci sute de dolari. Cel mai inteligent lucru era să mai trag o dușcă și să uit toată povestea.

Acesta fiind deci cel mai inteligent lucru, i-am telefonat lui Eddie Mars și i-am spus c-am să vin în Olindas în acea seară ca să discut cu el. Atât de deștept am fost.

Am sosit acolo pe la ora nouă, în lumina înaltă și dură a lunii de octombrie, care se pierdea în straturile superioare ale ceței de pe plajă. Clubul Chiparoșilor era departe, la capătul orașului, un conac din lemn, părăginit, odinioară reședința de vară a unui bogătaș numit De Cazens, clădire transformată ulterior în hotel. O casă mare, întunecată, jalnică la exterior și situată într-un desiș dens de chiparoși de Monterey, de unde și numele. Avea arcade imense și scorojite, turnulețe pretutindeni, vitralii la marginea ferestrelor mari, în spate grajduri încăpătoare și goale și un aspect general de ruină nostalgică. Eddie Mars lăsase exteriorul aproape cum îl găsisese, în loc să-l transforme în stilul unui decor de film ieftin. Am parcat mașina pe o stradă cu lămpi ce împrășcau lumina și-am intrat în proprietate, pășind de-a lungul unei alei cu pietriș umed

care ducea până la intrarea principală. Un portar într-o uniformă de gardă, la două rânduri, m-a condus într-un hol gigantic, întunecos și tăcut, din care, unduindu-se maiestuos, urca o scară albă de stejar spre bezna de la primul etaj. Mi-am lăsat la garderobă pălăria și pardesiul și-am așteptat, ascultând muzica și vocile confuze de după ușile duble și grele. Vocile păreau că vin de foarte departe, nu din aceeași lume cu clădirea. Apoi, printr-o ușă de sub scară, apăru blondul subțirel și cu fața buhăită care fusese acasă la Geiger cu Eddie Mars și cu boxerul. Îmi zâmbi rece și mă conduse spre biroul patronului pe un coridor acoperit cu covor.

Era o încăpere pătrată, cu o fereastră adâncă și cămin de piatră, în care ardea alene un foc de butuci de ienupăr. Camera era lambrisată în lemn de nuc, având deasupra o friză din damasc decolorat. Tavanul era înalt și îndepărtat. Mirosea a mare rece.

Biroul întunecat și mat al lui Eddie Mars nu se asorta cu restul încăperii, ca de altfel nici o mobilă de după 1900. Covorul avea o culoare bronzată, ca de Florida. Într-un colț se afla un aparat de radio și deasupra lui un mic bar, iar pe o tavă de aramă, un serviciu de ceai din porțelan de Sevres, alături de un samovar. M-am întrebat la ce folosea. În colț era o ușă cu o broască automată.

Eddie Mars îmi zâmbi politicoș, dădu mâna cu mine și arătă cu bărbia spre casa de bani:

— Dacă n-ar fi această casă de bani, n-aș fi decât un traficant în ochii gangsterilor, zise el vesel. Polițiștii locali trec pe aici în fiecare dimineață ca să mă vadă cum deschid casa de bani. Am ajuns la un aranjament cu ei.

— Ai pomenit că ai ceva pentru mine. Ce anume?

— De ce te grăbești? Toarnă-ți un pahar și ia loc.

— Nu mă grăbesc de loc. N-avem de discutat decât afaceri.

— Am să-ți dau o băutură care are să-ți placă, zise el. Amestecă două cocteiluri și-l așeză pe-al meu alături de un scaun de piele roșie, iar el rămase picior peste picior, proptit de birou, cu o mână în buzunarul smokingului albastru-închis, cu degetul mare în afară și cu unghia lucind. În haine de seară arăta și mai dur decât în costumul de flanel cenușiu, cenușiu, deși continua să semene cu un sportiv. Am băut și ne-am salutat cu capul.

— Ai mai fost vreodată aici? mă întrebă el.

— În timpul prohibiției. Jocurile de noroc nu mă distrează.

— Dacă nu le joci pe bani, zâmbi el. Ar trebui să arunci o privire înăuntru

astă-seară. Una dintre prietenele tale asaltează ruleta. Am auzit că-i merge grozav. Vivian Regan.

Am sorbit băutura și-am luat una din țigările lui cu monogramă.

— Într-un fel mi-a plăcut cum ai acționat ieri, zise el. M-ai iritat atunci, dar apoi mi-am dat seama c-ai avut dreptate. Noi doi ar trebui să lucrăm împreună. Cât îți datorez?

— Pentru ce ?

— Ești încă prudent, nu? Am și eu sursa mea de informații la poliție, altminteri n-aș mai fi aici. Sunt informat de evenimente așa cum se petrec în realitate, nu cum le citești în ziare.

Îmi arată dinții lui mari și albi.

— Și cât oferi?

— Vorbești de bani?

— Am înțeles că-i vorba de informații.

— În ce privință?

— Ai memorie scurtă. Despre Regan.

— Ah, așa. Își flutură degetele cu unghii sclipitoare în lumina discretă, proiectată de una din acele lămpi de bronz care aruncau raze în tavan. Am auzit c-ai primit între timp informațiile. Mi se pare că-ți datorez o sumă. Am obiceiul să plătesc pentru o purtare frumoasă.

— N-am venit până aici cu mașina ca să te tapez de bani. Sunt plătit pentru ce fac. Nu mult, din punctul dumitale de vedere, dar mă descurc. O regulă sfântă e să lucrez pentru un singur client o dată. Nu l-ai curățat dumneata pe Regan, nu-i așa?

— Nu. Așa ai crezut?

— Nu mi se pare exclus.

— Glumești, zise el râzând.

— Firește că glumesc, am râs eu. Nu l-am văzut niciodată pe Regan, dar i-am văzut fotografia. N-ai dumneata oameni care să se măsoare cu el. Și fiindcă discutăm asta, nu mai trimite după mine cu ordine niște golani înarmați. S-ar putea să mă înfurii și să dobor unul.

Se uită prin pahar la foc, așeză apoi paharul la capătul biroului și se șterse pe buze cu o batistă fină de linon.

— Vorbești ca un bun jucător, zise el. Nu mă îndoiesc că ești un campion. Nu pari să fii interesat de Regan, nu?

– Nu din punct de vedere profesional. Nu mi s-a cerut să mă ocup de el. Dar știi pe cineva care ar dori să știe unde e află.

– Doamnei Regan nu-i pasă absolut de loc, zise el.

– Mă refer la tatăl ei.

Se șterse din nou pe buze și se uită la batistă de parc-ar fi așteptat aproape să găsească sânge pe ea. Își strânse sprâncenele cenușii și groase și se frecă pe nasul bronzat de vânt.

– Geiger încerca să-l șantajeze pe general, i-am spus. Generalul n-a voit s-o recunoască, dar bănuiesc că era destul de îngrijorat că Regan ar putea fi amestecat în afacere.

Eddie Mars râse.

– Așa e. Geiger șantaja pe toată lumea. Era exclusiv ideea lui. Primea chitanțe de la oameni, chitanțe ce păreau legale... și erau legale, așa spune, atât doar că nu îndrăznea să-i dea în judecată. Avea obiceiul să trimită chitanțele, însoțite de cuvinte politicoase, rămânând astfel cu mâna goală. Dacă scotea ceva bani, înhăța o victimă care se speriasse și începea s-o exploateze. Dacă nu-i mergea, abandona întreaga afacere.

– Abil, individ am spus. A abandonat-o într-adevăr. A abandonat-o și-a murit. Cum de știi toate astea?

Înălță nerăbdător din umeri:

– Pentru Dumnezeu, așa vrea să nu știi jumătate din informațiile care mi se aduc. Cunoașterea afacerilor altora e cea mai proastă investiție pe care o poți face în lumea mea. Dacă-l urmăreai numai pe Geiger înseamnă că s-a încheiat cazul.

– S-a încheiat și s-a plătit.

– Îmi pare rău. Aș dori ca bătrânul Sternwood să angajeze mai degrabă pe unul ca tine, cu un salariu regulat, ca să-i țină acasă măcar câteva seri pe săptămână fetele alea ale lui.

– De ce?

Gura îi luă o expresie posacă.

– Nu provoacă decât necazuri. Cea brunetă, de pildă. Mă deranjează tot timpul aici. Dacă pierde, se încapățânează să continue să joace, apoi dă chitanțe și mă trezesc cu un maldăr de foi pe care nimeni nu vrea să le achite. Nu are banii ei, cu excepția alocației, și nimeni nu cunoaște testamentul bătrânului. Dacă însă câștigă, ia toți banii cu ea acasă.

– Dar îi capeți înapoi a doua seară.

– O parte. Dar pe o perioadă mai lungă, sunt în pierdere.

Mă privi serios, ca și cum ce-mi spunea ar fi avut importanță pentru mine. M-am întrebat de ce considera necesar să mi le comunice. Am căscat și mi-am terminat băutura.

– Mă duc să arunc o privire prin local, i-a spus.

– Te rog. Îmi arată o ieșire de lângă casa de bani. Pe acolo ajungi la o ușă din dosul sălii de joc.

– Am să intru mai degrabă pe unde intră fraierii.

– Foarte bine. Cum dorești. Suntem prieteni, nu-i așa, amice?

– Desigur.

M-am ridicat și-am dat mâna.

– Poate că într-o zi am să pot să-ți fac un adevărat serviciu, zise el. De data asta ai primit toate informațiile de la căpitanul Gregory.

– Așadar, îl ai și pe el la mână.

– Nu chiar. Suntem doar prieteni.

L-am privit lung o clipă, apoi m-am îndreptat spre ușă prin care intrasem. Când am deschis-o, m-am uitat înapoi la el.

– N-ai pus pe nimeni într-o mașină Plymouth să mă urmărească, nu-i așa?

Ochii i se măriră brusc. Părea iritat.

– Nici vorbă. De ce-aș face-o?

– Nu-mi pot nici eu închipui, i-am răspuns și-am ieșit. Mi s-a părut că surpriza lui fusese destul de autentică pentru a-l putea crede. Mi s-a părut chiar nițel neliniștit. N-am găsit nici un motiv pentru neliniștea lui.

Pe la zece și jumătate seara, mica orchestră mexicană, cu centuri late, galbene, obosi să mai cânte în surdină o rumbă într-un aranjament nostim, pe ritmul căreia nu dansa nimeni. Cel de la mosacasuri își frecă vârful degetelor, ca și cum l-ar fi durut, și aproape cu aceeași mișcare își vârî o țigară în gură. Ceilalți patru instrumentiști, aplecându-se parcă simultan, întinseră mâna sub scaune și scoaseră niște pahare din care sorbiră, plescăind și

aruncând priviri înflăcărâte. Gesturile lor lăsau să înțeleagă că beau tequila. Era probabil apă minerală. Farsa s-a dovedit la fel de inutilă ca și muzica lor. Nimeni nu se uita la ei.

Încăperea fusese odinioară o cameră de bal, iar Eddie Mars o schimbase doar atât cât îl siliseră afacerile. Fără luciul nichelului, fără lumini ascunse în dosul unor cornișe ascuțite, fără sticlă suflată, fără scaune capitonate cu piele de culoare violentă și cu brațe și picioare din țevi de metal lustruit, nimic din accesoriile fals moderniste ale barului de noapte, tip Hollywood. Lumina provenea de la candelabre grele de cristal, tapetele erau încă din damasc roz puțin decolorat de timp și înnegrit de praf, asortat odinioară cu parchetul, din care o suprafață redusă, sticlind ca oglinda, apărea în fața micii orchestre mexicane. Restul podelei era acoperit de un covor greu, trandafiriu-deschis, care trebuie să fi costat o avere. Parchetul era alcătuit din douăsprezece feluri de lemn tare, de la tekul de Burma, trecând prin mai mult de șase nuanțe de stejar și lemn roșcat, semănând cu mahonul, și ajungând în tente mai deschise, până la lemnul palid și tare al liliacului sălbatic de pe dealurile Californiei — totul dispus în desene complicate, cu precizia unui compas.

Era încă o încăpere frumoasă, iar locul dansurilor demodate și grave îl luaseră mesele de ruletă. Erau trei la număr, aproape de zidul din fund. Un grilaj jos de bronz la înconjura, formând un gard în jurul crupierilor. Se juca la toate trei, deși mulțimea se strânsese la cea din mijloc. Stăteam în partea opusă a încăperii, sprijinit de bar și învârteam pe tejgheaua de mahon un mic pahar de bacardi, când am văzut capul brunet al lui Vivian Regan, lângă masa de joc.

Barmanul se aplecă lângă mine, urmărind droaia de oameni bine îmbrăcați de la masa din mijloc.

— Astă-seară îi curăță de toți banii, zise el. Vorbesc de dama înaltă și brunetă.

— Cine-i?

— Nu știu cum o cheamă. Deși vine mereu pe aici.

— Pe dracu, nu știi cum o cheamă.

— Eu servesc doar la bar, domnule, răspuse el fără animozitate. E singură. Tipul care a fost cu ea s-a amețit. L-au dus în mașina lui.

— Am s-o conduc eu acasă.

— N-aș crede. În orice caz, vă doresc succes. Să vă torn nițel sifon în

bacardi, sau vă place așa cum e!

— Îmi place așa cum e, tocmai fiindcă nu-mi place de loc.

— Eu unul mai degrabă aș bea sirop de tuse, zise el.

Mulțimea se desfăcu și doi bărbați în haine de seară își croiră drum prin ea, și atunci am văzut ceafa și umerii goi ai doamnei Regan. Purta o rochie de catifea verde mată, adânc decoltată. Era prea elegantă pentru acel local. Mulțimea se închise la loc și o ascunse vederii, cu excepția capului ei brunet. Cei doi bărbați traversară încăperea, se sprijiniră de bar și comandară whisky cu sifon. Unul dintre ei era roșu la față și nervos. Își șterse fața cu o batistă tivită cu negru. Lampasul dublu de mătase al pantalonilor era atât de lat că putea să treacă pe el o roată de camion.

— Dumnezeule, n-am văzut în viața mea o astfel de serie, zise el cu o voce nervoasă. A câștigat de opt ori la rând, mizând pe roșu. Asta înseamnă să joci la ruletă, asta-i.

— Mi-a dat emoții, răspuse celălalt. Mizează o mie de dolari deodată. Nu poate să piardă. Cei doi vârără pliscurile în băutura, se auzi un gălgâit, și se întoarseră la masa de joc.

— Ce deștepți sunt pârlitii ăștia, zise barmanul. O mie de dolari mizați o dată, i-auzi. Am văzut o dată la Havana un înrăit al ruletei...

Rumoarea crescua la masa din mijloc și o voce cizelată și cu accent străin se ridică, spunând:

— Vreți să așteptați, doar o clipă, doamnă. Masa nu poate acoperi miza dumneavoastră. Are să vină imediat domnul Mars.

Am lăsat băutura și-am pășit rapid pe covor. Mica orchestră începu să cânte cam tare un tangou. Nimeni nu dansa și nici nu avea intenția să danseze. Am înaintat printre persoanele risipite prin încăperea, îmbrăcați în smoking, în frac, și chiar în haine sport sau costume de birou, pân-am ajuns la ultima masă din stânga. Jocul se oprise. Doi crupieri stăteau în dosul mesei, cu capetele alăturate și cu privirile într-o parte. Unul din ei mișca în sus și în jos o lopățică peste masa de ruletă goală. Amândoi o fixau pe Vivian Regan.

Genele lungi îi tresăreau iar chipul părea neobișnuit de alb. Se afla la masa din mijloc, exact înaintea ruletei. Avea în față un morman de fise de bani. Părea o groază de bani. Vorbea târăgănat cu crupierul, cu o voce rece, impertinentă și iritată.

— Ce fel de speluncă mai e și asta, aș vrea să știu. Hai, dă drumul la ruletă,

pungașule. Vreau să mai mizez o dată pe toți banii de pe masă. Am observat că atunci când aduni banii o faci destul de repede, dar când trebuie să-i dai înapoi, începi să te vaieți.

Crupierul, îi zâmbi, în felul lui rece și politicos, așa cum zâmbise la mii de mitocani și la milioane de fraieri. Era un om înalt și brunet, indiferent și cu maniere ireproșabile. Răspunse grav:

– Masa nu poate acoperi miza dumneavoastră, doamnă. Aveți acolo peste șaisprezece mii de dolari.

– Sunt banii dumitale, spuse fata batjocoritor. Nu vrei să-i iei înapoi?

Un bărbat de alături de ea încearcă să-i spună ceva. Doamna Regan se întoarse fulgerător, îl repezi, iar bărbatul, roșu la față, se retrase printre ceilalți din grup. La capătul spațiului înconjurat de grilajul aurit, în peretele lambrizat, se deschise o ușă. Eddie Mars intră, zâmbind nepăsător, cu mâinile în buzunarele smokingului și cu unghiile lucitoare ale degetelor mari la vedere. Se pare că-i plăcea acea poză. Înaintă lent în spatele crupierilor și se opri la colțul mesei din mijloc. Vorbi cu o voce calmă și leneșă, pe un ton mai puțin politicos decât al crupierului.

– Ce s-a întâmplat, doamnă Regan?

Vivian întoarse capul spre el cu o mișcare bruscă. Am văzut conturul obrazului încordându-i-se, ca și cum ar fi fost întins pe dinăuntru în chip aproape insuportabil. Nu-i răspunse.

Eddie Mars zise grav:

– Dacă nu mai jucați, o să trebuiască să-mi dați voie să vă trimit acasă însoțită de cineva.

Fata se roși. Numai pomeții îi apăreau albi. Apoi râse fals. Spuse cu amărăciune:

– O ultimă miză Eddie. Pun totul pe roșu. Îmi place roșul. E culoarea sângelui.

Eddie Mars zâmbi vag, făcu un gest de asentiment și vârî mâna în buzunarul de la piept. Scoase un portvizit mare, din piele de focă, cu colțuri de aur, și-l azvârli pe masă, spre crupier.

– Acoperă miza doamnei cu hârtii de o mie, dacă nimeni nu obiectează că de data asta ruleta se învârte doar pentru ea.

Nimeni nu obiectă. Vivian Regan se aplecă în jos și împinse cu un gest sălbatic, cu ambele mâini, tot ceea ce câștigase, spre caroul mare și roșu al

ruletei.

Crupierul se lăsă peste masă fără grabă. Numără și dispuse în fișicuri banii și fisele ei, le așeză pe toate, afară de câteva fise și bancnote, într-o grămăjoară frumoasă și împinse restul spre marginea mesei cu ajutorul lopățiței. Deschise portvizitul lui Eddie Mars și trase dinăuntru două pachete plate, fiecare cu bancnote de o mie de dolari. Rupse hârtia care lega unul dintre pachete, numără șase hârtii, le scoase, le adăugă pachetului neatins, puse la loc în portvizit pe cele patru rămase, și-l așeză deoparte cu un gest atât de neglijent de parc-ar fi fost o cutie de chibrituri. Eddie Mars nu se atinse de portvizit. Nimeni nu se clinti cu excepția crupierului. Învârti cu mâna stânga ruleta și numai dintr-o mișcare neglijentă a încheieturii trimise bila de fildeș într-o goană iute pe marginea superioară. Apoi își retrase mâinile și își încrucișă brațele la piept.

Vivian întredeschise încet buzele, până când lumina se reflectă pe dinții ei, care sticleau ca niște cuțite. Bila alunecă leneș pe panta ruletei și sări peste striatiile cromate de deasupra numerelor. După o vreme îndelungată, apoi foarte brusc, bila se opri cu un zgomot metalic, uscat. Ruleta încetini mișcarea, ducând bila cu ea. Crupierul nu-și desfăcu brațele decât atunci când ruleta încetă complet să se mai rotească.

— Roșul câștigă, spuse el pe un ton oficial, lipsit de interes.

Mica bilă de fildeș se odihnea pe Roșu 25, al treilea număr de la Dublu Zero. Vivian Regan își dădu capul pe spate și râse triumfător.

Crupierul ridică lopățica și împinse încet peste masă teancul de bancnote de o mie de dolari, le alipi sumei depuse, apoi împinse cu o mișcare înceată totul până la marginea mesei.

Eddie Mars zîmbi, își puse la loc portvizitul, se întoarse pe călcăie și ieși din încăpere prin ușa din peretele lambrizat.

În aceeași clipă o duzină de oameni răsufară ușurați și se îndreptară spre bar. Am plecat o dată cu ei, și-am ajuns la capătul încăperii mai înainte ca Vivian să-și adune câștigul și să abandoneze masa. Am ieșit în holul mare și calm, mi-am luat pălăria și pardesiul de la garderobieră, i-am lăsat douăzeci și cinci de cenți în farfurioara de bacșișuri, și-am pășit pe verandă. Portarul se profilă gigantic lângă mine și spuse:

— Să vă aduc mașina, domnule?

— Vreau să mă plimb, i-am răspuns.

Ornamentațiile de lemn de pe marginea acoperișului verandei se umeziseră de ceață. De pe chiparoșii de Monterey, care se pierdeau în depărtare spre stâncile de deasupra oceanului, picura ceața. De-abia se vedea la trei metri în dreapta și în stânga. Am coborât treptele verandei și-am apucat-o la întâmplare printre pomi, urmând o cărare indistinctă, până ce am auzit fluxul lingând ceața, jos de tot, la poalele stâncilor. Nicăieri nu se zărea vreo rază de lumină. Uneori vedeam câțiva pomi limpede, pe alții neclar, apoi nimic, afară de ceață. Am făcut un ocol spre stânga și m-am înapoiat pe aleea cu pietriș care mărginea grajdurile unde erau parcate mașinile. Când am deslușit conturul conacului, m-am oprit. Ceva mai în fața mea, am auzit un om tușind.

Pașii mei nu făceau nici un zgomot pe iarba moale și udă. Omul tuși din nou, apoi își înăbuși tușea cu o batistă sau o mânecă. Între timp, m-am apropiat de el. L-am întrezărit, o umbră vagă, lângă alee. Ceva mă făcu să trec în dosul unui pom și să mă ghemuiesc acolo. Omul întoarse capul. Fața lui ar fi trebuit să fie o pată albă în acea clipă. Dar n-a fost. A rămas întunecată. Purta o mască. Am așteptat ascuns în dosul pomului.

23

Pași ușori, pașii unei femei, se apropiau pe aleea invizibilă, iar bărbatul din fața mea înainta, părând că se sprijină de ceață. Nu puteam vedea femeia, apoi am deslușit-o vag. Ținuta arogantă a capului mi se păru cunoscută. Omul ieși brusc. Cele două siluete, cufundate în ceață, păreau tot una cu ceața. Se lăsă o tăcere de moarte. Bărbatul spuse:

— E un revolver, doamnă. Fiți cuminte. Orice zgomot se aude departe în ceață. Dați-mi poșeta.

Fata nu scoase nici un sunet. Am făcut un pas înainte. Deodată, am văzut scamele de ceață de pe borul pălăriei bărbatului. Fata stătea nemișcată. Apoi respirația ei se înăspri, ca o pilă mică frecată pe un lemn moale.

— Dacă țipi, zise omul, te tai în două. N-a țipat. Nici nu s-a clintit. Bărbatul făcu o mișcare și chicoti sec. Vino mai bine aici, zise el.

Am auzit un clinchet și o moșmoneală. Omul se întoarse și se îndrepta spre pomul îndărătul căruia mă aflam. După trei sau patru pași chicoti din nou.

Chicotitul îmi amintea de ceva. Am scos pipa din buzunar și-am întins-o ca pe un revolver. L-am strigat încet:

– Hei, Lanny.

Omul înlemni și începu să-și ridice mâna.

– Nu. Ți-am spus întotdeauna să nu faci prostia asta, am o armă îndreptată împotriva ta, Lanny.

Nimic nu s-a mișcat. Fata de pe alee nu s-a mișcat. Eu nu m-am mișcat. Lanny nu s-a mișcat.

– Lasă poșeta jos la picioare, băiete, i-am spus. Încet și calm.

Se aplecă. Am sărit și-am ajuns, lângă el tocmai când se apleca. Își îndreptă trupul lângă mine răsuflând greu. Măinile îi erau goale.

– Îți închipui că n-o să-mi meargă, i-am spus.

M-am sprijinit de el și i-am luat arma din buzunarul impermeabilului.

– Mereu mă-ncarc cu câte o armă. Atârnă așa de greu, c-au să mă cocoșeze. Întinde-o.

Răsuflările ni se întâlneau și se amestecară, ne priveam ca doi cotoi pe un zid. M-am tras înapoi.

– I-ați tălpășița. Lanny. Fără supărare. Dacă nu pomeniști o vorbă de ce s-a întâmplat n-am să pomenesc nici eu. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles, zise el cu o voce groasă.

Ceața îl înghiți. Se auzi zgomotul slab al pașilor lui, apoi nimic. Am ridicat poșeta, am căutat prin ea și m-am îndreptat spre alee. Vivian rămăsese pe loc, nemișcată, cu haina de blană cenușie strânsă la gât de o mână fără mănușă, pe care sclipea slab un inel. N-avea pălărie. Părul brunet, pieptănat cu cărare la mijloc se topea în bezna nopții. Ca și ochii ei.

– Frumos lucrat, Marlowe. Ai devenit agentul meu de pază? Vocea avea o notă aspră.

– Așa se pare. Uitați poșeta. O luă. Aveți mașina aici?

– Am venit cu un bărbat, zise ea și râse. Ce faci aici?

– Eddie Mars a vrut să mă vadă.

– N-am știut că-l cunoști. De ce te-a chemat?

– Nu văd de ce v-aș spune. Și-a închipuit că urmăresc pe unul care a fugit cu nevasta lui.

– Și-l urmărești într-adevăr?

– Nu.

– Atunci de ce-ai venit?

– Ca să văd de ce și-a închipuit că-l urmăream pe cel care-a fugit cu nevasta lui.

– Nu dai informațiile, cu țârâita, ca spicherii la radio. Presupun că nu mă privește, chiar dacă omul era bărbatul meu. Am crezut că nu te interesează.

– Mi se amintește tot timpul de el.

Își strânse dinții enervată. Întâmplarea cu omul mascat și înarmat nu păruse s-o fi impresionat câtuși de puțin.

– Foarte bine, condu-mă la garaj. Trebuie să mă îngrijesc de cavalerul meu.

Am pășit pe potecă, am dat colțul clădirii, iar în față apărură lumini. Apoi un alt colț, și-am ajuns în curtea îngrădită a unui grajd violent luminată de două reflectoare. Era încă pavată cu cărămizi și cobora în pantă spre un grătar din mijloc. Mașinile sclipeau, iar un om într-o salopetă cafenie se ridică de pe un scăunel și înaintă spre noi.

– Amicul meu e încă beat criță? îl întrebă Vivian nepăsătoare.

– Mă tem, că da domnișoară. L-am acoperit cu un pled și-am ridicat ferestrele la mașină. Cred că e în siguranță. Poate se odihnește.

Ne-am apropiat de o mare limuzină. Cadillac, iar omul în salopetă deschise portiera din spate. Pe bancheta largă stătea răsturnat și acoperit până la bărbie cu un halat gros un bărbat care sforăia cu gura deschisă. Părea, un bărbat voinic și blond, capabil să țină la multă băutură.

– Vi-l prezint pe domnul Larry Cobb, zise Vivian. Domnul Cobb – domnul Marlowe. Am bombănit. Domnul Cobb m-a întovărășit, zise ea. Ce companie plăcută, domnul Cobb. Atât de atent. Ar trebui să-l vezi treaz. Ar trebui să-l văd și eu treaz. Ar trebui să-l vadă cineva treaz. Nu de alta, dar faptul merită să fie consemnat pe hârtie. Ca să intre în domeniul istoriei, acel scurt și fulgerător moment, repede îngropat în timp, dar rămas de neuitat pe vecie... când Larry Cobb a fost treaz.

– Mda, am spus.

– M-am gândit chiar să mă căsătoresc cu el, continuă ea, cu o voce stridentă, și încordată, ca și cum șocul jafului de mai înainte începea abia acum să acționeze asupra ei. Uneori, când nu-mi trecea prin minte nici un gând plăcut. Toți avem astfel de momente. Știi, are o groază de bani. Un iaht, o vilă la Long Island, o alta la Newport, o alta în Bermude, case risipite ici și colo, probabil în toată lumea... la o depărtare una de alta cât îți trebuie ca să bei o

sticlă de whisky. Iar domnul Cobb, nu trebuie să meargă prea departe ca să bea o sticlă de whisky.

— Mda, am spus. Are un șofer care să-l conducă acasă!

— Nu mai spune "mda". E vulgar. Mă privi cu sprâncenele arcuite. Omul în salopetă își mesteca din greu buza inferioară. O, are fără îndoială, o armată întreagă de șoferi. Probabil că stau pe două rânduri în fiecare dimineață înaintea garajului, cu nasturii de la uniformă strălucind, cu uniformă lucie, cu mânuși albe imaculate — cu eleganța cadeților de la West Pont.

— Unde dracu-i atunci șoferul?

— Domnul Cobb însuși a condus mașina astă-seară, zise omul în salopetă, cerându-și aproape scuze. Aș putea să telefonez acasă la el să trimită pe cineva să-l aducă.

Vivian se întoarse și-i zâmbi, ca și când omul i-ar fi oferit o diademă cu diamante.

— Ar fi splendid, zise ea. Ai vrea s-o faci? N-aș vrea de loc ca domnul Cobb să moară astfel... cu gura deschisă. Cineva ar putea să-și închipuie c-a murit de sete.

— N-o să creadă nimeni dacă are să-l miroasă, domnișoară, spuse omul în salopetă.

Vivian deschise poșeta, apucă un pumn de bancnote și le vârî în mâna paznicului.

— Dumnezeu, zise el cu ochii holbați. Desigur, domnișoară.

— Mă numesc Regan, zise ea amabil. Doamna Regan! Ai să mă mai vezi probabil. Nu ești aici de mult timp, nu-i așa?

— Nu, doamnă. Teancul de bancnote îi tremura violent în mână.

— O să-ți placă aici, zise ea. Mă apucă de braț.

— Hai să mergem cu mașina ta, Marlowe.

— E afară în stradă.

— E perfect în ce mă privește. Marlowe. Îmi place să mă plimb prin ceață. Întâlnești oameni atât de interesanți.

— Prostii, i-am spus.

Se sprijini de brațul meu și începu să tremure. Mă ținu strâns pân-am ajuns la mașină. Între timp încetase să mai tremure. Am coborât cu automobilul printr-o alee cotită, prin dosul casei. Aleea dădea în bulevardul De Cazens, strada principală din Las Olindas. Am trecut pe sub vechile felinare

arcuite, revărsând lumină și, după o vreme, am ajuns la un oraș, la clădiri, la magazine aparent moarte, la un post de benzină cu un bec deasupra unei sonerii și, în sfârșit la un *drugstore* încă deschis.

– N-ar strica să beți ceva, i-am spus.

Își mișcă bărbia, un punct palid, în colțul banchetei. Am tras la trotuar și-am parcat.

– Puțină cafea neagră și o picătură de whisky au să vă facă bine.

– Sunt în stare să mă îmbăt criță și să-mi placă.

I-am deschis ușa mașinii ca să iasă și trecu atât de aproape încât părul ei mă mângâie pe obraz. Am intrat în *drugstore*. Am cumpărat o sticlă de whisky de la bar, ne-am dus-o la scaunele înalte și-am pus-o pe tejgheaua de marmură crăpată.

– Două cafele, am comandat. Negre, tari și făcute anul ăsta.

– Nu-i voie să beți băuturi alcoolice aici, zise vânzătorul. Avea un halat albastru ieșit la spălat, părul rar și ochi destul de cinstiți, iar cu bărbia n-ar fi lovit niciodată un zid înainte de-al vedea.

Vivian Regan vârî mâna în poșetă, scoase un pachet de țigări și scutură câteva afară exact ca un bărbat. Mi le întinse.

– E împotriva legii să bei aici băuturi alcoolice, zise vânzătorul.

Am aprins țigările și nu i-am dat nici o atenție. Umplu două cești cu cafea de la un percolator de nichel ruginit și ni le așeză în față. Se uită la sticla de whisky, bombăni și spuse amărât:

– Foarte bine, am să păzesc strada până-l beți.

Se duse și rămase la vitrină, cu spatele la noi și cu urechile atârându-i molatic.

– Am mari emoții când calc legea, i-am spus, și-am deșurubat dopul sticlei de whisky, apoi am turnat în ceștile cu cafea. Sancțiunile legale sunt foarte severe în orașul ăsta. În tot timpul prohibiției localul lui Eddie Mars era club de noapte cu doi paznici în uniformă în hol seară de seară... ca nu cumva invitații să vină cu sticlele lor cu băutură, în loc s-o cumpere de la bar.

Vânzătorul se întoarse brusc, ocoli tejgheaua și trecu în dosul micului geam de sticlă al cămăruței unde se făcea rețetele.

Am sorbit cafeaua cu whisky. Am privit fața lui Vivian în oglinda din spatele percolatorului de cafea. Era contractată, palidă, frumoasă și sălbatică. Buzele îi erau roșii și aspre.

– Aveți ochi răutăcioși, i-am spus. Cu ce vă are la mână Eddie Mars?

Mă privi prin oglindă.

– I-am luat o groază de bani astă-seară la ruletă ... Începând cu cei cinci mii de dolari pe care i-am împrumutat ieri de la el pe care nu i-am mai folosit.

– Ar putea să-l înfurie. Credeți că el a trimis gorila aia.

– Ce-i aia o "gorilă"?

– Un tip înarmat cu un revolver.

– Dumneata ești o gorilă?

– Firește, i-am răspuns și-am râs. Dar strict vorbind, o gorilă e întotdeauna de cealaltă parte a legii.

– Mă întreb dacă există o altă parte a legii.

– Ne îndepărtăm de la subiect. Cu ce vă are la mână Eddie Mars?

– Crezi că mă are cu ceva la mână!

– Da.

Își încreți buzele.

– Fii mai spiritual, te rog. Marlowe. Mult mai spiritual.

– Ce mai face generalul? N-am pretenția să fiu spiritual.

– Nu-i prea bine. Azi nu s-a dat jos din pat. Ai putea, cel puțin să încetezi să mă mai interoghezi.

– Țin minte că o vreme am gândit același lucru despre dumneavoastră. Cât de mult știe generalul?

– Știe probabil totul.

– I-a spus Norris?

– Nu, Wilde, procurorul districtual, a venit să-l vadă. Ai ars pozele?

– Desigur. Nu vă îngrijorează uneori sora mai mică?

– Cred că e singura ființă care mă îngrijorează. Într-un fel mă îngrijorează și tata, atât cât să-i ascund unele lucruri.

– El nu-și face multe iluzii, dar presupun că mai e încă mândru.

– Suntem sânge din sângele lui. Asta-i nenorocirea. Mă privi lung în oglindă, cu ochii adânci și absenți. N-aș vrea să moară disprețuind pe cei de același sânge cu el. A fost întotdeauna un sânge sălbatic, dar n-a fost întotdeauna un sânge putred.

– Acum e putred?

– Cred că asta e impresia dumitale.

– Dumneavoastră n-aveți sânge putred în vine. Jucați numai teatru.

Își lăsă privirea în jos. Am sorbit puțină cafea și-am aprins țigări pentru amândoi.

– Așadar, împuști oameni, zise ea calm. Ești un ucigaș.

– Eu? De ce?

– Ziarele și poliția au aranjat lucrurile perfect. Dar nu cred tot ce citesc.

– Ah, vă închipuiți că eu l-am curățat pe Geiger? Sau pe Brody? Sau pe amândoi.

Nu spuse nimic.

– Nu era nevoie s-o fac. Aș fi putut să-i ucid, cred, și să scap basma curată. Nici unul dintre ei n-ar fi ezitat să tragă în mine.

– Asta înseamnă că ești un asasin înăscut, ca toți polițiștii.

– Prostii.

– Unul dintre acei oameni sumbri și tăcuți, capabili să ucidă și la fel de insensibili ca măcelarii în fața cărnii de la abator. Mi-am dat seama din prima clipă când te-am văzut.

– Aveți destui prieteni dubioși ca să vă dați seama că nu-i adevărat.

– Sunt niște cârpe în comparație cu dumneata.

– Vă mulțumesc, doamnă. Nici dumneavoastră nu sunteți un înger.

– Hai să plecăm din orașelul ăsta împuțit.

Am achitat consumația, am vârat în buzunar sticla de whisky și-am plecat. Vânzătorul era încă supărat pe mine.

Am ieșit din Las Olindas printr-o serie de orășele umede, de-a lungul plajei cu cabane construite pe nisip, aproape de mugetul talazurilor oceanului și cu alte case mai mari pe colinele din spate. Ici și colo lucea câte o fereastră galbenă, dar cele mai multe case erau cufundate în întuneric. Dinspre apă venea plutind prin ceață un miros de ierburi marine. Pe asfaltul umed al bulevardului cauciucurile scrâșneau. Lumea era un pustiu umed.

Eram aproape de Del Rey când mi-a vorbit pentru prima oară de când ieșisem din *drugstore*. Vocea îi suna înfundat, ca și cum ar fi pulsat ceva în adâncul ei.

– Condu până la clubul de pe plaja din Del Rey. Vreau să mă uit la apă. E prima stradă la stânga.

La intersecție clipea o lumină galbenă. Am întors mașina, și-am alunecat pe o pantă, cu un perete înalt de o parte, șine de tramvaie interurbane la dreapta, iar departe în spatele șinelor un șirag jos de lumini și foarte departe sclipirile

unui chei și ceața de pe cerul de deasupra orașului. Pe aici ceața aproape se destrămase. Drumul traversa șinele acolo unde acestea coteau ca să treacă pe sub peretele stâncos, dădea apoi pe o fâșie asfaltată a șoselei de pe mal, care mărginea o plajă tăcută și fără cabane.

De-a lungul trotuarului erau parcate mașini cu fața la ocean și întunecate. Luminile clubului de pe plajă se vedeau la câteva sute de metri mai încolo.

Am tras mașina la trotuar, am stins farurile, și-am rămas cu mâinile pe volan. Sub ceața care se destrăma, valurile fluxului se încolăceau și se înspumau, aproape fără zgomot, ca un gând ce mijeste la marginea conștiinței.

— Vino lângă mine, spuse ea cu o voce cam groasă.

M-am deplasat de sub volan spre mijlocul banchetei, își îndepărtă nițel trupul de mine, ca și cum ar fi voit să privească pe fereastră. Apoi se lăsă pe spate, tăcută, în brațele mele. Era cât pe aici să se lovească de volan cu capul. Ochii i se închiseră, fața îi era întunecată. Apoi am văzut că îi deschide și că, sclipesc strălucirea lor pătrunzând prin noapte.

— Strânge-mă, bestie! spuse ea.

La început am luat-o cam moale în brațe. I-am simțit pe față părul aspru. Am strâns brațele și-am ridicat-o. I-am apropiat încet fața de-a mea. Genele îi bătură repede, ca aripile fluturilor de noapte.

Am sărutat-o puternic și rapid. Apoi un sărut lung și trăgănat. Buzele i se deschiseră sub ale mele. Corpul începu să-i tremure în brațele mele.

— Asasinule, zise ea încet, cu răsuflarea în gura mea.

Am întărit strânsoarea până când tremurul corpului ei începu aproape să mă zguduie. Am continuat s-o sărut. După o vreme îndelungată își îndepărtă capul destul ca să mă întrebe:

— Unde stai?

— La Hobart Arms. Pe Bulevardul Franklin, aproape de Kenmore.

— N-am fost niciodată acolo.

— Vrei să vii?

— Da.

— Cu ce te are la mână Eddie Mars?

Trupul i se contractă în brațele mele și răsuflarea i se înăspri. Capul i se trase înapoi până când ochii, larg deschiși și tiviți cu alb, mă priviră lung.

— Deci asta-i situația, spuse ea cu o voce moale și posacă.

— Da, asta-i situația. Sărutul e formidabil, dar tatăl dumitale nu m-a

angajat ca să mă culc cu dumneata.

– Canalie, spuse ea calm, fără să se miște.

I-am răs în față.

– Să nu-ți închipui că sunt un sloi de gheață. Nu sunt orb și nici insensibil. Am destul sânge fierbinte în vine, ca toți bărbații. Ești ușor de cucerit... mult prea ușor. Cu ce te are la mână Eddie Mars?

– Dacă mai repeți asta, am să urlu.

– N-ai decât.

Se smuci de lângă mine, își îndreptă trupul și se retrase în colțul mașinii.

– Unii bărbați au fost împușcați pentru asemenea fleacuri, Marlowe.

– Unii bărbați au fost împușcați, practic, fără nici o vină. Prima dată când ne-am întâlnit ți-am spus că sunt detectiv. Vâră-ți asta în capul dumitale frumos. Eu unul lucrez în meseria mea, doamnă. Nu mă distrez.

Moșmoni prin poșetă, scoase o batistă și o mușcă, ținând capul întors de la mine. Am auzit cum se sfâșie batista. O rupse încet cu dinții, bucată cu bucată

– Ce te face să crezi că mă are cu ceva la mână? șopti cu ea vocea înfundată de batistă

– Te-a lăsat să câștigi o groază de bani, apoi a trimis o gorilă ca să-i aducă banii înapoi. Nu ești prea mirată. Nici măcar nu mi-ai mulțumit că ți-am salvat banii. Cred că totul n-a fost decât o farsă. Dacă vrea să mă măgulesc, aș spune că cel puțin o parte din farsă a fost pentru distracția mea.

– Crezi că-i dă mâna să câștige sau să piardă după cum vrea?

– Evident. La mize egale, la patru din cinci cazuri.

– Trebuie să-ți spun că te urăsc de moarte, domnule detectiv?

– Nu-mi datorezi nimic. Am fost plătit.

Aruncă pe fereastra mașinii batista zdrențuită.

– Te porți adorabil cu femeile.

– Mi-a făcut plăcere să te sărut.

– Ți-ai ținut firea splendid. E foarte măgulitor. Eu trebuie să te felicit sau tata?

– Mi-a făcut plăcere să te sărut.

Vocea îi deveni târăgănată și rece.

– Ia-mă de aici, dacă vrei să fii atât de amabil. Sunt absolut sigură că vreau să mă duc acasă.

– N-ai să te porți ca o soră cu mine?

– Dac-aș avea un brici, ți-aș tăia beregata... doar ca să văd ce curge din ea.

– Sânge de omidă, i-am răspuns.

Am pornit mașina, am întors-o și-am apucat-o de-a lungul șinelor de tramvai interurban până în șosea, apoi spre oraș, până la West Hollywood. Nu mi-a vorbit. Tot drumul de întoarcere aproape că nu s-a mișcat. Am trecut prin porți, am luat-o pe aleea cufundată până la arcada casei imense. Smuci portiera mașinii și ieși mai înainte de-a fi oprit complet. Nici atunci nu vorbi. I-am privit spatele în timp ce se sprijinea de ușă, după ce sunase. Ușa se deschise și Norris aruncă o privire afară. Trecu repede pe lângă el și dispăru. Ușa se închise cu un pocnet, iar eu am rămas pe loc, cu ochii la ea.

M-am întors pe alee și-am plecat acasă.

24

Holul blocului de apartamente era pustiu de data asta. Pe sub palmierii din hârdaie nu mă aștepta nici un gangster ca să-mi dea ordine. M-am suit cu liftul automat până la etajul meu și-am apucat-o pe coridor, urmărit de melodia surdă a unui aparat de radio din dosul unei uși. Simțeam nevoia să beau ceva și mă grăbeam s-o fac. N-am aprins lumina din odaie. M-am dus direct la bucătărioară și m-am oprit brusc după câțiva pași. Era ceva în neregulă. Plutea ceva în aer, un miros. Jaluzelele erau lăsate, iar razele felinarelor de pe stradă se strecurau pe la margini, luminând vag încăperea. Am rămas pe loc și-am ascultat. Mirosul din aer era un parfum, un parfum greu și grețos.

Nu se auzea nici un zgomot, absolut nici unul. Apoi ochii mi s-au obișnuit cu întunericul și-am văzut ceva pe jos, în fața mea, un lucru care n-ar fi trebuit să fie acolo. M-am dat înapoi, am apăsat comutatorul cu degetul mare și-am aprins lumina.

Patul era desfăcut. Cineva chicotea în el. Pe pernă era înfundat un cap blond. Două brațe goale se încrucișară, iar mâinile care le aparțineau stăteau încleștate pe creștetul, capului blond. Carmen Sterwood zăcea pe spate, în patul meu, chicotind la mine. Buclele blonde se răsfraseră pe pernă, ca și cum ar fi fost așezate de o mână abilă și artificială. Ochii ei de culoarea gresiei mă priveau furiș, lăsându-mi sentimentul, ca de obicei, că mă spionează din dosul

unui revolver. Zâmbi. Dinții ei mici și ascuțiți sclipiră.

– Nu-i așa că sunt șmecheră? zise ea.

– Ca un filipinez sâmbătă seara, i-am răspuns brutal.

M-am apropiat de o lampă cu picior, am tras de cordon ca s-o aprind, m-am întors, am stins lumina din plafon, și-am traversat camera spre eșichierul așezat pe o masă de joc sub lampa cu picior. Pe tabla de șah era o problemă, mat în șase mișcări. N-am putut-o rezolva, la fel ca multe dintre problemele mele. Am întins mâna și-am mutat un cal, apoi mi-am scos pălăria și haina și le-am aruncat

unde-am apucat. În tot acest timp chicotelile dulci au continuat să se audă din pat, ducându-mă cu gândul la șobolanii din dosul lambriurilor dintr-o casă veche.

– Pun rămășag că n-ai să ghicești cum am intrat.

Am scos o țigară și m-am uitat la fată cu o privire rece.

– Pun rămășag c-am să ghicesc. Ai intrat prin gaura cheii, ca Peter Pan.

– Cine-i ăsta?

– Ah, un tip pe care l-am cunoscut la sala de biliard.

Chicoti:

– Ești șmecher, nu?

Am început să spun:

– În ce privește, degetul mare... dar mi-o luă înainte. N-a mai trebuit să-i amintesc. Și-a tras mâna dreaptă de pe cap și a început să-și sugă degetul mare și să mă privească cu ochi foarte rotunzi și obraznici.

– Sunt complet dezbrăcată, îmi spuse după ce-am fumat și m-am uitat fix la ea un minut.

– Dumnezeuule, am răspuns, îmi umbla fraza prin minte. Tocmai băjbâiam după ea. Aproape că-mi și amintisem, când ai vorbit. Într-o clipă aș fi spus: "Pun rămășag că ești complet dezbrăcată". Eu mă culc în pat întotdeauna cu galoșii, în cazul că mă trezesc cu muștrări de conștiință și trebuie să fug de ele.

– Ești șmecher.

Își rostogoli nițel capul, jucăuș. Apoi își scoase mâna stângă de sub cap, apucă păturile, se opri cu un gest dramatic și le zvârli la o parte. Era într-adevăr goală. Zăcea pe pat în lumina lămpii, goală și strălucitoare ca o perlă. Fetele din familia Sternwood mă atacau amândouă în aceeași seară.

Am înlăturat un fir de tutun de pe marginea buzei inferioare.

– Ce frumos, i-am spus. Dar am mai văzut asta. Ții minte? Eu sunt tipul care te găsește mereu goală.

Chicoti din nou și se acoperi la loc.

– Foarte bine, spune-mi *cum* ai intrat? am întrebat-o.

– Mi-a dat drumul administratorul. I-am arătat cartea ta de vizită. Am furat-o de la Vivian. I-am spus că mi-ai cerut să vin aici și să te aștept. Am fost... am fost misterioasă.

Radia de fericire.

– Artistic lucrat. Așa sunt administratorii. Acum fiindcă mi-ai spus cum ai intrat, spune-mi și cum ai să ieși.

Chicoti:

– Nu plec... nu așa curând... Îmi place aici. Ești șmecher.

– Ascultă, i-am spus, și-am îndreptat vârful țigării spre ea. Nu mă face să te îmbrac din nou. Sunt obosit. Apreciez ce-mi oferi. Dar e mai mult decât pot primi. Doghouse Reilly nu dezamăgește niciodată un prieten. Sânt prietenul tău. N-am să te dezamăgesc... În ciuda ta. Noi doi trebuie să fim mai departe prieteni, dar n-ai ales calea cea bună. Vrei să te îmbraci acum ca o fetiță cuminte?

Clătină capul în semn de refuz.

– Ascultă, am continuat, de fapt nici nu-ți plac. Îmi arăți doar cât poți fi de obraznică. Dar nu-i nevoie să-mi arăți. O știam dinainte. Eu sunt tipul care te-a găsit...

– Stinge lumina, chicoti ea.

Am aruncat țigara jos și-am călcat-o. Am scos batista și mi-am șters palmele. Am mai încercat o dată:

– Să nu crezi că-i din cauza vecinilor. Nici nu le pasă. Sunt o mulțime de dame în orice bloc cu apartamente de închiriat, iar una în plus n-o să compromită clădirea. E doar o chestiune de mândrie profesională. Pricepi: mândrie profesională. Lucrez pentru tatăl tău. E un om bolnav, foarte debil, lipsit complet de apărare. Într-un fel, are încredere în mine că n-am să profit de pe urma lui. Vrei, te rog, să te îmbraci, Carmen?

– Nu te cheamă Doghouse Reilly, zise ea. Ești Philip Marlowe. Nu mă duci pe mine.

M-am uitat în jos la tabla de șah. Mișcarea cu calul era greșită. L-am pus la loc. Caii n-aveau nici un sens în jocul ăsta. Nu era un joc pentru cai.

M-am uitat din nou la ea. Stătea acum liniștită, cu fața palidă proiectată pe pernă, cu ochii mari, întunecați și goi ca niște hârdaie cu apă de ploaie în timpul unei secete. Una din mâinile ei cu cinci degete și fără deget mare, trăgea nervoasă de cuvertură. În fundul sufletului îi mijeja o umbră vagă de îndoială. Nu-și dădea încă seama de ea. E așa de complicat pentru femei — chiar cu cele cumsecade — să înțeleagă că trupurile lor nu sunt irezistibile.

— Mă duc până în bucătărie să-mi amestec o băutură, i-am spus. Vrei și tu una?

— Cu plăcere.

Ochii întunecați, tăcuți și stupefiați mă fixau solemn, îndoiala crescând în ei, strecurându-se pe tăcute, ca o pisică ce se furișează prin iarba înaltă dând târcoale unui pui de mierlă.

— Dacă te îmbraci până mă întorc, îți dau băutura. Ne-am înțeles?

Dinții i se desfăcută și printre buze ieși un șuierat ușor. Nu mi-a răspuns. M-am dus în bucătărie, am scos niște whisky și sifon și-am amestecat două băuturi cu gheață. N-aveam nimic într-adevăr excitant de băut, cum ar fi nitroglicerina sau răsuflare de tigru distilată. Nu coborâse din pat când m-am întors cu băuturile. Șuieratul încetase. Ochii deveniseră din nou opaci. Buzele începură să-mi zâmbească. Apoi se ridică brusc în capul oaselor, aruncă de pe ea toate cuverturile și întinse mâna:

— Dă-mi paharul.

— Numai după ce te îmbraci. Nu *înainte* de-a te îmbrăca.

Am așezat cele două pahare pe masa de jucat cărți, am luat loc pe un scaun și mi-am aprins o nouă țigară.

— Hai, dă-i drumul. Nu mă uit la tine.

Am schimbat direcția privirii. Apoi, deodată, am remarcat șuieratul brusc și violent. M-a făcut să tresar și să mă uit iarăși la ea. Stătea goală, nemișcată, sprijinită în mâini, cu gura întredeschisă, cu fața ca un os curățat de carne. Șuieratul îi izbucnea dintre buze, de parcă nu-și dădea seama de el. În fundul ochilor, deși inexpressivi, îi sclipea ceva cum nu mai văzusem niciodată în privirea unei femei.

Apoi buzele se deschiseră foarte încet și cu grijă, ca niște buze artificiale manevrate cu arcuri.

Mă înjură grosolan.

Nu mi-a păsat. Nu mi-a păsat ce mi-a spus, cum nu-mi pasă indiferent de

cine mă înjură. Dar trebuia să locuiesc în acea cameră. Era tot ce aveam ca locuință. Tot se ce afla înăuntru îmi aparținea, era legat de mine, de trecutul meu, de tot ce ține locul unei familii. Câteva lucruri: mai multe cărți, tablouri, radio, jocul de șah, scrisori vechi, astfel de fleacuri. Nimica toată. Așa cum erau însă, reprezentau toate amintirile mele.

N-o mai puteam suporta în acea cameră. Înjurăturile n-au făcut decât să mi-o reamintească, l-am spus grijuliu:

— Îți dau trei minute ca să te îmbraci și să ieși. Dacă n-ai ieșit până atunci, te-arunc afară cu forța. Așa cum ești goală. Și-am să-ți arunc și hainele după tine în hol. Hai, dă-i drumul.

Dinții îi clănțăniră iar șuieratul se înteți și deveni animalic. Puse picioarele pe dușumea și întinse mâna după hainele ei care se aflau pe un scaun lângă pat. Se îmbracă. Am urmărit-o. Se îmbrăca cu degete neîndemânatic și rigide — pentru o femeie — dar totuși destul de repede. A fost gata în mai puțin de două minute. Am cronometrat-o.

Rămase lângă pat, cu poșeta verde lipită de paltonul cu guler de blană. Purta o pălărie verde, ștrengărească, așezată strâmb pe cap. Rămase o clipă pe loc și șuieră la mine, cu fața însă asemănătoare unui os curățat de toată carnea, cu ochii încă goi, și totuși plini de un fel de emoție ca de junglă. Apoi pași repede spre ușă, o deschise și ieși fără să vorbească, fără să privească înapoi. Am auzit cum intră în funcțiune liftul și cum coboară.

M-am îndreptat spre fereastră, am tras jaluzelele și-am deschis larg ferestrele. Aerul nopții pătrunse cu un fel de miros stătut, amintind de benzină arsă și de străzile orașului. Am întins mâna după pahar și-am băut încet. Dedesubt, ușa clădirii se închise singură. Pe caldarâmul liniștit răsunară pași. Nu departe, porni o mașină. Țâșni în noapte cu un scrâșnet fioros de schimbare de viteze. M-am întors la pat și l-am privit. Pe pernă se mai vedea încă urma capului ei, iar pe cearceafuri cea a trupului mic și corupt.

Am pus jos paharul și-am aruncat așternuturile cu sălbăticie.

A doua zi dimineață ploua din nou, o ploaie piezișă și cenușie, ca o perdea de mărgele de cristal. M-am trezit cu o senzație de inerție și oboseală, m-am

sculat în picioare și m-am uitat pe fereastră, având încă în gură gustul tenebros și aspru al familiei Sternwood. Eram gol de viață ca buzunarele unei sperietori. M-am dus în bucătărie și-am băut două cești de cafea neagră. Poți să simți scârbă și după alte lucruri, nu numai după băutură. Mie femeile îmi fac scârbă.

M-am bărbierit, am făcut un duș, m-am îmbrăcat, mi-am luat impermeabilul am coborât scările și-am privit pe ușa de la intrare. Pe partea opusă a străzii la vreo treizeci de metri, era parcată o limuzină, Plymouth cenușie. Era aceeași care încercase să mă urmărească cu o zi mai înainte aceeași despre care îl întrebam pe Eddie Mars. Putea să fie un polițist înăuntru, dacă un polițist are atât de mult timp la dispoziție ca să-l piardă urmărindu-mă. Sau ar fi putut fi un detectiv particular amator, încercând să obțină unele informații asupra cuiva, pentru a-l putea apoi șantaja. Sau s-ar fi putut să fie episcopul de Bermuda, nemulțumit de viața mea nocturnă.

M-am întors și mi-am scos mașina decapotabilă din garaj, și-am trecut cu ea prin fața Plymouthului cenușiu. Înăuntru se afla un omuleț singur. Porni după mine. Mă urmărea mai bine pe ploaie. Se ținea atât de aproape, încât n-aș fi putut să iau un bloc avans și să-l fac să-mi piardă urma la intersecție, dar păstrând totuși suficientă distanță ca să se afle mai multe mașini tot timpul între noi. Am intrat pe bulevard și-am parcat, pe terenul de lângă clădirea mea, am ieșit din automobil cu gulerul de la impermeabil ridicat, cu borul pălăriei lăsat pe ochi și biciuit uneori pe față de picăturile de ploaie, reci ca gheața. Plymouthul se oprise peste drum, lângă o gură de incendiu. Am mers pe jos la intersecție, am traversat pe verde și m-am întors aproape de marginea trotuarului și a mașinilor parcate. Automobilul nu se clintise. Nimeni nu-l părăsise. M-am apropiat, am întins mâna și-am smucit ușa de lângă trotuar.

Un om mic de statură și cu ochi strălucitori stătea vârat în colț, în dosul volanului. Am rămas nemișcat și l-am privit, în timp ce ploaia răpăia pe spinarea mea. Ochii îi clipiră în spatele valurilor de fum ale țigării. Măinile loveau nervos volanul subțire.

— Nu te poți hotărî? l-am întrebat.

Înghiți în sec, iar țigara îi juca între buze.

— Nu cred că te cunosc, zise el eu o voce scăzută și contractată.

— Mă numesc Marlowe. Sunt tipul pe care încerci să-l urmărești de mai multe zile.

– Nu urmăresc pe nimeni, șefule.

– Atunci mașina mă urmărește. Poate că n-o poți controla. Cum vrei. Mă duc acum să-mi iau micul dejun la restaurantul de peste drum, suc de portocale, ouă cu slănină, pâine prăjită, miere, trei sau patru cești de cafea și o scobitoare. Pe urmă mă duc la birou, care-i la etajul șapte al clădirii exact din fața ta. Dacă te roade ceva atât de tare încât nu mai poți suporta, urcă și discutăm pe îndelete. Ai să mă găsești ungând mitraliera.

L-am lăsat clipind și-am plecat. Peste douăzeci de minute, aeriseam odaia de parfumul *Soiree d'Amour* al femeii de serviciu și deschideam un plic gros și aspru, cu adresa scrisă cu caractere ascuțite, frumoase și demodate. Plicul cuprindea o scurtă notă oficială și un cec mare, mov în valoare de cinci sute de dolari, pentru Philip Marlowe, semnat pentru Guy de Brisay, Sternwood, de către Vicent Norris. Dimineața începea plăcut. Tocmai completam un formular pentru bancă, când soneria mă informă că intrase cineva în camera de primire, de doi metri pe patru. Era stârpitura din Plymouth.

– Splendid, i-am spus. Intră și deșartă-ți sacul.

Se furișă atent pe lângă mine în timp ce țineam ușa deschisă, ca și cum s-ar fi temut să nu-i trag un picior în dosul lui minuscul. Am luat loc și ne-am privit peste birou. Era un om foarte scund, cam de un metru cincizeci și nu atârna mai mult decât degetul mare al unui măcelar. Ochii lui încordați și strălucitori intenționau să pară duri și arătau la fel de duri ca o stridie pe o jumătate de scoică. Purta un costum cenușiu-închis, la două rânduri, prea lat în umeri și cu revere prea mari. Pe deasupra, avea un pardesiu de tweed irlandez, ros rău în câteva locuri și desfăcut în față. O cravată de mătase îi răsărea pătată de ploaie peste reverele încheiate.

– Poate mă cunoști, zise el. Sunt Harry Jones.

I-am răspuns că nu-l cunosc. Am împins spre el o cutie de metal, plată, cu țigări. Degetele lui mici și curate au apucat una ca un păstrăv care înghite o momeală. Aprinse țigara cu bricheta de pe birou și flutură mâna.

– Circul mult, zise el. Cunosc băieți și multe altele. M-am ocupat și eu o vreme cu traficul de alcool la Hueneme Point. O meserie grea, șefule. Mergeam în mașina care deschidea drumul, cu un revolver în poală și cu un sac de bani la șold, care ar fi blocat și un conveier de cărbuni. Plăteam deseori patru rânduri de reprezentanți ai legii până să ajungem la Beverly Hills. O meserie grea.

– Îngrozitoare, i-am răspuns.

Se lăsă pe spate și suflă fumul în tavan prin colțul mic și siriul al gurii lui mici și strânse.

– Poate nu mă crezi, zise el.

– Poate că nu te cred, i-am răspuns. Și poate că te cred. Și pe urmă poate că nu merită să-mi bat capul dacă să te cred sau nu. De ce crezi că mă interesează povestea asta?

– Nu cred nimic, răspunse el înțepat.

– Mă urmărești de câteva zile. Ca unul care încearcă să acosteze o fată și n-are curaj. Poate că vinzi polițe de asigurare. Poate că-l cunoști pe un oarecare Joe Brody. Sunt o groază de "poate", dar am atâtea pe cap în meseria mea.

Ochii i se holbară și buza inferioară aproape că îi căzu în poală.

– Dumnezeu, de unde știi? spuse el.

– Ghicesc gândurile. Amestecă bine ce-ai de spus și toarnă. N-am toată ziua la dispoziția ta.

Strălucirea ochilor aproape că dispăru între genele brusc îngustate. Se așternu tăcere. Ploaia răpăia pe acoperișul plat, acoperit cu carton gudronat, al holului de la Primărie, sub ferestrele mele. Deschise puțin ochii, strălucirea reapăru iar vocea îi era gânditoare.

– Firește, am încercat să mă informez pe contul tău, zise el. Am ceva de vânzare... ieftin, vreo două hârtii de o sută de dolari. Cum de-ai făcut legătura dintre mine și Joe?

Am deschis o scrisoare și-am citit-o. Mi se oferea un curs de șase luni prin corespondență pentru a învăța să iau amprente digitale, cu o reducere specială, fiind profesionist. Am aruncat plicul în coș și m-am uitat din nou la stârpitură.

– Nu-ti bate capul din pricina mea. Pur și simplu am ghicit. Nu ești polițist. Nu aparții organizației lui Eddie Mars. L-am întrebat aseară. Mi-am zis atunci că doar prietenii lui Joe Brody ar putea fi atât de mult interesați de persoana mea.

– Dumnezeu, zise el și își linse buza inferioară.

Când am pomenit de Eddie Mars fața i se făcuse albă ca hârtia. Buzele îi căzură și se desfăcură, iar țigara îi atârna ca prin miracol, în colțul gurii, de parcă ar fi crescut acolo.

– Ah, glumești, spuse în cele din urmă, zâmbind ca într-o sală de operație.

– Perfect. Glumesc. Am deschis o altă scrisoare. Era de la cineva care dorea

să-mi scrie zilnic de la Washington, pentru a-mi da informații confidențiale, direct de la sursă. Presupun că i s-a dat drumul lui Agnes, am adăugat.

– Mda. Ea m-a trimis. Te interesează?

– Ei bine... e blondă.

– Prostii. Ai scăpat ceva când ai fost acolo în acea seară... În seara când a fost curățat Joe. Ceva în legătură cu Brodi care trebuie să fi știut unele lucruri asupra familiei Sternwood, căci altfel n-ar fi riscat să le trimită acea fotografie.

– Hm. Așadar știa ceva? Ce știa?

– Dai două sute de dolari și-ai să afli.

Am mai aruncat câteva plicuri cu reclame în coșul de hârtii și mi-am aprins o nouă țigară.

– Trebuie să plecăm din oraș, zise el. Agnes e o fată simpatică. Nu poți s-o faci răspunzătoare de cele întâmplate. Nu-i așa ușor pentru o femeie să se descurce în zilele noastre.

– E prea mare pentru tine. Are să se rostogolească peste tine și are să te înăbușe.

– Astea sunt niște bancuri murdare, șefule, răspunse el, cu o voce destul de apropiată de demnitate ca să mă facă să-l privesc.

– Ai dreptate. În ultima vreme am dat doar peste niște ticăloși. Hai să renunțăm la glume și să ne întoarcem la afaceri. Ce poți să-mi oferi contra banilor?

– Plătești?

– Pentru ce?

– Ca să te ajut să-l găsești pe Rusty Regan.

– Nu-l caut pe Rusty Regan.

– Serios? Vrei să ascuți sau nu?

– Dă-i drumul și ciripește. Am să-ți plătesc pentru ce pot folosi. În lumea mea cu două sute de dolari cumperi o groază de informații.

– Eddie Mars a ordonat asasinarea lui Regan, zise el calm și se lăsă pe spate, de parcă tocmai ar fi fost numit vice-președinte.

I-am arătat ușa cu mâna.

– Nici măcar n-am să te contrazic. Sau să consum oxigenul degeaba. Cară-te, stârpitură.

Se aplecă peste birou, iar la colțul gurii i se iviră dungi albe. Stinse țigara cu grijă în scrumieră, de mai multe ori, fără s-o privească. Din spatele ușii

dintre camere se auzea zgomotul unei mașini de scris răpăind monoton, și clopoțelul ei, la schimbarea rîndului.

— Nu glumesc, zise el.

— Întinde-o! Nu mă mai plictisi. Am treabă.

— Nu, n-ai treabă, răspunse el violent. N-o să-ți meargă așa de ușor. Am venit aici ca să-ți spun ce știu și-am să-ți spun. L-am cunoscut personal pe Rusty. Nu prea bine, dar destul ca să-i spun: "Ce faci, băiete?" și să-mi răspundă, sau nu, după cum avea chef. Era totuși un tip simpatic. Am ținut întotdeauna la el. S-a îndrăgostit de o cântăreață, Mona Grant. Care apoi și-a schimbat numele în doamna Mars. Rusty s-a înfuriat și s-a căsătorit cu o damă bogată care dădea târcoale prin localuri, de parcă n-ar fi putut să doarmă bine acasă. Știi totul despre ea, e înaltă brunetă, arată destul de bine pentru o câștigătoare a unui Derby, dar e genul autoritar cu bărbații. E foarte nervoasă. Rusty nu s-a înțeles cu ea. Dar, Doamne sfinte, se înțelegea perfect cu banii babacului ei, nu? Așa îți închipui, Regan era un fel de vultur. Avea o vedere cu bătaie lungă. Se uita tot timpul în valea următoare. Nu prea era conștient de ce se întâmplă în jur. Nu cred că-i păsa de bani. Și dacă eu zic așa, șefule, asta-i un compliment.

Prichindelul nu era atât de prost, la urma urmei. Trei din patru escroci n-au astfel de gânduri și mai mult încă, nu sunt în stare să și le exprime.

— Așa c-a fugit, am spus.

— A încercat să fugă, poate. Cu această Mona. Ea nu trăia cu Eddie Mars, nu-i plăceau afacerile lui. Mai ales cele suspecte, ca șantajul, mașinile furate, ascunzătorile pentru gangsterii din răsăritul țării și așa mai departe. Se zice că Regan i-a spus lui Eddie într-o noapte, de față cu alții, că dacă o vâra pe Mona în vreuna din combinațiile lui criminale, are să aibă de furcă cu el.

— Aproape toate cele spuse de tine sunt lucruri știute de toți, Harry. N-am intenția să plătesc pentru așa ceva.

— Ajung în curând și la cele necunoscute. Așadar, Regan a întins-o. Îl vedeam în fiecare după-amiază în localul lui Vardi, bând whisky irlandez și uitându-se fix la perete. Nu mai vorbea atât de mult. Îmi dădea uneori un pont la curse, fiindcă d-asta eram acolo, să strâng pariuri pentru Puss Walgreen.

— Credeam că se ocupă cu asigurări.

— Așa e scris pe ușă. Cred că ți-ar vinde o asigurare dacă insiști. Ei bine, pe la mijlocul lui septembrie, nu l-am mai zărit pe Rusty. N-am băgat imediat de

seamă. Știi cum se întâmplă. E un tip în local, îl vezi zilnic și pe urmă nu-l mai vezi, până te face ceva să te gândești la el. Ce m-a făcut pe mine să mă gândesc la el a fost când am auzit pe unul zicând în hohote de râs că nevasta lui Eddie Mars s-a cărat cu Rusty Regan, și că Mars se poartă de parc-ar fi cavalier de onoare, în loc să se înfurie. Așa că i-am spus lui Joe Brody, iar Joe era șmecher.

— Șmecher, pe dracu.

— Nu era atât de șmecher ca un polițist, dar destul de șmecher, totuși. Era ahtiat după bani. A început să-și facă socoteli că dacă are să afle ceva despre cei doi porumbei o să încaseze de două ori — o dată de la Eddie Mars, iar a doua oară de la nevasta lui Regan. Joe cunoștea nițel familia.

— O cunoștea pentru cinci mii de dolari. I-a ciupit de banii ăștia nu de mult.

— Mda? Harry Jones păru puțin surprins. Agnes ar fi trebuit să-mi spună. Uite ce femeie tăcută, nu spune nimic. Ei bine, Joe și cu mine, am urmărit ziarele și n-am văzut nimic înăuntru, așa c-am știut că bătrânul Sternwood mușamalizase afacerea. Apoi, într-o zi, l-am întâlnit pe Lash Canino în localul lui Vardi. Îl cunoști?

Am clătinat din cap.

— E un băiat tare, așa cum își închipuie alții ca stat. Lucrează pentru Eddie Mars când are nevoie de el. Lămurește încurcăturile cu ajutorul pistolului. Când Mars n-are nevoie de el, Canino se ține la depărtare. Și nici nu locuiește în Los Angeles. Ei bine, s-ar fi putut să fie ceva și s-ar fi putut să nu fie nimic. Poate că aflaseră ceva despre Regan, iar Mars nu lua nici o măsură, ci stătea cu zâmbetul pe buze, așteptând un prilej nimerit. Și poate, iarăși, să fi fost cu totul altceva. Oricum, i-am spus lui Joe, iar Joe l-a urmărit pe Canino. Știe s-o facă. Eu nu mă pricep. Renunț, nu rentează. Iar Joe îl urmărește pe Canino până la casa Sternwood, iar Canino parchează în afara domeniului, iar lângă el se oprește o mașină condusă de o fată. Discută o vreme, iar Joe are impresia că fata îi trece ceva lui Canino, poate bani. Fata pleacă. E nevasta lui Regan. Foarte bine, îl cunoaște pe Canino, iar Canino îl cunoaște pe Mars. Așa că Joe își face socoteala că acest Canino știe ceva despre Regan și încearcă să stoarcă niște bani. Canino o întinde și Joe îi pierde urma.

Sfârșitul actului întâi.

— Cum arată acest Canino?

— Scund, îndesat, păr șaten, cu ochi căprui și îmbrăcat întotdeauna în

haine cafenii și cu pălărie cafenie. Poartă până și un impermeabil cafeniu, de antilopă. Conduce o mașină cafenie. Totul e cafeniu la domnul Canino.

– Să auzim actul doi, am spus.

– Dacă nu avansezi niște bani, nu mai spun nimic.

– Nu cred că merită două sute de dolari. Doamna Regan s-a căsătorit cu un fost traficant de alcool pe care l-a întâlnit în localurile pe care le frecventează. Mai cunoscuse și pe alții de teapa lui. Îl cunoaște bine și pe Eddie Mars. Dacă și-ar fi închipuit că i s-a întâmplat ceva lui Regan, s-ar fi dus direct la Eddie, iar Canino ar fi putut fi ales de Eddie ca să lămurească afacerea. Asta-i tot ce știi?

– Plătești două sute de dolari ca să afli unde-i nevasta lui Eddie? mă întrebă prichindelul calm.

Mă făcuse foarte curios. Brațele scaunului aproape că plesniră când m-am lăsat greu pe ele.

– Chiar dacă-i singură? adăugă Harry Jones cu o voce moale și cam sinistră. Chiar dacă n-a fugit niciodată cu Regan, fiind doar ținută într-o ascunzătoare la șaiszeci de kilometri de Los Angeles, așa ca reprezentanții legii să-și închipuie c-a fugit cu el? Plătești două sute de dolari pentru asta, copoiule?

M-am lins pe buze. Aveau un gust sărat și uscat.

– Cred că da. Unde e?

– Agnes a descoperit-o, zise el cu o voce aspră. Dintr-o pură întâmplare. A văzut-o într-o mașină și-a urmărit-o până acasă. Are să-ți spună Agnes unde locuiește... când are să aibă banii în mână.

M-am încruntat la el.

– Ai putea s-o spui poliției pe gratis, Harry. Au acum la postul central pe câțiva care se pricep să smulgă orice informație. Chiar dacă au să te omoare încercând, tot le rămâne Agnes.

– Să încerce, zise el. Nu mă dărâm cu una cu două.

– Agnes trebuie să aibă o calitate pe care n-am observat-o.

– E o escroacă ahtiată după bani, șefule. Ca și mine. Toți suntem niște escroci. Așa că ne vindem unul pe altul pentru un șfanț. Perfect. Vezi dacă mă poți convinge.

Întinse mâna, mai luă una din țigările mele, o vâri cu atenție între buze și o aprinse cu gestul meu, frecând chibritul de două ori pe unghie fără să se

aprendă, iar apoi de talpa pantofului. Pufăi regulat și mă privi calm, un prichindel ciudat și dur pe care într-un meci de baseball l-aș fi putut zvârli din linia întâia într-a doua. Un om mărunț într-o lume de oameni mari. Avea ceva care-mi plăcea.

– Nu te-am mințit, zise el cu o voce fermă. Am venit să încasez două sute de dolari pentru informații. Am rămas la acelaș preț. Am venit fiindcă mi-am închipuit c-ai să cumperi sau n-ai să cumperi informațiile mele, ca de la vânzător la cumpărător. Acum mă ameninți cu poliția. Ar trebui să-ți fie rușine.

– Ai să primești cei două sute de dolari...pentru acea informație. Trebuie însă mai întâi să fac rost de bani.

Se ridică, dădu din cap afirmativ, strânse pe el pardesiul de tweed irlandez ros.

– În regulă. Oricum, e mai bine după lăsarea serii. E o treabă cam riscantă... să denunți tipi ca Eddie Mars. Dar trebuie să mănânci. Pariurile n-au mai mers de loc în ultima vreme. Cred că mahării i-au spus lui Puss Walgreen să-și ia tălpășița. Să zicem că vii la biroul lui, la Fulwider Building, la colț între Strada Western și Strada Santa Monica, la numărul 428, prin spate. Aduci banii, iar eu te duc la Agnes.

– Nu poți să-mi spui chiar tu? Am văzut-o pe Agnes.

– I-am promis, zise el cu simplitate.

Își încheie pardesiul, își așează pălăria șmecherește, se înclină din nou și o luă agale spre ușă. A ieșit. Pe coridor zgomotul pașilor lui se stinse.

M-am dus jos la bancă, am depus cecul de cinci sute de dolari și-am cerut în numerar două sute. Am urcat din nou la birou, m-am așezat într-un fotoliu și-am început să mă gândesc la Harry Jones și la povestea spusă de el. Mi s-a părut prea exactă. Avea mai multă simplitate austeră a ficțiunii decât urzeala încurcată a faptelor, adevărate. Căpitanul Gregory ar fi trebuit să fie în stare s-o găsească pe Mona Mars, dacă era atât de aproape de districtul lui. Presupunând, firește, c-a încercat.

Am reflectat la asta mai toată ziua. Nimeni n-a venit la biroul meu. Nimeni nu mi-a telefonat. A plouat tot timpul.

La ora șapte, ploaia se opri pentru scurt timp, dar rigolele erau încă înfundate. Pe Bulevardul Santa Monica apa se ridicase la nivelul trotuarului, iar un strat subțire spăla marginea caldarâmului.

Un agent de circulație, îmbrăcat în cauciuc negru și lucios din cap până în călcâie, își croia drum prin băltoace, la adăpostul unei prelate îmbibate de apă. Tocurile mele de cauciuc alunecau pe trotuar când am intrat în holul îngust al lui Fulwider Building. Nu ardea decât un bec slab, în spatele unui lift cu ușa deschisă, aurit odinioară. Pe un covoraș de cauciuc ros se găsea o scui pătoare pătată de rugină, clienții scuipând de cele mai deseori pe alături. Pe zidul de culoarea muștarului atârna o cutie cu reclame de dinți falși, ca un declanșator de dinamită mascat. Mi-am scuturat apa de ploaie de pe pălărie și m-am uitat prin cartea de imobil de lângă cutia cu dinți. Numere cu nume și numere fără nume. Multe camere libere și mulți chiriași care doreau să rămână anonimi. Dentiști care operau fără dureri, agenții de detectivi-șantajști, mici afaceri în agonie, care se târâseră acolo ca să moară, școli prin corespondență care te învățau cum să devii funcționar la căile ferate, tehnician de radio sau scenarist... asta în cazul când nu-i descopereau mai întâi inspectorii financiari. O clădire oribilă. O clădire în care mirosul stătut de mucuri de țigări de foi era izul cel mai urât. Un bătrân ațipise în lift, pe un scăunel dărăpănat, cu o pernă plesnită. Ținea gura deschisă iar tâmplele cu vene străluceau în lumina slabă. Purta o haină albastră, de uniformă, care i se potrivea cum i se potrivește un grajd unui cal. Sub pantalonii cenușii, cu manșete zdrențuite, se vedeau ciorapi albi de bumbac și pantofi negri de piele de capră, din care unul era tăiat deasupra unei bătăături. Dormea mizerabil pe scaun, așteptând un client. Am trecut de el încet, îndemnat de atmosfera clandestină a clădirii, am găsit ușa de la scara de incendiu și-am deschis-o. Scările nu fuseseră măturate de o lună. Vagabonzi dormiseră acolo, mâncaseră, acolo, lăsând în urmă coji și bucăți de ziar slinos, chibrituri, un carnețel cu coperta spartă, din imitație de piele. Într-un colț întunecos, de pe zidul plin de inscripții căzuse un inel de cauciuc deschis la culoare și nimeni nu-l mai ridicase. O clădire foarte simpatică.

Am ieșit afară la etajul patru, încercând să respir aer curat. Coridorul avea aceeași scui pătoare murdară, același covor destrămat, aceleași ziduri de culoarea muștarului, aceleași amintiri ale unei vieți eșuate. Am mers înainte și-am dat un colț. Numele: "L. D. Walgreen — Asigurări" apărea pe o ușă cu

geam jivrat, apoi pe o a doua ușă întunecată, ca și pe o a treia, dinăuntru cărăia răzbătea lumină. Pe una din ușile întunecate era scris: "Intrare".

O fereastră de sticlă era deschisă deasupra ușii luminate. Dinăuntru se auzea vocea ascuțită, ciripitoare, a lui Harry Jones:

– Canino?... Da, te-am văzut pe ici-colo. Desigur.

Am înghețat. Cealaltă voce vorbea. Torcea greoi, ca un mic dinam pe după un perete de cărămidă. Spunea:

– Eram sigur că m-ai văzut.

Vocea avea o notă vag sinistră.

Pe linoleum se târî un scaun, răsunară pași, iar fereștrua de deasupra mea se închise cu un zgomot ascuțit. În spatele ușii cu geam jivrat se topi o umbră.

M-am înapoiat la prima dintre cele trei uși având pe ele numele de Walgreen. Am încercat clanța cu prudență. Ușa era încuiată. Se mișca în tocul vechi — o ușă veche, pusă cu mulți ani în urmă, făcută din lemn pe jumătate uscat și care se strânsese acum. Mi-am scos portvizitul și-am tras coperta de celuloid tare și gros de pe permisul meu de circulație. Instrument de spărgător pe care legea omisese să-l interzică. Mi-am pus mânușile, m-am sprijinit încet și cu grijă de ușă și-am tras puternic clanța din toc. Am vârât placa de celuloid în crăpătura largă și-am căutat arcul de închidere. Se auzi un clinchet uscat ca atunci când se sparge un mic ghețar. Am rămas nemișcat, ca un pește leneș în apă. Înăuntru nu se întâmplă nimic. Am răsucit încet mânerul ușii și-am deschis ușa în bezna dinăuntru. Am închis-o în urmă cu aceeași grijă cu care o deschiseseam.

Aveam în față lumina piezișă de la o fereastră fără perdele, tăiată de marginea unui birou. Pe birou se găsea o mașină de scris, acoperită cu o husă, apoi am zărit clanța metalică a unei uși de comunicare. Nu era încuiată. Am intrat în al doilea din cele trei birouri. Ploaia răpăi brusc pe fereastra închisă. Profitând de zgomotul ei, am traversat odaia. Un evantai clar de lumină se întindea dintr-o deschizătură de doi centimetri a ușii din biroul luminat. Totul se aranja de minune. Am pășit ca o pisică pe o consolă până am ajuns la încheietura ușii, mi-am lipit un ochi de crăpătură, dar n-am văzut decât lumina pe un colț al lemnului.

Vocea care torcea ca o pisică vorbea acum pe un ton foarte plăcut:

– Desigur, un tip poate să stea pe fundul lui și să înșface ce-a făcut altul,

dacă știe despre ce-i vorba. Așa că te-ai dus să-l vezi pe detectivul ăsta. Ei bine, ai făcut o greșeală. Lui Eddie nu i-a plăcut. Detectivul i-a spus lui Eddie că un tip îl urmărește într-o mașină cenușie. Eddie a dorit să știe cine era și de ce-o face, firește.

Harry Jones, râse ușor,

— De ce-l interesează?

— Nu te privește.

— Știi de ce m-am dus la detectiv. Ți-am spus. Din cauza fetei lui Joe Brody. Trebuie să dispară și face pe ea de frică, își închipuie că detectivul îi poate da niște bani. Eu unul n-am de loc.

Vocea felină spuse blând:

— Bani? Pentru ce? Detectivii nu dau bani golanilor.

— Putea să-i obțină. Cunoaște oameni bogați.

Harry Jones râse, un râs scurt și curajos.

— Nu te juca cu mine, prichindelule. Vocea felină începu brusc să hârâie, ca o mașină de care a intrat nisip.

— Foarte bine, foarte bine. Știi ce s-a întâmplat cu Brody. Băiatul ăla țicnit l-a curățat într-adevăr, dar în seara aceea Marlowe se afla în cameră.

— Asta se știe, prichindelule. A declarat-o în fața poliției.

— Mda. Dar uite și ce n-a declarat. Brody încerca să vândă prin șantaj o fotografie nud a tinerei Sternwood. Marlowe l-a descoperit. În timp ce discutau, a apărut chiar tânăra Sternwood... cu o armă. A tras în Brody. Glonteale ei a spart un geam. Numai că detectivul n-a pomenit nimic poliției de întâmplare. Și nici Agnes. Își închipuia că poate scoate niște bani, dacă tace.

— Deci n-are nimic de-a face cu Eddie?

— Aș vrea să știu și cu cum ar putea avea.

— Unde-i Agnes?

— N-am de gând să-ți spun.

— Ai să-mi spui, prichindelule. Ori aici, ori în cămăruța de anchetă a "băieților".

— Acum e prietena mea, Canino. Nu-mi vâr prietena în încurcături de dragul nimănui.

Se lăsa tăcere. Am ascultat ploaia bătând în geam. Prin crăpătura din ușă, pătrunse mirosul fumului de țigară. Mi-a venit să tușesc. Am mușcat din răsputeri batista.

Vocea felină rosti încă blând:

— Din ce-am auzit eu, dama asta blondă nu făcea altceva decât să momească clienții lui Geiger. Am să discut cu Eddie. Cât i-ai cerut detectivului?

— Două sutare.

— Ți i-a dat?

Harry Jones râse din nou.

— Îl întâlnesc mâine. Sper să-i capăt.

— Unde-i Agnes?

— Ascultă...

— Unde-i Agnes?

Tăcere.

— Uită-te la asta, prichindelule.

Nu m-am mișcat. N-aveam armă la mine. Nu era nevoie să mă uit prin crăpătura din ușă ca să-mi dau seama că vocea felină îl invita pe Harry Jones să privească o armă. N-am crezut însă că domnul Canino o să aibă curajul să tragă. Am așteptat.

— Mă uit la ea, zise Harry Jones cu o voce strânsă de parcă n-ar fi reușit să-și descleșteze dinții. Și nu văd nimic care să nu fi văzut mai înainte. Dă-i drumu și trage, și ai să vezi cu ce te alegi.

— Tu unul ai să te alegi cu un sicriu, prichindelule.

Tăcere.

— Unde-i Agnes?

Harry Jones suspină.

— Bine, zise el plictisit. Se află într-o casă cu apartamente de închiriat, la nr. 28, pe Court Street, sus pe Bunker Hill. Apartamentul 301. Cred că sunt într-adevăr un laș. De ce să-ți spun toate astea?

— Nu există nici un motiv. Ai bun simț. Mergem amândoi să discutăm cu ea. Nu vreau decât să aflu dacă îmi confirmă ce-ai spus tu, băiete. Dacă lucrurile stau cum spui, totul e în ordine. N-ai decât să-l șantajezi pe detectiv și să-ți iei tâlpășița. Nu-i nici o supărare.

— Nu, zise Harry Jones. Nu-i nici o supărare, Canino.

— Perfect. Hai să bem ceva. Ai un pahar?

Vocea felină devenise la fel de falsă ca genele unei plasatoare de cinema și alunecoasă ca sâmburii de pepene verde. Se trase un sertar. Ceva zgârie lemnul. Un scaun scârțâi. O hârșăitură pe dușumea.

– E o băutură formidabilă, spuse vocea felină.

Se auzi un gălgâit.

– Noroc.

Harry Jones răspunse încet:

– Noroc.

Am auzit o tuse scurtă și ascuțită. Apoi un râgâit violent. Urmă o ușoară bușitură pe dușumea, ca și cum ar fi căzut un pahar gros. Degetele mi se strânseseră de impermeabil.

Vocea felină spuse din nou:

– Nu ți s-a făcut rău de la o singură băutură, amice?

Harry Jones nu răspunse. O clipă se auzi o respirație găfâită. Apoi tăcerea groasă se așternu la loc. Un scaun se târî pe dușumea.

– Adio, prichindelule, zise domnul Canino.

Pași, un clinchet, evantaiul de lumină de la picioarele mele se strânse, o ușă se deschise și se închise.

M-am furișat pe lângă marginea ușii, am deschis-o și-am privit în beznă abia risipită de lumină vagă a unei ferestre. Colțul biroului lucea stins. În dosul lui se materializă o siluetă ghemuită pe un scaun. În aerul închis plutea un miros greu și grețos, aproape un parfum. M-am îndreptat spre ușa de pe coridor și-am tras cu urechea. Am auzit în depărtare zgomotul metalic al liftului.

Am găsit comutatorul și în plafoniera cu trei brațe de aramă se aprinse lumină într-un glob murdar de sticlă. Harry Jones mă privea peste birou, cu ochii larg deschiși, cu fața înghețată într-un spasm contractat și cu pielea albăstruie. Capul lui mic și brunet era lăsat într-o parte. Stătea sprijinit drept de spătarul scaunului.

Clopotul unui tramvai răsună la o distanță aproape infinită, iar zgomotul lui pătrundea înfundat de nenumărații pereți. O sticlă cafenie de whisky, de o jumătate de litru se afla în picioare pe birou, cu dopul deșurubat. Paharul lui Harry Jones lucea lângă pălăria lui de pe birou. Cel de-al doilea pahar dispăruse.

Am respirat superficial, din vârful plămânilor, și m-am aplecat peste sticlă. Dincolo de mirosul ars al whiskyului dădea târcoale slab parfumul de migdale amare. Murind, Harry Jones, vomitase pe haină, înseamnă că fusese cianură.

L-am ocolit atent și-am luat cartea de telefon, din cârligul prins în rama

geamului. L-am dat drumul la loc, și-am tras telefonul cât mai departe de prichindel. Am cerut informațiile. Mi s-a răspuns.

— Puteți să-mi dați numărul de telefon al apartamentului 301, pe Court Street, nr. 28?

— O clipă, vă rog. Vocea ajunsese la mine purtată de mirosul de migdale amare. Tăcere. Numărul e Wentworth 2528. E trecut sub numele de Glendower Apartments.

Am mulțumit vocii și-am format numărul. Telefonul sună de trei ori apoi linia se deschise. Pe fir undeva urla un aparat de radio, redus apoi la tăcere. O voce masculină și morocănoasă zise:

— Alo.

— Agnes e acolo?

— Nu-i nici o Agnes, aici, amice. Ce număr cauți?

— Wentworth, doi-cinci-doi-opt.

— Numărul e bun, numele fetei e greșit. Nu-i păcat? Vocea croncăni.

Am atârnat telefonul și-am întins din nou mâna după cartea de telefon și-am căutat Wentworth Apartments. Am format numărul administratorului. Aveam în față o imagine tulbure a domnului Canino conducând mașina prin ceață spre o altă întâlnire cu moartea.

— Glendower Apartments. La aparat domnul Schiff.

— Aici e Wallis, de la biroul de identificare al poliției. E vreo fată cu numele de Agnes Lozello trecută în cartea voastră de imobil?

— Cine-ați zis că sunteți?

I-am spus din nou.

— Dacă vreți să-mi dați numărul dumneavoastră, am să...

— Renunță la farsa asta, i-am tăiat-o scurt. Mă grăbesc. E sau nu e acolo? Vocea se făcuse rigidă ca o coajă de pâine. N-aveți trecută în cartea voastră de imobil o blondă înaltă și cu ochi verzi?

— Ascultă, aici nu-i bordel...

— A, scutește-mă, am zis, scutește-mă, am răcnit la el cu o voce de polițist. Vrei să-ți trimit brigada de moravuri ca să răstoarne cu fundu-n sus stabilimentul? Știu tot despre casele cu apartamente de închiriat de pe Bunker Hill, stimabile. Mai ales despre cele care au trecut în carte numărul de telefon al fiecărui apartament.

— Hei, stai așa, domnule ofițer. Am să colaborez. Sunt câteva blonde pe aici,

desigur. Unde nu sunt? N-am prea băgat de seamă ce culoare au ochii lor. Blonda dumitale locuiește singură?

– Singură, sau cu un cetățean mic de statură, cam de un metru cincizeci, de vreo cincizeci și cinci kilograme, ochi negri, pătrunzători, poartă un costum cenușiu închis, la două rânduri, un pardesiu din tweed irlandez, și o pălărie cenușie. După informațiile mele stă în apartamentul 301, dar de acolo nu-mi răspunde decât un bețivan.

– Oh, dar nu stă în acel apartament. La 301 locuiesc doi vânzători de mașini.

– Mulțumesc, am să trec pe acolo.

– Faceți-o fără zgomot, vă rog. Veniți direct la mine.

– Îți sunt recunoscător, domnule Schiff. Am atârnat receptorul.

M-am șters de sudoare pe față. M-am dus până în colțul depărtat al biroului, am rămas cu fața la perete, și l-am bătut cu palma. M-am întors încet și m-am uitat la micul Harry Jones, rânjind în fotoliul lui.

– Ei bine, l-ai dus, Harry, am spus cu voce tare, pe un ton care mi s-a părut că sună ciudat. L-ai mințit și ți-ai băut cianura ca un mic *gentlemen*. Ai murit ca un șobolan otrăvit, dar pentru mine nu ești un șobolan.

A trebuit să-l caut prin haine. A fost o operație oribilă. Din conținutul buzunarelor n-am aflat nimic despre Agnes, nimic care aș fi ținut să știu. Nici nu crezusem c-au să-mi dezvăluie ceva, dar trebuia să mă asigur. Domnul Canino era în stare să se întoarcă. Domnul Canino ar fi fost genul de *gentleman* plin de încredere în el, căruia nu i-ar fi displicut să revină la locul crimei.

Am stins lumina și-am pornit să deschid ușa. Pe birou răsună strident telefonul. L-am ascultat, în timp ce mușchii bărbiei mi se contractară dureros. Apoi am închis ușa, am aprins din nou lumina și-am traversat camera spre telefon.

– Daa?

O voce de femeie. Vocea ei.

– Harry e pe acolo?

– Nu momentan, Agnes.

Așteptă o clipă. Apoi spuse încet:

– Cine-i la aparat?

– Marlowe, tipul care te vâra în bucluc.

– Unde-i Harry? țipă ea.

– Am venit să-i dau două sute de dolari în schimbul unei oarecare informații. Mențin oferta. Am banii. Unde ești?

– Nu ți-a spus?

– Nu.

– Poate că-i mai bine să-l întreb pe el. Unde-i?

– Nu-l pot întreba. Cunoști pe un anume Canino?

Își trase brusc răsuflarea, care se auzi atât de clar de parcă ar fi fost alături.

– Vrei cele două sute sau nu?

– Am mare nevoie de ele, domnule.

– Perfect. Spune-mi unde să ți le aduc.

– Eu... eu... Vocea se târăgăna și își reveni îmboldită de panică. Unde-i Harry?

– S-a speriat și-a fugit. Să ne întâlnim undeva... oriunde. Am banii.

– Nu te cred în privința lui Harry... E o cursă.

– Lasă prostiile. Aș fi putut să-l arestez pe Harry de mult. Nu există nici un motiv ca să-ți întind o cursă. Canino a aflat unde-i Harry, iar Harry a întins-o. Eu doresc liniște, tu dorești liniște. Harry dorește liniște. Harry a dobândit liniștea dorită. Nimeni nu i-o mai poate lua. Nu-ți închipui că eu îți întind o cursă pentru Eddie Mars? Nu-i așa, îngerașule?

– Nuu. Cred că nu. Nu faci asta. Ne întâlnim peste o jumătate de oră, lângă Bullocks Wilshire, intrarea de la răsărit, spre terenul de parcare.

– În regulă, i-am răspuns.

Am dat drumul receptorului în furcă. Un val de migdale amare veni plutind spre mine, ca și mirosul acru al vomei. Mititelul mort ședea tăcut în fotoliul lui, dincolo de orice frică, dincolo de schimbări.

Am părăsit biroul. Pe coridorul jalnic nu se mișcă nimic. Pe după nici o ușă cu geam jivrat nu se vedea lumină. Am coborât scările de incendiu până la etajul întâi, iar de acolo m-am uitat în jos la acoperișul luminat al cuștii liftului. Am apăsat pe buton. Liftul a început să se pună lent în mișcare. Am coborât repede pe scări. Liftul era deasupra mea când am ieșit din clădire.

Ploua din nou cu găleata. Am pășit în ploaie, iar picăturile grele mă plesniră peste față. Când una mă atinse pe limbă, mi-am dat seama că țineam gura deschisă, iar durerea din marginea fălcii mă informă că o țineam larg deschisă, și m-am chinuit s-o închid, maimuțărind rictusul morții săpat pe fața lui Harry Jones.

— Dă-mi banii.

Motorul Plymouthului cenușiu vibra sub vocea ei, iar ploaia răpăia deasupra. Lumina violetă de pe vârful turnului clădirii Bunocks, colorat în verde, se vedea departe deasupra noastră, senină și retrasă de orașul întunecat și umed. Întinse mâna înmănușată în negru și i-am dat bancnotele. Se aplecă să le numere sub lumina slabă a tabloului de bord. O poșetă se deschise cu un zgomot metalic și se închise cu același zgomot. Un oftat ușor muri pe buzele ei. Se lăsă spre mine.

— Mă car, detectivule. Am întins-o. Țștia sunt bani ca să mă pot căra, și numai Dumnezeu știe ce mare nevoie am de ei. Ce s-a întâmplat cu Harry?

— Ți-am spus c-a fugit. Nu știu cum s-a întâmplat, dar a aflat Canino de el. Uită-l pe Harry. Am plătit și vreau informațiile.

— Ai să le primești. Joe și cu mine am plecat cu mașina, acum două săptămâni, într-o duminică, să ne plimbăm pe Bulevardul Foothill. Era târziu, se aprindeau luminile și bulevardul era ticsit de mașini. Am trecut pe lângă o limuzină cafenie și-am văzut fata de la volan. Alături de ea se afla un bărbat, un bărbat brunet și scund. Fata era blondă, o mai văzusem. Era nevasta lui Eddie Mars. Tipul era Canino. Nu-l puteai uita pe nici unul dintre ei dacă i-ai văzut vreodată. Joe a urmărit mașina, mergând el înainte. Se pricepea la asta. Canino, câinele de pază, o scotea la aer. Cam la un kilometru de Realito, drumul cotește spre poalele dealurilor. În sud e ținutul portocalilor, dar înspre nord e sterp ca în curtea din dos a iadului, și lipită de dealuri se găsește o fabrică de cianură, unde se prepară materiale pentru dezinfectare. Exact lângă marginea șoselei e un mic garaj și un atelier de vopsit mașini, unde lucrează un anume Art Huck. Probabil, un loc de vândut mașini furate. În spatele atelierului e o casă de lemn, îndărătul căreia se întind doar poalele dealurilor și recolta de pietre sterpe, iar la vreo trei kilometri depărtare, fabrica de cianură. În casa aceea e ascunsă doamna Mars. Au apucat-o pe acolo. Joe a cotit, s-a întors, și-am văzut mașina luând-o pe drumul unde se afla casa de lemn. Am rămas cam o jumătate de oră, urmărind mașinile care treceau pe alături.

Nimeni n-a revenit. Când s-a întunecat bine, Joe s-a strecurat până în apropiere și-a tras cu ochiul. A zis c-a văzut lumină în casă, a auzit un radio care mergea, iar în fața casei doar o mașină, limuzina cafenie. Așa c-am plecat.

Se opri din vorbit și-am ascultat sfârâitul cauciucurilor pe Bulevardul Wilshire. Am spus:

— Ar fi putut să-și schimbe domiciliul de atunci, dar dacă asta-i ce-ai de vânzare...n-am ce face. Ești sigură că o cunoști?

— Dacă o vezi o dată, n-ai s-o confunzi a doua oară. La revedere, polițistule, și dorește-mi noroc. Am avut mare ghinion.

— Fii serioasă, i-am răspuns, și m-am îndreptat pe stradă spre propria mea mașină.

Plymouthul cenușiu porni înainte, acceleră, apoi trecu fulgerător colțul de la Sunset Place. Zgomotul motorului se stinse, iar o dată cu el blonda Agnes dispăru pentru totdeauna, în ce mă privește. Trei bărbați muriseră, Geiger, Brody și Harry, iar femeia pleca în ploaie cu cei două sute de dolari ai mei în poșetă și fără o zgârietură. Am apăsat pe ambreiaj și-am apucat-o spre centru ca să mănânc. Am luat o masă bună. Șaizeci de kilometri în ploaie nu-i o glumă și speram să ajung repede la destinație.

Am condus spre nord, peste fluviu, spre Pasadena, prin Pasadena, și aproape imediat am ajuns în livezile de portocali. În lumina farurilor, aversele de ploaie se transformau într-o spumă solidă albă. Ștergătoarele de pe parbriz cu greu reușeau să curețe geamul destul pentru a vedea prin el. Dar nici măcar bezna îmbibată de apă nu reușea să ascundă alinierea impecabilă a portocalilor, alunecând în noapte pe lângă mașină, ca niște țaruși nesfârșiți.

Mașinile treceau cu scrâșnituri de cauciucuri gata să se rupă, aruncând jerbe de spumă murdară. Șoseaua înainta brusc printr-un orașel, plin de întreprinderi de ambalat și de depozite, mărginite de rampele de descărcare ale căii ferate. Livezile se răreau și dispăreau cu totul spre sud, iar drumul se cățara, și se făcu frig, iar spre nord, dealurile întunecate se ghemuiau și mai mult unul într-altul, trimițând un vânt tăios, ce biciuia costișele. Apoi, din beznă, se iviră slab în aer două lumini galbene și aburite, iar între ele o reclamă de neon: "Bine ați venit la Realito". Case de lemn răzlețe, retrase mult de la strada principală largă, apoi, brusc, un mănunchi de magazine, luminile unui *drugstore* în dosul unor geamuri aburite, un grup compact de mașini în fața unui cinematograf, pe un colț clădirea întunecată a unei bănci, cu un ceas

proeminent deasupra trotuarului și un pâlț de oameni în ploaie, uitându-se la ferestrele băncii, de parcă ar fi fost un spectacol. Am condus mai departe. Câmpiile pustii mă încadrară din nou. Fatalitatea a dirijat întreaga afacere. Dincolo de Realito, cam la vreun kilometru și jumătate, șoseaua făcea o curbă, iar ploaia m-a înșelat și m-am apropiat prea mult de drumul nepavat de alături. Cauciucul din față, din dreapta, se dezumflă cu un fâșait furios. Înainte de-a putea opri, cauciucul din dreapta, din spate, îl urmă. Am frânat violent, jumătate pe șoseaua asfaltată. Jumătate pe drumul de pământ bătut, am coborât și-am aprins o lanternă ca să văd ce s-a întâmplat. Aveam două cauciucuri sparte și doar unul de rezervă. Capătul turtit al unei ținte groase și galvanizate mă privea ironic din cauciucul din față. Marginea șoselei era plină de ținte. Fuseseră măturate de pe șosea, dar nu suficient de departe.

Am stins lanterna și-am rămas pe loc, respirând ploaia și cu privirea pe o cale laterală, de unde se vedea o lumină galbenă. Mi se părea că provine de la o lucarnă. Lucarna putea să fie a unui garaj, garajul putea fi ținut de un oarecare Art Huck, iar alături s-ar fi putut afla o casă de lemn. Am vârât bărbia în guler și-am pornit spre lumină, apoi m-am întors, am scos de la bord permisul de conducere și l-am vârât în buzunar. M-am aplecat și mai mult sub volan. În dosul unei bucăți de piele, chiar sub piciorul drept cum stăteam în mașină, se găsea o ascunzătoare. Înăuntru două pistoale. Unul aparținuse băiatului lui Eddie Mars, lui Lanny, iar celălalt era al meu. L-am luat pe-al lui Lanny. Fusese, cu siguranță, mult mai folosit decât al meu. L-am băgat cu țeava în jos în buzunarul dinăuntru al hainei și-am pornit pe drumul lateral.

Garajul se afla la o sută de metri de șoseaua principală. Un zid lateral fără ferestre mărginea șoseaua. Am aprins rapid lanterna și l-am luminat: "Art Huck — Reparații de motoare și atelier de vopsit mașini". Am chicotit, apoi figura lui Harry Jones mi se înălță înainte și m-am oprit din chicotit. Ușile garajului erau închise, dar pe dedesubt se strecura o dără de lumină, la îmbucătura celor două uși. Am trecut mai departe. Casa de lemn se găsea acolo, cu cele două ferestre din față luminate și cu jaluzelele trase. Era așezată destul de departe de șosea, în spatele câtorva arbori. Înaintea casei, pe aleea cu pietriș, am văzut o mașină. Era întunecată, neclară, dar ar fi putut fi limuzina cafenie și-ar fi putut aparține domnului Canino. Stătea ghemuită liniștit în fața verandei strâmte de lemn.

Se vede că îi îngăduia doamnei Mars să ia din când în când mașina pentru

o plimbare, cu el alături, probabil cu o armă în mână. Fata pe care Rusty Regan ar fi trebuit s-o ia în căsătorie, fata pe care Eddie Mars nu reușise s-o țină pentru el, fata care nu fugise cu Regan. Ce simpatic om domnul Canino.

M-am întors încet până la garaj și-am bușit în ușa de lemn cu podul palmei. Se lăsă o tăcere bruscă, grea ca tunetul. Lumina dinăuntru se stinse. Am rămas pe loc rânjind și lingându-mi picăturile de ploaie de pe buze. Am luminat cu lanterna mijlocul ușii. Am rânjit la cercul alb de lumină. Mă aflam unde dorisem.

– Ce poștești?

– Deschide. Mi s-au spart două cauciucuri pe șosea și n-am unul decât de rezervă. Dă-mi o mână de ajutor.

– Regret, domnule. Am închis, Realito e la un kilometru și jumătate la apus. Încercați mai bine acolo.

Nu mi-a plăcut. Am lovit și mai tare eu piciorul în ușă. Am continuat să bușesc. Dinăuntru se auzi o altă voce, o voce ca un tors de pisică sau ca un mic dinam după un perete. Această voce mi-a plăcut. Spuse:

– Un tip deștept, nu? Deschide, Art.

Un zăvor hârâi și ușa se întredeschise înăuntru. Am luminat o secundă cu lanterna o față suptă. Apoi un obiect lucitor coborî fulgerător și-mi zvârli lanterna din mână. O armă se îndreptă spre mine. M-am aplecat pe pământul umed unde lanterna continua să ardă, și-am ridicat-o.

– Stinge lanterna, șefule, spuse vocea ursuză. Așa ajung unii să fie răniți.

Am stins lanterna și mi-am îndreptat trupul. În garaj se aprinse o lumină și apărură silueta unui om înalt, îmbrăcat într-o salopetă. Se trase îndărăt din ușa deschisă, cu o armă întinsă spre mine.

– Intră și închise ușa, străine. O să vedem ce-i de făcut.

Am pășit înăuntru și-am închis ușa în urmă. M-am uitat la omul supt la față, dar nu și la celălalt care stătea în umbră, tăcut, lângă banc. Garajul mirosea dulceag și sinistru, a vopsea fierbinte de piroxilină.

– Nu ești în toate mințile? mă dojeni omul supt la față. Azi la prânz a fost jefuită o bancă la Realito.

– Scuzați-mă, am spus, amintindu-mi de oamenii care se zgâiau la clădirea băncii în ploaie. N-am jefuit-o eu. Sunt străin pe aici.

– Ei, asta-i bună, zise el posac. Unii zic că-i opera a doi vagabonzi tineri și că i-au încolțit undeva pe dealuri.

– Splendidă noapte ca să se ascunzi, am spus. Presupun că ei au aruncat țintele. Am cules câteva. Am crezut că-i opera voastră fiindcă nu vă merg afacerile.

– Nu te-a pocnit nimeni peste mutră? mă întrebă scurt omul supt la față.

– Nu unul de talia ta.

Din umbră, vocea felină spuse:

– Lasă amenințările, Art. Tipul ăsta a avut un accident. Conduci un garaj, nu?

– Mulțumesc, i-am spus, fără să mă uit la el nici de data asta.

– Perfect, perfect, bombăni omul în salopetă.

Își vârî revolverul într-o crăpătură din salopetă, își mușcă încheietura unui deget, urmărindu-mă gânditor pe deasupra. Mirosul vopselei de piroxilină era grețos ca eterul. Într-un colț, sub un bec, se afla o limuzină mare, nou-nouță având lângă bara de șoc un pistol de stropit vopseaua.

M-am uitat de data asta la omul de lângă banc. Era scund, îndesat și cu umeri puternici. Avea o față rece și ochi reci și întunecați. Purta un impermeabil cafeniu, de antilopă, cu cordon, pătat rău de ploaie. Pălăria cafenie îi stătea aplecată șmecherește. Se sprijini de banc și mă măsură fără grabă, fără interes, ca și cum s-ar fi uitat la o halcă de carne rece. Poate că așa îi considera pe ceilalți oameni.

Mă măsură încet cu ochii lui întunecați, apoi își privi unghiile pe rând, ținându-le în lumină și studiindu-le cu grijă, așa cum îl învățase Hollywoodul s-o facă. Vorbi cu țigara în gură:

– Ți s-au spart două cauciucuri, ai? E groaznic. Credeam că s-au măturat țintele.

– Am derapat puțin la curbă.

– Ai zis că ești străin de oraș!

– În trecere. În drum spre Los Angeles. Cât e de departe?

– Șaizeci de kilometri. Tare mai mult pe vremea asta. De unde ești, străinule?

– Din Santa Rosa.

– Ai venit pe drumul mai lung, nu? Prin Tahoe și Lone Pine?

– Nu prin Tahoe. Prin Reno și Carson City.

– E totuși un drum mai lung.

Un zâmbet slab îi încreți buzele.

– E vreo lege că nu pot veni pe acolo? l-am întrebat.

– Hm? Nu, firește. Cred că-ți închipui că suntem curioși. Numai fiindcă a avut loc spargerea, ia un cric și schimbă-i cauciucurile, Art.

– Sunt ocupat, bombăni omul supt la față. Am de lucru. Trebuie să vopseșc mașina asta. Și, dacă ai băgat de seamă, plouă.

Omul în cafeniu răspunse amabil:

– E prea umed ca să vopsești mașina ca lumea, Art. Du-te și schimbă-i cauciucurile.

– Cauciucurile din față și cel din spate, în partea dreaptă. Poți să-l pui pe cel de rezervă în locul unuia, dacă ai treabă, am spus.

– Ia două cricuri cu tine, Art, zise omul în cafeniu.

– Ascultă... Începu să protesteze Art.

Omul în cafeniu își mișcă ochii și se uită la Art lung, blând și calm, apoi își coborî din nou privirea, aproape timid. Nu mai vorbi. Art se clătină, ca lovit de o pală de vânt. Merse împleticit până în colț, îmbracă un impermeabil de cauciuc peste salopetă, și își puse pe cap o pălărie largă de cauciuc. Înșfăcă o cheie și un cric și împinse spre ușă un cărucior cu scule.

Ieși, tăcut, lăsând ușa întredeschisă. Ploaia năvăli înăuntru. Omul în haine cafenii se îndreptă agale spre ușă, o închise, apoi reveni la fel de agale la banc și se așeză cu șoldurile exact unde stătuse mai înainte. Aș fi putut să-l atac atunci. Eram singuri. Nu știa cine eram. Mă privi superficial, își aruncă țigara pe ciment și o stinse călcând pe ea și fără să se uite în jos.

– Sunt sigur că n-ai să refuzi o băutură, zise el. Udă-te pe dinăuntru, cum ai fost udat pe dinafară.

Apucă o sticlă de pe masa din spatele lui, o așeză pe marginea mesei, cu două pahare alături. Turnă o porție bună în fiecare pahar și îmi dădu unul.

M-am apropiat nepăsător și-am luat paharul. Amintirea ploii îmi persista încă rece pe față. Mirosul vopselei încinse îmbâcsea aerul stătut din garaj.

– Art, ăsta, zise omul în cafeniu, e ca toți mecanicii. Totdeauna lucrează la ceva care ar fi trebuit să fie gata săptămâna trecută. Faci o călătorie de afaceri?

Am mirosit cu atenție băutura. Mirosea a whisky. Înainte de-a o bea, l-am urmărit cum înghite o parte dintr-a lui. Am plimbat băutura pe limbă. Nu avea cianură. Am golit păhărelul, l-am pus lângă al lui și m-am îndepărtat.

– Oarecum, am răspuns.

M-am dus până la limuzina pe jumătate vopsită, lângă a cărei bară de șoc

se afla un pistol mare de vopsit. Ploaia cădea violent pe acoperișul turtit. Art se găsea în ploaie și blestema.

Omul în cafeniu se uită la limuzină.

— N-avea de vopsit decât ușile, zise el în treacăt, iar vocea lui felină deveni și mai moale din pricina băuturii. Individul avea însă sfați, iar șoferului îi trebuiau câțiva dolari. Știi cum se întâmplă.

— Din doi, doar unul e fraierul, i-am răspuns.

Buzele mi se uscaseră. Nu voiam să vorbesc. Am aprins o țigară. Doream să-mi schimbe cauciucurile. Minutele treceau în vârful picioarelor. Omul în cafeniu și cu mine eram doi străini care ne întâlnisem din întâmplare, privindu-ne unul pe altul peste cadavrul micului Harry Jones. Numai că omul în cafeniu n-o știa încă.

Afară se auziră pași pe pietriș și ușa se deschise. Lumina lovi rafalele de ploaie le și transformă în sârme argintii. Art împinse posac din greu înăuntru două cauciucuri pline de noroi, închise ușa cu piciorul și dădu drumul unuia dintre cauciucuri într-o parte. Mă privi cu un aer fioros.

— Să știi că ți-ai ales un loc grozav ca să fixezi cricurile, mă repezi el.

Omul în cafeniu râse și scoase din buzunar un fișic de monede de cinci cenți, și-l aruncă în sus și în jos în palmă.

— Nu mai trâncăni atât, răspunse el scurt. Aranjează cauciucurile!

— Le aranjez, nu vezi?

— Atunci nu te mai tot plânge din pricina lor.

— Asta-i bună!

Art își trase de pe el impermeabilul de cauciuc, își scoase pălăria și le aruncă la întâmplare. Întinse un cauciuc sus pe un calapod și smulse cu răutate anvelopa. Scoase camera și puse un petec la rece. Strâmbându-se mai departe, păși până la zidul de lângă mine, luă un furtun de pompat aer, umflă camera destul ca să devină rotundă și dădu drumul vârfului de metal al furtunului, care se lovi de zidul văruit.

Stăteam și mă uitam la fișicul de monede care dansa în mâna lui Camino. Tensiunea nervoasă mă părăsise. Am întors capul și l-am urmărit pe mecanicul supt la față cum aruncă în sus camera umflată cu aer și cum o prinde cu mâinile deschise larg de fiecare parte a ei. O cercetă acru, se uită la un butoi mare, de tablă galvanizată, plin cu apă murdară, ce se afla într-un colț și bombăni.

Aranjamentul dintre ei doi trebuie să fi fost perfect. N-au schimbat nici un semnal, nici o privire semnificativă, nici un gest care să fi avut un sens anume. Omul tras la față ținea sus camera umflată și se uita atent la ea. Se întoarse pe jumătate, făcu un pas mare și rapid și mi-o vârî peste cap și peste umeri, un lasso perfect.

Sări în spatele meu și se lăsă cu putere peste cameră. Greutatea lui mă apăsa pe piept și îmi mobilizase partea superioară a brațelor strânse de trup. Îmi puteam mișca mâinile, dar nu reușeam să ajung la revolverul din buzunar.

Omul în cafeniu se îndreptă aproape dansând spre mine de-a curmezișul încăperii. Mâna i se strânsese pe fișicul cu monede. Se apropie de mine fără să scoată un sunet, fără nici o expresie pe figură. M-am aplecat înainte și-am încercat să-l ridic pe Art de la pământ.

Pumnul cu fișicul greu trecu printre mâinile mele întinse ca o piatră printr-un nor de praf. Un moment am rămas năucit de lovitură, luminile se clătinară iar lumea vizibilă îmi dispăru dinaintea ochilor, deși era încă acolo. Mă lovi din nou. Nu mai simțeam nimic în cap. Lumina orbitoare se intensifică. Nu mai vedeam decât o lumină alb violentă și dureroasă. Apoi s-a făcut o beznă în care un obiect roșu se răsucea ca un filament sub microscop. Apoi n-am mai văzut nimic orbitor sau răsucit, ci doar beznă și golul și am auzit un foșnet de vânt și o prăbușire ca a unor arbori mari.

28

Se părea că e o femeie de față, și stătea lângă o lampă, unde era locul ei, într-o lumină avantajoasă. Pe fața mea strălucea puternic o altă lumină, așa c-am închis din nou ochii și-am încercat s-o privesc printre gene. Era atât de platinată încât părul îi sclipea ca o fructieră de argint. Purta o rochie tricotată, cu guler alb și lat. Răsfrânt. La picioare avea o poșetă lucioasă și cu colțuri ascuțite. Fuma, iar alături de cotul ei se găsea un pahar înalt cu un lichid pal și chihlimburiu.

Am mișcat nițel capul, cu atenție. Mă durea, dar nu mai mult decât mă așteptam. Eram legat ca un curcan gata să fie vârât la cuptor. Mâinile îmi erau încătușate, o frânghie trecea de la ele până la glezne, iar apoi la capătul

canapelei cafenii pe care zăceam întins. M-am mișcat destul ca să-mi dau seama că frânghia era legată jos. Am încetat cu aceste mișcări furișe, am deschis din nou ochii și-am spus:

– *Hello.*

Femeia își retrase privirea de la contemplarea unui vârf de munte îndepărtat. Bărbia ei mică și hotărâtă se întoarse lent. Avea ochi albaștri ca lacurile de munte. Deasupra, auzeam încă ploaia răpăind, cu un zgomot distant, ca și cum ar fi plouat altundeva.

– Cum te simți? Avea o voce argintie și catifelată, care i se asorta cu părul. Răsuna un clinchet în ea, ca al clopoțelilor într-o casă de păpuși. Mi-am dat seama pe loc că ce gândeam era o prostie.

– Grozav, i-am răspuns. Cineva a ridicat o stație de benzină pe bărbia mea.

– Ce te așteptai să primești, domnule Marlowe... orhidee?

– Nu vreau decât un coșciug, simplu din brad, i-am spus. Nu vă bateți capul cu mânere de bronz sau de argint. Și nu-mi aruncați cenușa peste apele Pacificului albastru. Prefer viermii. Știți că viermii sunt de ambele sexe și că oricare din ei poate face dragoste cu celălalt?

– Ești un aiurit la cap, spuse ea, uitându-se lung și grav.

– Vrei să fii amabilă și să miști lampa?

Se ridică și se duse în spatele canapelei. Lumina se stinse. Bezna era o binecuvântare.

– Nu cred că ești atât de primejdios, spuse ea.

Părea mai mult înaltă decât scundă, fără să fie o prăjină. Era subțirică, dar nu uscată ca o coajă. Se întoarse la scaunul ei.

– Așadar știi cum mă cheamă.

– Ai dormit bine. Au avut suficient timp ca să te caute prin buzunare. Doar că nu te-au îmbălsămat. Așadar ești detectiv.

– Asta-i tot ce-mi reproșează?

Tăcu. Din țigară, fumul plutea vag. Îl mișcă în aer. Mâna ei era mică și frumos modelată, nu ca o greblă, cum vezi la femeile din zilele noastre.

– Cât e ceasul? am întrebat-o. Se uită într-o parte la încheietura mâinii, în spatele spiralei de fum, la lumina tristă aruncată de lampă.

– Zece și șaptesprezece minute. Ai o întâlnire?

– Nu m-aș mira. Asta-i casa de alături de garajul lui Art Huck?

– Da.

- Ce fac băieții? Sapă o groapă?
- S-au dus undeva.
- Înseamnă că te-au lăsat singură aici?

Întoarse din nou încet capul. Zâmbi.

- Nu pari primejdios.
  - Am crezut că te țin prizonieră.
- Nu păru surprinsă. O amuză chiar ușor.
- Ce te face să crezi asta?
  - Știu cine ești.

Ochii ei albaștri fulgerară atât de violent, încât aproape c-am simțit cum mă seceră fulgerător pe deasupra, ca mișcarea iute a unei săbii. Gura i se contractă. Vocea rămase însă neschimbată.

- Atunci mă tem că te afli într-o situație dificilă. Urăsc asasinatele.
- Și dumneata ești soția lui Eddie Mars? Rușine!

Nu i-a plăcut. Îmi aruncă o privire furioasă. Am rânjit.

– Afară de cazul când poți descuria aceste cătușe, lucru care nu te sfătuiesc să-l faci, ai putea să-mi dai și mie nițel din băutura aceea pe care o neglijezi.

Îmi întinse paharul. Înăuntru se ridicau bășicuțe, ca falsele speranțe. Se aplecă peste mine. Avea o răsuflare delicată ca ochii unei căprioare. Am băut din gros. Îmi luă paharul de la gură și urmări cum o parte din lichid mi se scurge pe bărbie.

Se aplecă peste mine din nou. Sângele începu să-mi circule prin vene ca un amator care vizitează o casă de închiriat.

- Fața dumitale arată ca un preș pe care se tăvălesc luptătorii, zise ea.
- Contempleaz-o cât poți. N-o să țină mult timp nici măcar așa.

Își întoarse brusc capul și ascultă. O clipă, figura îi păli. Nu se auzea decât biciuitul ploii în ziduri. Traversă încăperea, rămase cu umerii în direcția mea și se lăsă puțin pe vine, uitându-se la dușumea.

– De ce-ai venit aici și te-ai vârat în toată afacerea asta? mă întrebă ea calm. Eddie nu ți-a făcut nici un rău. Știi foarte bine că dacă nu m-aș fi ascuns, poliția ar fi fost convinsă că Eddie Mars l-a ucis pe Rusty Regan.

- L-a ucis, i-am răspuns.

Nu se clinti, nu își schimbă nici măcar un centimetru poziția. Răsuflă rapid și aspru. M-am uitat de jur împrejur prin cameră. Două uși, amândouă în același perete, una din ele deschisă pe jumătate. Un covor în pătrate roșii și

cafenii, la ferestre perdele albastre și un tapet de hârtie cu brazi verzi și strălucitori. Mobilierul părea c-a fost cumpărat dintr-unul din acele magazine care își fac reclama pe pereții autobuzelor. Vesel, dar și trainic.

— Eddie nu i-a făcut nici un rău, spuse ea încet. Nu l-am văzut pe Rusty de luni de zile. Eddie nu-i astfel de om.

— I-ai părăsit domiciliul. Locuiai singură. Ceilalți chiriași au identificat fotografia lui Regan.

— E o minciună, zise ea rece.

Am încercat să-mi amintesc dacă Gregory pomenise de asta sau nu. Capul îmi vâjiiia prea tare. N-am putut fi sigur.

— Și nu te privește pe dumneata, adăugă ea.

— Întreaga afacere mă privește. Sunt angajat ca s-o lămuiesc.

— Eddie nu-i astfel de om.

— O, îți plac gangsterii.

— Atâta vreme cât există amatori de jocuri de noroc, vor exista și tripouri.

— Ești de partea lui Eddie. O dată ce-ai călcat legea, rămâi definitiv în afara ei. Își închipui că-i doar un amator de jocuri de noroc. Eu cred că-i un traficant de pornografii, un șantagist, un misit de mașini furate, un asasin prin interpușii lui și un mituitor al polițiștilor corupți. Face orice i se pare rentabil, orice aduce bani. Nu încerca să mă convingi că există gangsteri cu suflet curat. El nu intră în această categorie.

— Nu-i un criminal.

Se încruntă.

— Nu direct. Îl are pe Canino. Canino a ucis aseară un om, un omuleț care nu făcea rău nimănui. Încearca doar să ajute pe cineva. Aproape c-am văzut când l-a ucis.

Râse trist.

— Perfect, am bombănit. Nu mă crezi. Dacă Eddie este un tip atât de simpatic, aș vrea să discut cu el, în lipsa lui Canino. Știi ce-o să facă Canino... o să-mi rupă dinții și apoi o să mă lovească în stomac cu piciorul fiindcă bat câmpii.

Își lăsă capul pe spate, rămase gânditoare și reținută, căutând să rezolve dilema.

— Am crezut că părul platinat nu mai e la modă, am continuat, doar ca să mențin o atmosferă vie în cameră și să nu mai trag cu urechea.

– E o perucă, fraiere. O port în timp ce-mi crește părul. Întinse mâna și-o smulse. Părul ei adevărat era tuns scurt peste tot, ca al unui băiat. Își puse peruca la loc.

– Cine ți-a tăiat părul?

Păru surprinsă.

– Mi l-am tăiat chiar eu.

– Da? De ce?

– Ca să-i arăt lui Eddie că eram dispusă să fac ce dorește el... să mă ascund. Că nu trebuie să mă păzească. Nu l-aș fi trădat. Îl iubesc.

– Dumnezeu, am gemut. Și sunt la dispoziția dumată, aici în cameră.

Întoarse o mână și o privi. Apoi, deodată, ieși din încăperea. Reveni cu un cuțit de bucătărie. Se aplecă și-mi tăie frânghia.

– Canino are cheia de la cătușe, zise ea. N-am cum să le deschid.

Se trase câțiva pași îndărăt, respirând repede. Tăiase frânghia la toate nodurile.

– Ești nemaipomenit, zise ea. Glumești la fiecare cuvânt... în situația în care te afli.

– Nici eu n-am crezut că Eddie e un criminal.

Se îndepărtă grăbită; se întoarse la scaunul ei de lângă lampă, se așeză și își lăsă fața în mâini. Mi-am aruncat picioarele pe dușumea și m-am sculat. Mi le-am dezmoțit, agitându-mă de colo-colo. Nervul din partea stângă a feței îmi zvâcnea pe toate ramificațiile lui. Am făcut un pas. Puteam să merg. Puteam să fug, dacă era nevoie.

– Cred că ai vrea să plec, am spus.

Clipi afirmativ, fără să-și ridice capul.

– N-ar strica dacă ai veni împreună cu mine... dacă dorești să rămâi în viață.

– Nu-ți pierde timpul. Se poate întoarce în orice clipă.

– Aprinde-mi o țigară.

Am stat în picioare lângă ea, și i-am atins genunchii. Se ridică brusc, cu un salt. Ochii noștri erau foarte apropiați.

– *Hello*, Perucă Argintie, am spus încet.

Păși înapoi, în jurul scaunului și luă de pe masă un pachet de țigări. Scoase una și mi-o vâri brutal în gură. Mâna îi tremura. Aprinse o brichetă mică, de piele verde și o ținu la țigara mea. Am tras fumul în piept, privind în ochii ei

albaștri ca lacul. Cât se mai afla aproape de mine, i-am spus:

— O păsărică pe nume Harry Jones m-a condus la dumneata. O păsărică ce avea obiceiul să frecventeze barurile culegând pariuri la cursele de cai pentru câțiva gologani. Culegea și informații. Această păsărică și-a făcut o idee și în privința lui Canino. Într-un fel sau altul el și prietenii lui au aflat unde ești. A venit la mine ca să-mi vândă această informație fiindcă știa — cum de știa e o poveste lungă — că mă angajase generalul Sternwood. Am primit informațiile lui, dar Canino a înhățat păsărica. Acum e o păsărică moartă, cu penele răvășite, cu gâtul țepăn și cu o perlă de sânge pe cioc. L-a ucis Canino. Dar Eddie Mars n-ar fi tăcut așa ceva, nu Perucă Argintie? El n-a ucis niciodată pe cineva. El doar angajează pe alții s-o facă.

— Ieși! spuse ea brutal. Ieși imediat afară!

Mâna i se strânse în aer pe bricheta verde. Degetele se încordară. Încheieturile degetelor i se înălbiră ca zăpada.

— Canino nu știe însă de informațiile mele, am spus. În ce privește păsărica, nu știe decât că îmi vâr nasul pe aici.

Izbucni în râs. Era aproape un râs sfâșietor. O scutură, așa cum scutură vântul un pom. Mi s-a părut că răzbate și o notă de nedumerire, nu însă de surpriză, ca și cum o idee nouă s-ar fi adăugat la una veche, fără însă să se potrivească. Pe urmă mi-am zis că-i exagerat să trag asemenea concluzii de pe urma unui râs.

— E foarte caraghios, spuse ea repede. E foarte caraghios, fiindcă știi, îl mai iubesc încă. Femeile...

Începu din nou să râdă.

Am tras atent cu urechea, în timp ce capul îmi vâjâia.

— Hai să mergem, i-am spus. Repede.

Făcu doi pași înapoi, iar fața i se împietri.

— Ieși afară! Ieși afară. N-ai decât să mergi pe jos până la Realito. Ai să ajungi... și să-ți ții gura ... cel puțin o oră sau două. Mi-ai rămas dator măcar atât.

— Hai să mergem, am spus. Ai o armă, Perucă Argintie?

— Știi bine că n-am să merg. O știi. Te rog, te rog, pleacă repede de aici.

M-am apropiat de ea, gata s-o împing.

— Ai de gând să rămâi aici după ce mi-ai dat drumul? Să aștepti să se întorcă asasinul ca să-i spui că-ți pare rău? Să aștepti un om care omoară

cum ai strivi o muscă! N-ai s-o faci. Ai să vii cu mine, Perucă Argintie.

— Nu.

— Să presupunem, am zis, că simpaticul dumitale soț l-a ucis într-adevăr pe Regan. Sau să presupunem că-i opera lui Canino, fără ca Eddie să știe. Pur și simplu, să presupunem. Cât timp crezi că vei supraviețui după ce mi-ai dat drumul?

— Nu mi-e frică de Canino. Sunt încă soția patronului său.

— Eddie e un laș! am răcnit. Canino o să-l ducă de nas. O să-l ducă așa cum a dus mâța canarul. E un laș. O fată ca dumneata când se îndrăgostește de cine nu trebuie, dă peste un laș.

— Ieși!

Aproape că mă scui pă.

— Foarte bine.

M-am îndepărtat și-am ieșit prin ușa întredeschisă într-un coridor întunecat. Atunci se repezi după mine, ajunse la ușa de la intrare și-o deschise. Se uită în bezna umedă și trase cu urechea. Îmi făcu semn să plec.

— La revedere, zise ea șoptit. Îți doresc noroc în toate, mai puțin într-o privință. Eddie nu l-a ucis pe Rusty Regan. Ai să-l găsești viu și sănătos undeva, atunci când va dori să fie găsit.

M-am aplecat spre ea, și-am împins-o cu trupul spre perete. Am sărutat-o pe față. I-am vorbit astfel:

— Nu-i nici o grabă. Asta tot a fost aranjat dinainte, repetat până la ultimul amănunt, cronometrat la o zecime de secundă. Ca un program de radio. Nu-i nici o grabă. Sărută-mă, Perucă Argintie.

I-am simțit sub buze fața rece ca gheața. Își ridică mâinile, îmi prinse capul și mă sărută apăsător pe buze. Și buzele îi erau reci ca gheața.

Am ieșit pe ușă și-am închis-o în urmă, fără zgomot, iar o rafală de ploaie suflă pe sub verandă, mai puțin rece ca buzele ei.

Garajul de alături era întunecat. Am traversat aleea cu pietriș și un petec din peluza îmbibată cu apă. Pe drum se scurgeau râulețe. Se adunau într-un

șanț departe, peste drum. N-aveam pălărie. Trebuie să-mi fi căzut în garaj. Canino nu-și mai bătuse capul să mi-o înapoieze. Își închipuise că n-am să mai am nevoie de ea. Mi l-am imaginat întorcându-se degajat prin ploaie cu mașina, singur, după ce-l abandonase pe uscățivul și posacul Art, ca și automobilul furat, într-un loc sigur. Știa că femeia îl iubește pe Eddie Mars și că se ascunde pentru a-l apăra. Așa încât era sigur că avea s-o regăsească la întoarcere, stând liniștită lângă lampă și lângă băutura neatinsă, cum urma să mă găsească și pe mine legat pe canapea. Pe urmă avea să-i ducă lucrurile în mașină și să intre apoi din nou în casă, chipurile pentru a vedea dacă n-a uitat ceva compromițător. Avea să-i spună femeii să iasă afară și să-l aștepte. Ea n-avea s-audă nici o împușcătură. De la apropiere, un drug e la fel de eficace ca și un revolver. Pe urmă, avea să-i spună că m-a lăsat legat și c-aveam să mă dezleg singur după o vreme. Era capabil să-și închipuie că ea a atât de fraieră ca să-l creadă. Simpatice om, domnul Canino.

Impermeabilul era desfăcut și nu-l puteam încheia fiindcă aveam cătușe la mâini. Poalele mă izbeau peste picioare ca aripile unei păsări mari și obosite. Am sosit la șosea. Mașinile treceau aruncând evantaie de apă, luminate de faruri. Zgomotul cauciucurilor, asemeni unui fâșăit, se stinse curând. Mi-am găsit mașina decapotabilă acolo unde o lăsasem, cu amândouă cauciucurile reparate și montate, gata de plecare la nevoie. Se gândiseră la tot. Am intrat în mașină, m-am vârat sub volan și-am dat la o parte bucata de piele care acoperea ascunzătoarea. Am scos celălalt pistol, l-am pus la subsuoară, am coborât și-am pornit îndărăt. Lumea era mică, izolată și întunecată. O lume doar pentru mine și domnul Canino.

Pe la jumătatea drumului era cât pe aci să mă surprindă farurile unei mașini. Au cotit repede de pe șosea, iar eu m-am lăsat în șanțul ud și m-am ghemuit înghițind apă. Mașina trecu sfârâind pe alături, fără să încetinească. Am ridicat capul și-am auzit scârțâitul pneurilor când mașina a părăsit șoseaua și-a luat-o pe drumul cu pietriș. Motorul se stinse, farurile s-au stins, portiera mașinii se trânti. N-am auzit închizându-se ușa de la casă, dar printre pomi se strecură o dâră de lumină, ca și cum s-ar fi tras un oblon de la o fereastră sau s-ar fi aprins o lumină în hol.

M-am întors la petecul de peluză îmbibat cu apă și-am înaintat prin noroi. Mașina se afla între mine și casă, revolverul îmi atârna la șold, pus astfel ca să-l pot înșfăca, fără să-mi disloc brațul stâng. Mașina era întunecată, goală,

caldă. În radiator, gălgâia plăcut apa. Am vârât capul pe fereastră. Cheile erau în contact. Canino era foarte sigur de el. Am ocolit mașina și-am traversat cu atenție aleea, am ajuns la geam și-am tras cu urechea. N-am auzit nici o voce nici un sunet, ci doar răpăitul rapid al picăturilor de ploaie în jgheburile burlanelor.

Am tras mai departe cu urechea. Nici o voce ridicată, totul era calm și rafinat. El îi vorbea probabil cu vocea lui felină iar ea îi povestea cum mi-a dat drumul, și cum i-am promis c-am să le îngădui să fugă. El nu m-ar fi crezut, așa cum nu l-aș fi crezut nici eu. Așa că n-avea să stea mult timp în casă. Avea să plece și s-o ia și pe ea cu el. Nu-mi rămânea decât să-l aștept să iasă.

N-am putut s-o fac. Am trecut revolverul în mâna stângă, m-am aplecat, am luat un pumn de pietriș și l-am aruncat în oblon. Era o încercare slabă. Doar câteva pietricele lovire geamul deasupra oblonului, dar zgomotul a răsunat ca un dig ce se prăbușește.

Am fugit înapoi la mașină și m-am cocoțat pe bara de șoc din spate. Casa se cufundase în beznă. Asta era tot. M-am așezat încet pe bară și-am așteptat. Nu era fraier. Canino era prea abil.

Mi-am îndreptat trupul, am intrat prin spate în mașină, am băjbăit după cheia de contact și-am întors-o. Am întins piciorul dar butonul pentru a porni motorul era probabil la tablou. L-am găsit în cele din urmă, am tras maneta și-am ambreiat. Motorul cald porni imediat. Sfârâia încet și mulțumit de sine. Am coborât din mașină și m-am ghemuit lângă roțile din spate.

Tremuram acum, dar știam că lui Canino n-o să-i placă acest ultim efect. Avea mare nevoie de mașină. O fereastră întunecată se lăsă centimetru cu centimetru, trădată doar de mișcarea luminii pe geam. De după ea izbucniră flăcări, pocniturile contopite a trei împușcături rapide. Geamul mașinii se împăienjeni de crăpături. Am scos un urlet de moarte. Urletul se transformă într-un geamăt de durere. Geamătul a devenit un gălgâit umed, înăbușit de sânge. Am lăsat să se stingă dureros gălgâitul, după un horcăit înfundat. O adevărată operă de artă. Mi-a plăcut. I-a plăcut foarte mult și lui Canino. L-am auzit cum râde. Era un râs violent, cu hohote, total diferite de vocea lui felină.

O vreme se așternu tăcere, afară de zgomotul ploii și de duduitul calm al motorului. Ușa casei se crăpă încet — o beznă și mai profundă în beznă noapții. O siluetă apăru prudent, cu ceva alb la gât. Era gulerul ei. Ieși țeapănă pe terasă, o femeie împietrită. Am surprins strălucirea pală a perucii ei argintii.

Canino ieși ghemuit prudent în spatele ei. Părea atât de amenințător, încât era aproape comic.

Femeia coborî treptele. Îi vedeam fața albă și rigidă. Porni spre mașină. Era un zid de apărare pentru Canino, în cazul când încercam încă să-l împușc. Vocea ei răzbătu prin murmurul ploii, încet și fără nici o intonație:

— Nu văd nimic, Lash. Ferestrele sunt aburite.

Canino bombăni și corpul fetei se opinti înainte, ca și cum i-ar fi vârat o armă în spate. Porni din nou și se apropie mai mult de mașina cu farurile stinse. Acum îl vedeam în spatele ei, îi vedeam pălăria, o parte a feței, umerii masivi. Fata se opri brusc și scoase un țipăt. Un țipăt frumos ascuțit, și sfâșietor, care mă zgudui ca o directă trasă cu stânga.

— Îl văd! urlă ea. Prin fereastră! La volan, Lash!

A căzut în cursă ca o căldare plină cu plumb. O împinse brutal într-o parte, sări înainte, ridicând mâna. Trei alte fulgere despicară bezna. Alte geamuri plesniră. Unul dintre gloanțe trecu printr-unul din ele și se înfipse într-un pom de lângă mine. Altul, ricoșat, se pierdu în depărtare. Motorul continua să zumzăie liniștit.

Se ghemuise, lăsat pe vine în întuneric, iar fața lui — o pată cenușie informă — părea că se recompune încet după scăpărările gloanțelor. Dacă avusese un revolver, s-ar fi putut să se fi golit. Sau să nu se fi golit. Trăsese de șase ori, dar era cu puțință să-l fi reîncărcat în casă. Speram că-l reîncărcase. Nu voiam să-l împușc în timp ce ținea în mână un revolver cu încărcătorul gol. S-ar fi putut însă să aibă un revolver automat.

— Ai terminat? l-am întrebat.

Se smuci spre mine. Poate că s-ar fi convenit să-i îngădui să mai tragă o dată sau de două ori, așa cum ar fi procedat un *gentleman* de școală veche. Ținea însă arma ridicată și nu mai puteam să aștept. Nu mai puteam să aștept cât ar fi așteptat un *gentleman* de școală vecile. L-am împușcat de patru ori, cu Coltul sprijinit de coaste. Revolverul îi sări din mână, de parcă l-ar fi lovit cineva cu piciorul. Se prinse cu amândouă mâinile de stomac. Am auzit cum pătrund gloanțele în trupul lui. Atunci s-a prăbușit drept înainte, ținându-se cu mâinile lui late. A căzut cu fața în pietrișul umed. După aceea n-a mai crâcnit.

Peruca Argintie n-a crâcnit nici ea. Stătea țeapănă, biciuită de ploaie. L-am ocolit pe Canino și i-am lovit arma cu piciorul, fără vreun scop. Apoi m-am dus după revolver, m-am aplecat într-o parte și l-am ridicat. M-am apropiat astfel

de doamna Mars. Vorbi gânditoare, ca și când ar fi vorbit singură.

— M-am... m-am temut c-ai să te întorci.

— Aveam întâlnire. Ți-am spus că totu-i aranjat.

Am început să râd ca un dement.

Atunci se aplecă peste el și-l atinse. După o vreme se îndreaptă, în mână cu o cheiță pe un lanț subțire.

— A trebuit să-l ucizi? întrebă ea cu amărăciune.

M-am oprit din râs la fel de brusc cum am izbucnit. Se apropie de mine și îmi descuie cătușele.

— Da, continuă ea încet. Cred c-a trebuit.

30

Venise o altă zi și soarele strălucea din nou.

Căpitanul Gregory, de la Biroul de persoane dispărute, aruncă o privire grea pe fereastra biroului său spre geamul de sus, zăbrelit al Palatului de Justiție, alb și curat după ploaie. Apoi se întoarse gânditor pe scaunul turnant, apăsă tutunul din pipă cu degetul mare, plin de cicatrice, și mă privi lung și rece.

— Așadar ai intrat într-altă încurcătură.

— Ai și auzit de ea.

— Amice, stau toată ziua aici pe fund și las impresia că n-am minte de loc. Dar o să te surprindă câte aud. Cred c-ai făcut bine că l-ai împușcat pe acest Canino, dar nu cred că băieții din brigada criminală au să te decoreze drept răsplată.

— În jurul meu se petrec o groază de omoruri, am spus. Nici nu mi-am primit partea ce mi se cuvenea.

— Cine ți-a spus că fata de acolo era nevasta lui Eddie Mars? spuse el și-mi zâmbi plin de răbdare.

I-am destăinuit. Ascultă atent și căscă. Se bătu cu o palmă lată cât o tavă peste gura cu dinți îmbrăcați în aur.

— Cred că-ți închipui c-ar fi fost de datoria mea s-o gădesc.

— E o deducție firească.

— Poate c-am știut, zise el. Poate c-am crezut că dacă Eddie și nevasta lui voiau să joace o astfel de farsă, era inteligent — sau atât de inteligent cât mă

ajută pe mine mintea — să-i las să-și închipuie

c-au să reușească să mă înșele. Și pe urmă există posibilitatea să-ți închipui că l-am lăsat pe Eddie să scape din motive cu totul personale. Își întinse mâna luată și-și învârti degetul mare în jurul indexului și al degetului de alături.

— Nu, am răspuns. Nu cred de loc așa ceva. Nici chiar dacă Eddie se pare că știe tot ce-am discutat noi aici acum câteva zile.

Înălță din sprâncene, ca și cum acest lucru i-ar fi cerut un efort, ca și cum ar fi fost o șmecherie pe care a uitat s-o mai exerseze. Întreaga frunte i se încreți și când își reveni era plină de linii albe care se înroșiră în timp ce le urmăream.

— Nu-s decât un polițist, spuse el. Doar un simplu polițist. De o cinste rezonabilă. Atât de cinstit cât te poți aștepta de la un om silit să trăiască într-o lume unde cinstea s-a demodat. Iată mai ales de ce ți-am cerut să vii la mine azi-dimineață. Aș vrea să mă crezi. Fiind polițist îmi place să văd că legea triumfă. Aș vrea să-i văd pe gangsterii îmbrăcați țișător, gen Eddie Mars, stricându-și manichiura spărgând pietre în cariera de la Polsom, alături de nefericiții născuți la mahala, care au fost înhățați la prima găinărie și de atunci n-au mai ieșit de la zdup. Asta mi-ar place să văd. Noi doi am trecut prin prea multe ca să ne mai închipuim c-ar fi posibil să văd că așa ceva se realizează. Nu în orașul nostru, și nici un alt oraș, pe jumătate cât el, în nici un loc din aceste întinse, verzi și splendide State Unite. Nu ne administrăm țara astfel.

Nu i-am răspuns. Suflă fumul cu o zvâcnitură a capului pe spate, se uită la măciulia pipei și continuă:

— Asta nu înseamnă însă că sunt convins că Eddie Mars l-a curățat pe Regan sau că avea vreun motiv s-o facă, sau că ar fi făcut-o chiar în ipoteza că ar fi avut vreunul. Mi-am închipuit doar că știa ceva despre crimă, și că poate mai devreme sau mai târziu avea să iasă la iveală un amănunt. Ascunderea soției la Realito a fost o copilărie, dar e genul de copilării despre care un escroc deștept crede că-i o manevră inteligentă. L-am adus aici aseară după ce-a terminat procurorul cu el. A recunoscut totul. A declarat că și-a închipuit că acest Canino e un paznic de încredere și că d-asta îl angajase. Nu știa nimic despre obiceiurile lui și nu dorea să afle. Nu-l cunoștea pe Harry Jones. Nu-l cunoștea pe Joe Brody. Îl cunoștea pe Geiger, firește, dar pretinde că habar n-avea de comerțul cu cărți pornografice. Cred c-ai mai auzit toate astea.

– Da.

– Ai acționat inteligent, amice, acolo la Realito. Fiindcă n-ai încercat să mușamalizezi afacerea. Ținem o evidență permanentă a gloanțelor neidentificate, într-o zi ai fi putut să folosești din nou acel revolver. Atunci ai fi ajuns la răcoare.

– Am acționat inteligent, i-am spus și i-am rânjit.

Își lovi pipa ca s-o deșerte și o privi gânditor.

– Ce s-a întâmplat cu fata? întrebă el fără să-și ridice privirea.

– Nu știu. N-am reținut-o pentru cercetări. Am dat declarații, cu trei copii, una pentru Wilde, alta pentru biroul șerifului și a treia pentru Biroul Criminal. I-au dat drumul. N-am mai văzut-o de atunci. Și nici nu m-aștept s-o revăd.

– E o fată destul de simpatică, se spune. Nu e genul care să se vâre în combinații murdare.

– O fată destul de simpatică, am întărit.

Căpitanul Gregory suspină și-și plimbă mâna prin părul cărunt.

– Mai e un singur lucru, spuse el aproape blând. Arăți ca un pui simpatic dar acționezi prea brutal. Dacă vrei să ajuți familia Sternwood cu adevărat... lasă-i în pace.

– Cred că ai dreptate, căpitane.

– Cum te simți?

– Splendid, i-am răspuns. Am fost interogată de mai multe ori toată noaptea de niște polițiști care au țipat la mine. Mai înainte m-am udat până la piele și-am fost bătut măr. Mă simt splendid.

– La ce dracu te-ai așteptat, amice?

– La nimic altceva.

M-am sculat, am rânjit la el și m-am îndreptat spre ușă. Când să ies, căpitanul își răsai gâtul brusc și spuse cu o voce aspră:

– Vorbesc degeaba, nu? Mai crezi că-l poți găsi pe Regan?

M-am întors spre el și l-am privit drept în ochi.

– Nu. Nu cred că-l mai pot găsi pe Regan. Nici măcar n-o să încerc. Ești mulțumit?

Dădu încet din cap. Apoi înălță din umeri indiferent.

– Nu știu de ce dracu te-am întrebat. Noroc, Marlowe. Treci pe aici să mă vezi, când vrei.

– Mulțumesc, căpitane.

A ieșit din Palatul Justiției, mi-am luat mașina de la parcare și-am plecat acasă, la Hobart Arms. Zăceam culcat în pat, cu haina scoasă, mă uitam la tavan și ascultam zgomotele circulației de pe stradă, urmărind cum se deplasează încet o rază de soare în colțul tavanului; am încercat să adorm, dar somnul n-a venit. M-am sculat și-am băut un pahar de whisky, deși nu era momentul potrivit și m-am culcat la loc. Nu puteam adormi. Mintea îmi ticăia ca un ceasornic. M-am ridicat în capul oaselor pe marginea patului, am umplut o pipă și-am vorbit tare:

– Bătrânul vultur știe ceva.

Pipa avea un gust amar ca leșia. Am pus-o jos și m-am culcat din nou. Mintea îmi rătăci printre valuri de false amintiri, cu sentimentul că repet mereu același lucru, că merg în aceleași locuri, că întâlnesc aceiași oameni, că le spun aceleași cuvinte, mereu, și totuși de fiecare dată mi se părea ceva real, ca și cum s-ar fi petrecut cu adevărat și pentru prima oară. Conduceam mașina din greu prin ploaie, iar pe banchetă, în colț, ședea Peruca Argintie, care tăcea, așa că în momentul când am ajuns la Los Angeles, s-ar fi spus că suntem din nou străini unul față de altul. Mă dădeam jos la un *drugstore*, deschis toată noaptea, și îi telefonam lui Bernie Ohls că am ucis un om la Realito și că acum eram în drum spre casa lui Wilde, împreună cu nevasta lui Eddie Mars, care fusese martoră la ucidere. Conduceam mașina de-a lungul străzilor tăcute și lustruite de ploaie ale Parcului Lafayette, până sub arcada casei mari de lemn a lui Wilde, iar pe verandă lumina era aprinsă, fiindcă Ohls telefonase că vin. Mă aflam în biroul lui Wilde, iar el stătea în spatele biroului, îmbrăcat într-un halat cu flori, cu chipul încordat și dur, mișcând între degete o țigară de foi pestriță și ridicând-o până la buzele pe care îi juca un zâmbet amar. Ohls se afla și el acolo, ca și un om subțirel, cenușiu și cu aer erudit, de la biroul șerifului, care arăta și vorbea mai degrabă ca un profesor de economie decât ca un polițist. Eu relatam cele întâmplate, ei ascultau liniștiți, iar Peruca Argintie ședea într-un colț umbrit, cu mâinile strânse în poală, fără să se uite la cineva. Se dădeau multe telefoane. Se aflau și doi oameni de la Biroul Criminal care se uita la mine de parc-aș fi fost un fel de fiară sălbatică, stranie, scăpată de la un circ ambulant. Conduceam din nou mașina, cu unul dintre ei alături, spre clădirea Pulwider. Ne aflam în camera unde Harry Jones zăcea încă în fotoliul dindărătul biroului, cu un rictus pe fața moartă iar mirosul dulce-amar plutea încă. Se afla și un medic legist, foarte tânăr și voinic, cu țepi roșii pe ceafă. Se

afla și un expert în luat amprente, fâțându-se de colo-colo, iar eu îi spuneam să nu uite ivărul ferestruicii de deasupra ușii. (Găsi amprenta degetului mare a lui Canino pe el, singura amprentă lăsată de omul în cafeniu, în sprijinul afirmațiilor mele).

Eram din nou acasă la Wilde, semnam o declarație bătută la mașină de secretara lui în altă cameră. Apoi se deschidea ușa, intra Eddie Mars și pe chipul lui trecea fulgerător un zâmbet scurt când o vedea pe Peruca Argintie și îi spunea: "*Hello, scumpo!*", iar ea nu se uita la el nici nu-i răspundea. Eddie Mars, proaspăt și vesel, îmbrăcat într-un costum închis, de birou, cu un fular alb cu franjuri ieșindu-i de sub pardesiul de tweed. Apoi toți dispăreau, toată lumea ieșea din cameră, nu mai rămâneam decât eu și Wilde, iar Wilde spunea cu o voce rece și inimoasă: "Asta e ultima oară, Marlowe. Data viitoare te dau pe mâna poliției, indiferent cui i se va sfărâma inima".

Așa se întâmpla mereu, în timp ce zăceam în pat și urmăream pata de soare cum alunecă în jos pe colțul peretelui. Apoi sună telefonul; era Norris, majordomul familiei Sternwood, cu vocea lui obișnuită și monotonă.

— Domnul Marlowe? V-am telefonat fără rezultat la birou, așa că mi-am îngăduit să încerc să vă găsesc acasă.

— Am fost plecat mai toată noaptea. N-am fost la birou.

— Da, domnule. Generalul ar dori să vă vadă azi-dimineață, domnule Marlowe, dacă e cu putință.

— Vin cam într-o jumătate de oră. Cum se simte?

— E în pat, domnule, dar nu se simte rău.

— Să vezi cum are să se simtă când o să mă vadă, am spus și-am închis telefonul.

M-am bărbierit, mi-am schimbat hainele și m-am îndreptat spre ușă. Apoi m-am întors, am luat micul revolver cu mâner de sidef, al lui Carmen, și l-am vârât în buzunar. Lumina soarelui strălucea atât de violent, încât aerul palpita. În douăzeci de minute am ajuns la locuința familiei Sternwood, și-am trecut pe sub arcada ușii laterale. Era ora unsprezece și un sfert. În arbuști ornamentali păsările cântau nebunește după ploaie, pajiștile în terasă erau verzi ca drapelul irlandez, iar întreaga proprietate arăta ca și cum ar fi fost construită acum zece minute. Am sunat la intrare. Trecuseră cinci zile de când sunasem pentru prima oară. Mi se părea c-a trecut un an.

O servitoare deschise ușa și mă conduse de-a lungul unui coridor lateral

spre holul principal și mă lăsă acolo, spunând că domnul Norris are să coboare într-o clipă. Holul principal arăta neschimbat. Portretul de deasupra consolei avea aceiași ochi negii și fierbinți, iar cavalerul de pe fereastra cu vitraliu moșmonea încă s-o dezlege pe damicela goală, legată de pom.

După câteva minute apăru Norris, și nici el nu se schimbase. Ochii albaștri ca acidul erau la fel de distanți ca întotdeauna, pielea cenușiu-trandafirie părea sănătoasă și odihnită, și se mișca de parcă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr decât în realitate. Doar eu simțeam apăsarea anilor.

Am urcat scările cu trepte de marmură și-am luat-o în direcția opusă camerei lui Vivian. La fiecare pas, casa părea că devine mai mare și mai tăcută. Am ajuns la o ușă veche și masivă, care părea c-a aparținut unei biserici. Norris o deschise încet și se uită înăuntru. Apoi se trase de o parte, iar eu am trecut pe lângă el și-am avut impresia c-am parcurs sute de metri de covor, până la un pat cu baldachin uriaș, ca acela în care a murit Henric al VIII-lea.

Generalul Sternwood stătea proptit în perne. Mâinile livide zăceau strânse pe cearcef. Proiectate pe cearcef, arătau cenușii. Ochii negri reflectau încă un spirit combativ, deși restul feței părea cadaveric.

— Ia loc, domnule Marlowe. Vocea îi suna obosit și puțin rigid.

Am tras un scaun lângă pat și-am luat loc. Toate ferestrele erau închise ermetic. La acea oră soarele nu pătrundea în cameră. Draperiile rețineau orice rază violentă ce s-ar fi revărsat din cer. Aerul mirosea slab și dulceag a bătrânețe.

Un minut mă privi lung și tăcut. Își mișcă o mână ca să-și dovedească că și-o poate mișca, apoi o puse peste cealaltă. Vorbi vlăguit:

— Nu ți-am cerut să-l cauți pe ginerele meu, domnule Marlowe.

— Ați dorit-o, totuși.

— Nu ți-am cerut. Ai presupus prea multe. De obicei, cer ceea ce doresc.

Nu i-am răspuns.

— Ai fost plătit, continuă el rece. Bani nu contează în nici un caz. Am doar sentimentul că, fără îndoială neintenționat, mi-ai înșelat încrederea.

Apoi închise ochii.

— Doar pentru asta m-ați chemat? l-am întrebat.

Deschise ochii din nou, foarte încet, ca și cum ar fi avut pleoape de plumb.

— Presupun că te-ai supărat din cauza observației mele, zise el.

Am clătinat din cap.

– Aveți un avantaj asupra mea, domnule general. E un avantaj pe care n-aș vrea să vi-l răpesc, câtuși de puțin. Nu e mult, ținând seama de ce aveți de înfruntat. Dumneavoastră puteți să-mi spuneți orice doriți, iar eu nici nu m-aș gândi să mă supăr. Mi-ar plăcea să vă înapoiez banii. Poate că banii nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră. Pentru mine însă s-ar putea să însemne ceva.

– Ce înseamnă pentru dumneata?

– Înseamnă c-am refuzat plata pentru o treabă prost făcută. Doar atât.

– Ai multe afaceri pe care nu le scoți la capăt?

– Câteva. Fiecare are.

– De ce te-ai dus să-l vezi pe căpitanul Gregory?

M-am rezemat de spetează și-am lăsat să-mi cadă un braț peste spatele fotoliului. Am studiat fața generalului. Nu mi-a spus nimic. Nu cunoșteam răspunsul la acea întrebare... cel puțin nu un răspuns satisfăcător.

– Am fost convins că mi-ați dat acele note ale lui Geiger mai ales ca să mă puneți la încercare, i-am spus, și că vă temeți oarecum că Regan e amestecat în tentativa de șantaj. Nu știam nimic despre Regan pe atunci. Numai după ce-am discutat cu căpitanul Gregory mi-am dat seama că Regan nu era câtuși de puțin un astfel de om.

– Nu-i de loc un răspuns la întrebarea mea.

– Nu, am recunoscut. Nu-i aproape de loc un răspuns la întrebarea dumneavoastră. Pur și simplu nu-mi place să recunosc că m-am condus după o inspirație. În dimineața când am fost aici, după ce v-am părăsit în sera cu orhidee, doamna Regan a trimis după mine. Părea convinsă că fusesem angajat să-l caut pe soțul ei și nu i-a plăcut lucrul ăsta. A pomenit totuși de "acei" care au descoperit mașina lui într-un anume garaj. "Acei" nu puteau fi decât poliția. În consecință, poliția trebuia să știe ceva. Dacă știau, atunci Biroul de persoane dispărute era serviciul care s-ar fi ocupat de acest caz. Firește, nu știam dacă dumneavoastră ați prevenit poliția sau altcineva, sau dacă mașina n-a fost depistată de poliție prin intermediul altcuiva care a anunțat c-a găsit-o părăsită într-un garaj. Eu însă cunosc polițiștii, și mi-am dat seama că dacă au mers până la un punct, or să meargă și mai departe... mai ales fiindcă șoferul dumneavoastră se întâmpla să aibă cazier judiciar. Nu știam câte alte date vor mai obține. M-am gândit atunci la Biroul de persoane dispărute. M-a convins ceva din atitudinea domnului Wilde în noaptea când am discutat la el acasă

asupra cazului Geiger și restul. Am rămas singuri o clipă și m-a întrebat dacă mi-ați cerut să-l caut pe Rusty Regan. I-am spus că mi-ați comunicat că și dumneavoastră ați vrea să știți unde se află și dacă e sănătos. Wilde și-a mușcat buzele și-a părut mirat. Am știut la fel de limpede, ca și cum mi-ar fi spus-o direct, că prin "a căuta pe Regan", el înțelegea folosirea mașinăriei legale pentru a-l căuta. Atunci am încercat să mă comport astfel cu căpitanul Gregory ca să nu trebuiască să-i spun nimic din ceea ce nu aflase între timp.

— Și i-ai îngăduit căpitanului Gregory să creadă că te-am angajat ca să-l găsești pe Rusty?

— Da. Cred că-i adevărat... atunci când m-am convins că se interesa de caz.

Închise ochii. Pleoapele tresăriră. Vorbind cu ochii închiși:

— Și consideri asta un gest etic?

— Da, i-am spus, așa consider.

Deschise din nou ochii. Bezna lor pătrunzătoare era uimitoare prin faptul că se degaja de pe această față moartă.

— Poate că nu pricep, zise el.

— Poate că nu. Șeful Biroului de persoane dispărute nu-i un guraliv. N-ar ocupa acel post, dac-ar fi. Actualul deținător e un ins foarte șmecher care încearcă, la început cu mult succes, să lase impresia că e un ramolit de vârstă mijlocie, sătul de munca lui. Cu el nu se poate juca poker. Un astfel de joc e întotdeauna legat de cacialmale. Orice i-aș spune unui polițist, are să se îndoiască. Iar *acelui* polițist nu-i păsa de ce spuneam. Când angajezi pe cineva din branșa mea nu-i tot una ca atunci când angajezi un spălător de geamuri, îi arăți opt geamuri și-i spui: "Spală-le și-ai terminat". Dumneavoastră nu vă puteți închipui prin ce-a trebuit să trec, ce-a trebuit să omit sau să evit ca să-mi îndeplinesc misiunea. Am făcut tot ce-a fost cu putință ca să vă apăr, și poate c-am călcat câteva reguli, dar am făcut-o în interesul dumneavoastră. Clientul are prioritate, afară de cazul că e un escroc. Chiar și atunci, mă mulțumesc să-i înapoiez angajamentul și să tac. La urma urmei, nu mi-ați spus să nu mă adresez căpitanului Gregory.

— Ar fi fost oarecum dificil, zise el zâmbind ușor.

— Ei bine, cu ce-am greșit? Majordomul dumneavoastră Norris părea să-și închipuie că o dată cu înlăturarea lui Geiger cazul s-a închis. Eu n-am fost de această părere. Metoda de lucru a lui Geiger m-a nedumerit și mă nedumerește încă. Nu sunt Sherlock Holmes și nici Philo Vance. Nu mă aștept să cercetez

locurile pe unde a trecut poliția, să ridic un vârf de creion și din asta să construiesc un caz. Dacă vă închipuiți că există vreun detectiv care își câștigă existența procedând astfel, nu cunoașteți multe despre polițiști. Nu astfel de lucruri le trec ei cu vederea, dacă e să treacă ceva cu vederea. Nu zic că ei trec adeseori ceva cu vederea, dacă sunt lăsați într-adevăr să-și facă treaba. Iar dacă trec ceva cu vederea, e ceva mai confuz și vag, ca de pildă gestul unui om de teapa lui Geiger, care vă trimite dovada datoriilor și vă cere să plătiți ca un *gentleman* — Geiger, un tip vârat într-o afacere dubioasă, într-o poziție vulnerabilă, apărât de un gangster și bucurându-se cel puțin de protecția condamabilă a unora din poliție. De ce v-a trimis chitanțele! Fiindcă dorea să descopere dacă există ceva ca să vă poată șantaja. Dacă exista, atunci urma să-i plătiți. Dacă nu exista, l-ați fi ignorat și-ați fi așteptat să vedeți care e pasul următor. Dar exista un motiv ca să vă șantajeze: Regan. Vă temeți că nu era ceea ce părea, că locuise la dumneavoastră și fusese drăguț cu dumneavoastră doar ca să afle cum trebuie acționat ca să pună mâna pe contul dumneavoastră de la bancă.

Începu să spună ceva, dar l-am întrerupt.

— Chiar și așa, nu banii vă interesau. Cum nu vă interesau nici fiicele dumneavoastră. Mai mult sau mai puțin, v-ați lepădat de ele. Dar sunteți încă prea mândru ca să fiți luat de fraier ... și-ați ținut cu adevărat la Regan.

Se așternu tăcere. Apoi generalul spuse calm:

— Vorbești al dracului de mult, Marlowe. Trebuie să înțeleg oare că mai încerci încă să soluționezi cazul?

— Nu. Am renunțat. Am fost prevenit. Băieții de la poliție cred că acționez prea brutal. De-asta m-am gândit c-ar fi trebuit să vă restitui banii... fiindcă din punctul meu de vedere e o misiune neîndeplinită.

— Nu renunța la nimic, zise el și zâmbi. Am să-ți plătesc încă o mie de dolari ca să-l găsești pe Rusty. Nu-i nevoie să se întoarcă. Nu-i nici măcar nevoie să știu unde se află. Un om are dreptul să-și trăiască propria viață. Nu-l condemn c-a părăsit-o pe fiica mea, nici măcar c-a plecat atât de brusc. A fost probabil un impuls. Vreau să știu că se află bine, indiferent unde e. Vreau s-o aud direct de la el, și dacă se întâmplă să aibă nevoie de bani, aș dori să-i poată obține de la mine. E limpede?

— Da, domnule general.

Se odihni o clipă, destins pe pat, cu ochii închiși și cu pleoapele întunecate,

cu buzele strânse și livide. Era epuizat. Era aproape mort. Redeschise ochii și încercă să-mi rânjească:

– Bănuiesc că sunt un caraghios bătrân și sentimental. Și nu sunt un luptător. Mi-a plăcut acel Rusty. Mi s-a părut un om cinstit. Înseamnă că sunt nițel cam orgolios în ce privește aprecierea caracterelor. Găsește-l pentru mine, Marlowe. Te rog, găsește-l.

– Am să încerc. Mai bine odihniți-vă acum. V-am obosit cu discuția.

M-am ridicat repede, am traversat camera mare și-am ieșit. Până să deschid ușa, și-a închis ochii din nou. Măinile îi zăceau moi pe cearceaf. Arăta mai mort decât majoritatea morților adevărați. Am închis ușa încet, am apucat-o pe coridorul de sus și-am coborât apoi scările.

31

Majordomul apăru cu pălăria mea în mână. Mi-am pus-o pe cap și-am spus:

– Ce părere ai despre starea generalului?

– Nu-i atât de slab cum pare, domnule.

– Dacă ar fi atât de slab, atunci ar fi gata de înmormântare. Ce-avea acest Regan de i s-a băgat așa sub piele?

Majordomul mă privi calm și totuși cu o ciudată lipsă de expresie:

– Avea tinerețe, domnule. Și ochiul unui militar.

– Ca și dumneata.

– Dacă îmi îngăduiți, v-aș întoarce complimentul.

– Mulțumesc. Ce fac doamnele în această dimineață?

Înălță politicoș din umeri.

– Exact ce mi-am închipuit și eu, am spus, iar el mi-a deschis ușa.

Am rămas afară pe prag și-am privit perspectiva peluzei în terase, a arbuștilor decorativi și a rondurilor de flori, până la grilajul înalt de la poalele grădinii. Am văzut-o pe Carmen cam la jumătatea drumului, așezată pe o bancă de piatră, cu capul în mâini arătând disperată și singură.

Am coborât treptele de cărămidă roșie care duceau din terasă în terasă. Când m-a auzit, eram aproape de ea. Sări și se smuci ca o pisică. Purta

pantalonii albastru-deschis, pe care îi purtase când o întâlnisem prima oară. Părul ei blond avea aceleași bucle dezordonate. Fața îi era albă. Pe obraji i se aprinseră pete roșii când m-a văzut. Ochii îi erau de gresie.

— Plictisită? am întrebat-o.

Zâmbi lent, oarecum timid, apoi dădu iute din cap. În sfârșit șopti:

— Ești supărat pe mine?

— Am crezut că dumneata ești supărată pe mine.

Își ridică degetul mare și chicoti:

— Nu sunt supărată.

Atunci când chicotea, nu-mi mai plăcea. M-am uitat de jur- împrejur. La vreo zece metri de ea se afla o țintă cu niște săgeți înfipte în ea. Pe banca de piatră pe care stătuse mai erau câteva săgeți.

— Pentru persoane cu atât de mulți bani, nu mi se pare că dumneata și sora dumitale vă distrați grozav.

Mă privi pe sub genele lungi. Era privirea la care se aștepta să cad pe spate.

— Îți place să arunci săgeți la țintă?

— Mda.

— Asta îmi amintește de ceva.

M-am uitat înapoi spre casă. Mișcându-mă cam un metru, un arbore m-a ascuns celor din casă. Am scos din buzunar micul ei revolver cu pat de sidex.

— Ți-am adus înapoi artileria. L-am curățat și l-am încărcat. Ascultă sfatul meu, nu mai trage în oameni, decât dacă înveți să ochești mai bine. O să îți minte?

Păli și mai mult și dădu drumul degetului mare, subțirel. Se uită la mine, apoi la arma pe care o țineam. Ochii îi străluceau fascinați.

— Da, spuse ea și dădu din cap. Apoi brusc: Învață-mă să trag.

— Cum?

— Învață-mă să trag. Mi-ar plăcea.

— Aici? Nu-i permis de lege.

Se apropie de mine, îmi luă arma din mână și își strânse degetele pe patul ei. Apoi o vâri deodată în pantaloni, cu o mișcare aproape furișă, și se uită de jur împrejur.

— Știu eu un loc, zise ea cu o voce ascunsă. Acolo jos, lângă vechile puțuri de petrol. Arată spre poalele dealului. Mă înveți?

M-am uitat în ochii ei albaștri ca gresia. Era ca și cum m-aș fi uitat la două

dopuri de sticlă.

– Foarte bine. Dă-mi arma înapoi până văd dacă locul se potrivește.

Îmi zâmbi, se strâmbă, apoi mi-o înapoie cu un aer obraznic și secret, ca și cum mi-ar fi dat cheia de la camera ei. Am urcat treptele și-am mers până la mașina mea. Grădinile păreau pustii. Lumina soarelui era goală ca zâmbetul unui oberchelner. Ne-am suit în mașină, am apucat-o pe alee și-am ieșit pe poartă.

– Unde-i Vivian? am întrebat-o.

– Nu s-a sculat încă, chicoti ea.

Am coborât dealul, pe străzile liniștite și opulente, spălate la față de ploaie, am luat-o la răsărit spre La Brea, apoi spre sud. Am ajuns cam în zece minute la locul pomenit de ea.

– Acolo. Se aplecă pe fereastră și-mi arătă cu mâna.

Era un drum strâmt de pământ bătut, mai mult o cărare, ca intrarea la o fermă de la picioarele dealului. O poartă largă, din cinci stinghii era dată la o parte, sprijinită de o buturugă și arăta de parcă nu mai fusese închisă de ani de zile. Drumul, străjuit de eucalipti înalți, era bătătorit bine. Pe drum trecuseră camioane. Era pustiu acum și scaldat în lumina soarelui, dar nu încă plin de praf. Plouase prea mult și prea de curând. Am urmat urmele adânci ale roților camioanelor, iar zgomotul circulației din oraș deveni repede ciudat de slab, ca și cum totul s-ar fi petrecut nu în oraș, ci într-un ținut îndepărtat și de vis. Apoi deasupra unei crăci se înălță brațul pătat de ulei și nemișcat al unei sonde. Vedeam vechiul cablu de oțel ruginit care făcea legătura între brațul acestei sonde și alte șase. Brațele nu se mișcau, probabil nu se mișcaseră de un an. Puțurile nu mai dădeau petrol. Am văzut un maldăr de țevi ruginite, o platformă de încărcare, dărâmată la un capăt, și o grămadă de vreo șase canistre de petrol goale. În lumina soarelui, apa stătută și îmbâcsită cu petrol iradia într-un puț vechi.

– Au de gând să facă un parc aici? am întrebat-o.

Își lăsă bărbia în jos și-mi aruncă o privire încântată.

– Ar face bine să se grăbească, am adăugat. Mirosul puțului o să otrăvească și o turmă de capre. Asta-i locul la care te-ai gândit?

– Mda. Îți place?

– E frumos.

Am oprit mașina lângă platforma de încărcare. Ne-am dat jos. Am tras cu

urechea. Zumzetul circulației se depăna ca un fuior îndepărtat, ca bătăitul albinelor. Locul era pustiu ca un cimitir. Chiar și după ploaie, eucaliptii înalți păreau încă plini de praf. Arătau întotdeauna plini de praf. O cracă ruptă de vânt căzuse pe marginea puțului iar frunzele turtite și cerate, tari ca pielea, atârnavă în apă.

Am ocolit puțul și m-am uitat în cabina de pompare. Înăuntru se aflau câteva unelte părăsite, nimic care să trădeze o activitate recentă. O roată mare de lemn se sprijinea de perete. Părea un loc perfect.

M-am înapoiat la mașină. Fata stătea lângă ea, plimbându-și degetele prin păr și răsfirându-l în soare.

— Dă-mi-l, zise ea și întinse mâna.

Am scos revolverul și i l-am pus în palmă. M-am aplecat și-am ridicat un bidon gol.

— Nu te grăbi, i-am spus. E încărcat cu cinci gloanțe. Am să mă duc să fixez bidonul în gaura pătrată din mijlocul acelei roți mari de lemn. O vezi? am întrebat-o arătându-i-o. Dădu din cap încântată. E cam la zece metri de aici. Nu trage până nu mă întorc la dumneata. Ne-am înțeles?

— În regulă, chicoti ea.

Am ocolit puțul și-am fixat bidonul în mijlocul roții de lemn. Era o țintă ideală. Dacă nu nimerea bidonul, ipoteză certă, glonțul avea să se înfigă în roată. Astfel roata va bloca complet micul glonț. N-avea totuși să nimerească nici măcar roata.

M-am înapoiat la ea, pe lângă puț. Când am ajuns la vreo trei metri, la marginea puțului, Carmen îmi rânji, dezgolindu-și dinții mici și ascuțiți, ridică arma și începu să șuiere.

Am împietrit; în spate se găsea puțul cu apă stătută și împutită.

— Stai acolo, ticălosule! spuse ea.

Arma era îndreptată spre pieptul meu. Mâna îi părea sigură. Șuieratul se întări, iar chipul ei căpătă o expresie încordată. Îmbătrânită, deteriorată, animalizată, dar nu ca a unui animal simpatic.

Am râs de ea. Am pornit în direcția ei. Am văzut cum degetul ei mic strângând trăgaciul se înălbește la vârf. Mă aflam cam la un metru și jumătate de ea când a început să tragă.

Revolverul scoase un zgomot strident, fără consistență, un pocnet slab în lumina soarelui. N-a scos fum. M-am oprit din nou și-am rânjit la ea.

Mai trase de două ori foarte repede. Nu cred c-aș fi scăpat de vreunul dintre gloanțe. Arma era încărcată cu cinci gloanțe. Trăsese patru. M-am repezit la ea.

Nu doream ca ultimul să mă lovească în față, așa că m-am ferit într-o parte. Mă ochi cu multă grijă, fără nici o ezitare. Cred c-am simțit puțin răsuflarea fierbinte a prafului de pușcă.

M-am ridicat.

– Dumnezeule, șmecheră mai ești! i-am spus.

Mina îi tremura violent pe revolverul gol. Arma îi căzu. Gura începu să-i tremure. Fața i se descompuse. Apoi suci capul spre stânga și pe buze îi apărură o spumă. Răsuflă cu un horcăit. Se clătină gata să cadă. Am prins-o în cădere. Își pierduse cunoștința. I-am deschis dinții cu forța, folosind ambele mâini și-am vârât între ei o batistă strânsă. Mi-a trebuit un mare efort. Am ridicat-o, am băgat-o în mașină, apoi m-am înapoiat să iau revolverul și l-am pus în buzunar. M-am suit la volan, am întors mașina și-am pornit de-a lungul drumului bătătorit pe care venisem, am ieșit pe poartă, am urcat dealul din nou și-am luat-o spre casă.

Carmen zăcea nemișcată într-un colț al mașinii. Pe la jumătatea drumului tresări. Apoi ochii i se deschiseră brusc, cu o expresie sălbatică. Își îndreaptă trupul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea gâfâind.

– Nimic. De ce?

– Ba da, s-a întâmplat ceva, chicoti ea. Am făcut pipi pe mine.

– Așa fac întotdeauna fetițele.

Mă privi cu o curiozitate morbidă și începu să geamă.

Servitoarea cu ochi blânzi și cu figură de cal mă conduse în salonul lung, în cenușiu și alb, de la etaj, cu draperii sidefii căzând în falduri pe dușumea și cu mochetă albă. Budoarul unei vedete de cinema, un loc pentru farmec și seducție, artificial ca un picior de lemn. Momentan, salonul era gol. Ușa se închise în urma mea, cu o grijă neobișnuită, ca o ușă de spital. O măsuță pe rotile, pentru servit micul dejun se afla alături de șezlong. Tacâmurile de argint

străluceau. În ceașca de cafea se vedea scrum de țigară. Am luat loc și-am așteptat.

Mi s-a părut că se scurge un timp îndelungat până se deschise din nou ușa și intră Vivian. Era îmbrăcată într-o pijama de casă, albă ca stridiile, împodobită cu blană albă, și croită să plutească, asemenea spumei de mare vara pe țărmurile unei insule mici și luxoase. Trecu pe lângă mine cu pași lungi și mlădioși și se așază pe marginea șezlongului. Avea o țigară între buze, la colțul gurii. Unghiile erau lăcuite azi complet în roșu-arămiu, fără semilune.

— Așadar, ești totuși o brută, zise ea calm, uitându-se la mine. O brută complet nesimțită. Ai ucis un om aseară. Nu te privește cum am aflat. Am aflat. Iar acum vii aici și-mi sperii sora mai mică, de-ajunge să aibă o criză.

N-am spus nimic. Doamna Regan începu să se foiască. Se deplasă pe un fotoliu mai îngust și își sprijini capul de o pernă albă așezată pe spătarul fotoliului lipit de perete. Suflă în sus fumul cenușiu și îl urmări cum plutește spre tavan, cum se destramă în fuioare care, o vreme, plutiră în aerul înconjurător, apoi se topiră și dispărură. Pe urmă își coborî foarte încet ochii și mă privi rece și aspru.

— Nu te înțeleg, spuse ea. Sunt grozav de încântată că unul dintre noi și-a păstrat capul alaltăieri seară. Era destul de rău că m-am încurcat cu un traficant de alcool. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu spui ceva?

— Cum se simte Carmen?

— A, cred foarte bine. Doarme buștean. Întotdeauna adoarme. Ce i-ai făcut?

— Nimic. Am părăsit casa după ce l-am văzut pe tatăl dumitale, iar ea se afla în fața casei. Aruncase săgeți într-o țintă de pe un pom. M-am dus să-i vorbesc, fiindcă aveam un obiect care îi aparținea. Un mic revolver, pe care i-l făcuse cadou Owen Taylor. L-a luat cu ea la locuința lui Brody într-o seară, în seara când a fost ucis. I l-am confiscat acolo. N-am pomenit de asta, așa că probabil n-ai știut.

Ochii negri ai familiei Sternwood se lărgiră și se goliră. Era rândul ei să nu spună nimic.

— A fost atât de încântată să-și primească înapoi micul revolver încât mi-a cerut s-o învăț să tragă, și-a voit să-mi arate vechile puțuri de petrol, la poalele dealurilor, acolo unde e sursa averii familiei dumneavoastră. Așa că ne-am dus acolo. Dar locul era foarte sinistru, doar metale ruginite, lemne vechi, puțuri tăcute și găuri adânci, uleioase și murdare. Poate că asta a dezechilibrat-o.

Bănuiesc că ai fost și dumneata acolo. Era cam lugubru.

– Da... e lugubru.

Vorbea acum cu o voce slabă și stinsă.

– Așa că ne-am dus acolo, și-am așezat un bidon într-o roată ca să tragă în el. A apucat-o o criză. Mi s-a părut că-i cam epileptică.

– Da. Aceeași voce stinsă. O apucă din când în când. Doar de asta voiai să mă vezi?

– Cred că tot nu vrei să-mi spui cu ce te are la mână Eddie Mars?

– Cu absolut nimic. Și-am început să obolesc de întrebarea asta, spuse ea rece.

– Cunoști pe un anume Canino?

Își strânse gânditor sprâncenele negre și frumoase.

– Vag. Numele mi se pare că mi-l amintesc.

– E asasinul plătit de Eddie Mars. Un *hombre* dur, se spunea. Cred că era. Fără un mic ajutor al unei doamne, aș fi unde e el... la morgă.

– Se pare că doamnele... Se opri brusc și păli. Nu pot să glumesc pe tema asta, spuse ea simplu.

– Nu glumesc, și dacă se pare că vorbesc în enigme, e doar o impresie. Totul se leagă... totul. Geiger și micile lui șmecherii ca să șantajeze. Brody și fotografiile lui, Eddie Mars și mesele lui de ruletă,

Canino și fata cu care n-a fugit Rusty Regan. Totul se leagă.

– Mă tem că n-am idee despre ce vorbești.

– Să presupunem c-ai ști, uite cum s-a întâmplat. Geiger și-a înfipt ghearele în sora dumitale, ceea ce nu era prea greu, a primit niște chitanțe de la ea, și-a încercat să-l șantajeze pe tatăl dumitale cu ele, dar în mod politicos. În spatele lui Geiger se afla Eddie Mars, care-l apăra și-l folosea ca să-i scoată castanele din foc. În loc să plătească, tatăl dumitale a trimis după mine, ceea ce arată că nu se temea de nimic. Exact ce dorea să știe Eddie Mars. Vă avea la mână cu ceva și voia să știe dacă-l avea și pe general la mână. Dacă-l avea, ar fi putut să strângă în mare viteză o groază de bani. Dacă nu, trebuia să aștepte până primeai partea din moștenire și să se mulțumească între timp cu orice bani peșin putea să-ți ia la masa de ruletă. Geiger a fost ucis de Owen Taylor, îndrăgostit de prostituția aia mică, fiindcă nu-i plăcea genul de distracții pe care i le oferea Geiger lui Carmen. Pe Eddie nu-l interesau astea. Avea planuri mai subtile decât își închipuia Geiger sau chiar Brody, sau oricine altul, cu excepția

dumitale, a lui Eddie sau a unui tip dur, numit Canino. Soțul dumitale a dispărut, iar Eddie, dându-și seama că toată lumea știa că între el și Regan fuseseră certuri, și-a ascuns soția la Realito și l-a pus pe Canino s-o păzească, astfel încât să pară c-a fugit cu Regan. A dus până și mașina lui Regan în garajul clădirii unde locuise Mona Mars. Dar asta sună nițel caraghios dacă o iei doar ca o încercare pentru a înlătura bănuiala că Eddie îl ucisese pe soțul dumitale sau aranjase ca el să fie ucis. Avea un alt motiv. Risca pentru a câștiga un milion, sau așa ceva. Știa unde dispăruse Regan și de ce dispăruse și nu voia ca poliția să afle. Voia ca poliția să aibă o explicație a dispariției care să-i satisfacă. Te plictisesc?

– Mă scoți din sărite! spuse ea cu o voce moartă, obosită. Doamne, ce rău mă scoți din sărite!

– Regret. Nu-ți spun toate acestea doar pentru a face pe deșteptul. Tatăl dumitale mi-a oferit azi-dimineață o mie de dolari ca să-l găesc pe Regan. E o groază de bani pentru mine, dar nu pot s-o fac.

Deschise brusc gura. Respira deodată din greu și răgușit.

– Dă-mi o țigară, spuse ea gros. De ce nu poți?

Pulsul din gâtleej începu să-i palpite.

I-am dat o țigară, am aprins un chibrit și i l-am întins. Trase adânc fumul în piept și îi dădu drumul neregulat, apoi păru c-a uitat țigara între degete. Nu mai trase din nou din ea.

– Ei bine. Biroul de persoane dispărute nu l-a putut găsi, am spus. Nu-i așa de ușor. Unde nu reușesc ei, n-am să am eu succes.

– Oh!

În vocea ei răzbătu o notă de ușurare.

– Asta-i unul din motive. Biroul de persoane dispărute crede că Regan a dispărut intenționat, c-a tras cortina, cum se zice. Cei de acolo nu cred că Eddie Mars l-a ucis.

– Cine-a spus că cineva l-a ucis?

– Ajungem și acolo.

Pentru o scurtă clipă fața păru că i se descompune, că devine doar o mască de trăsături informe și necontrolate. Pe buze îi miji preludiul unui urlet. Dar n-a durat decât o clipă. Sângele familiei Sternwood se verifica și prin altceva decât prin ochii negri și nesăbuinta stirpei.

M-am ridicat și i-am luat dintre degete țigara fumegândă și-am stins-o în

scrumieră. Apoi am scos din buzunar micul revolver al lui Carmen, și l-am lăsat jos cu o grijă exagerată, pe genunchiul ei, acoperit de mătase albă. L-am balansat acolo, m-am dat înapoi, cu capul aplecat într-o parte, ca un decorator de vitrine care se uită să vadă ce efect are noul nod al fularului la gâtul unui manechin.

M-am așezat din nou. Vivian nu s-a mișcat. Ochii îi coborâră milimetru cu milimetru și se opriră asupra revolverului.

— Nu-i primejdios, am spus. Toate cele cinci camere sunt goale. Carmen a tras toate gloanțele. Le-a tras pe toate în mine.

Pulsul îi zvâcni violent în gâtlej. Vocea încercă să spună ceva, dar nu reuși. Înghiți în sec.

— De la un metru și jumătate. Nu-i așa că-i o fată scumpă și șmecheră? Ce păcat c-am încărcat arma cu gloanțe oarbe. Am rânjit urât. Aveam o bănuială de ce-o să facă... dacă i se oferea prilejul.

Își readuse vocea parcă de la o mare distanță.

— Ești oribil, spuse ea. Oribil.

— Da. Ești sora ei mai mare. Ce măsuri o să iei?

— Nu poți să dovedești nimic din ce-ai spus.

— Ce anume nu pot să dovedesc?

— C-a tras în dumneata. Ai spus că n-ați fost decât voi doi acolo la puțuri. Nu poți să dovedești un cuvânt din ce-ai spus.

— A, despre asta e vorba. Nici nu m-am gândit să încerc. Mă gândeam la o altă ocazie... când gloanțele din revolver n-au fost albe.

Ochii ei erau bălți de beznă, mult mai goi decât bezna. Am zis:

— Mă gândeam la ziua când a dispărut Regan. Târziu, într-o după amiază. Când l-a luat cu ea acolo, la acele puțuri, ca s-o învețe să tragă cu arma, iar el a pus un bidon drept țintă, i-a spus să-l ochească și a stat lângă ea când Carmen a tras. Dar Carmen n-a tras în bidon. A întors arma și l-a împușcat, așa cum a încercat să mă împuște și pe mine astăzi, și pentru același motiv.

Se mișcă puțin și revolverul alunecă de pe genunchi și căzu pe dușumea. A fost unul din cele mai puternice zgomote din câte am auzit vreodată. Își ținti privirea asupra mea. Vocea îi era o șoaptă încordată de durere imensă.

— Carmen... Doamne, Dumnezeule, Carmen!... De ce?

— Trebuie să vă spun eu de ce-a tras în mine?

— Da. Ochii ei erau încă îngrozitori... Da. Mă tem că va trebui să-mi spui.

– Alaltăieri seară când m-am întors acasă, Carmen se afla în camera mea. Păcălise administratorul, ca s-o lase să intre și să aștepte. Era în pat... goală. Am dat-o afară. Bănuiesc că Regan a făcut același lucru cu ea cu altă ocazie. Nu-i poți face așa ceva lui Carmen.

Își strânse buzele și făcu o încercare slabă de-a le umezi. Un moment, păru un copil speriat. Liniile obrazilor se ascuțiră, iar mâna i se ridică încet, ca o mână artificială, mișcată de sârmă, degetele se strânseră țeapăn și încet în jurul blăni albe de la gât. Strânseră blana în jurul gâtului. Apoi rămase cu privirea la mine.

– Bani, zise ea înfundat. Presupun că vrei bani.

– Cât îmi oferi?

Am încercat să nu fiu batjocoritor.

– Cincisprezece mii de dolari ajunge?

Am dat afirmativ din cap.

– Exact suma potrivită. Ar fi onorariul stabilit. Cam atât a și avut în buzunare când l-a împușcat. Cam atâta a primit și domnul Canino ca să te scape de cadavru când te-ai dus la Eddie Mars să te ajute. Dar asta nu-i decât un fleac pe lângă ce se așteaptă Eddie să primească în curând, nu?

– Ticălosule!

– Da. Sunt un tip foarte șmecher. N-am nici un fel de sentimente sau de scrupule. N-am decât simțul banilor. Și sunt atât de lacom după bani, încât pentru douăzeci și cinci de dolari pe zi plus, cheltuielile, mai ales pe benzină și whisky, gândesc de unul singur ce-i de gândit; îmi risc întreg viitorul, îmi atrag ura polițiștilor, pe-a lui Eddie Mars și a complicilor lui, mă feresc de gloanțe și încasez la lovituri, și spun: mulțumesc frumos, dacă mai aveți și alte necazuri, sper c-o să vă gândiți la mine, și-mi las o carte de vizită în cazul că se ivește ceva. Toate astea pentru douăzeci și cinci de dolari pe zi... și poate ca să apăr puțină mândrie rămasă în sângele unui om bătrân, strivit și bolnav, la gândul că sângele lui nu-i otravă, și că deși fetele lui sunt cam aiurite, așa cum sunt multe fete simpatice în ziua de azi, nu sunt perverse sau criminale. Și așa devin un ticălos. Foarte bine, nici nu-mi pasă. Am fost insultat de oameni de toate felurile și de toate rangurile, inclusiv de surioara dumitale. Ea m-a înjurat mai rău fiindcă nu m-am culcat cu ea. Am primit cinci sute de dolari de la tatăl dumitale, pe care nu i-am cerut, dar pe care el își poate permite să mi-i dea. Pot să mai primesc o altă mie de dolari pentru a-l găsi pe domnul Rusty Regan,

presupunând că-l pot găsi. Acum îmi oferiți cincisprezece mii. Asta mă face să mă cred important. Cu cincisprezece mii de dolari mi-aș putea cumpăra o casă, o mașină nouă și patru costume de haine. Aș putea chiar să-mi iau o vacanță, fără să mă tem că pierd o afacere. Ar fi splendid. De ce mi-i oferi? Să continui să fiu un ticălos, sau să devin un *gentleman*, ca domnul elegant care a adormit acum câteva nopți în mașină?

Tăcea ca o statuie.

— Foarte bine, am continuat apăsător. Vreți s-o luați de aici? S-o ducem undeva departe, unde să știe cum s-o trateze, unde să nu aibă la îndemână revolvere, cuțite și amestecuri alcoolice? Ce naiba, s-ar putea chiar vindeca, știi bine. S-a mai întâmplat.

Se sculă și se îndreptă încet spre fereastră. Draperiile zăceau în falduri sidefii la picioarele ei. Rămase între falduri și se uită afară, spre dealurile întunecate și liniștite. Rămase nemișcată, contopită aproape cu draperiile. Măinile îi atârnavă moi de-a lungul trupului. Le ținea complet nemișcate. Se întoarse și o luă de-a lungul camerei, trecând ca oarbă pe lângă mine. Când ajunse în spatele meu, își ținu brusc răsuflarea și spuse:

— E în puț. Un cadavru oribil și putrezit. Eu am aranjat totul. Am făcut exact cum ai spus. M-am dus la Eddie Mars. Carmen s-a întors acasă și mi-a destăinuit ca un copil tot ce s-a întâmplat. Nu-i normală. Am știut că poliția are să afle totul de la ea. Avea chiar să se laude singură în curând. Iar dacă afla tata, avea să cheme chiar el imediat poliția și să le spună întreaga istorie. Iar cândva, în decursul aceleiași nopți, avea să moară. Nu moartea lui conta... ci lucrurile la care s-ar fi gândit înainte să moară. Rusty nu era un om rău. Nu l-am iubit. Cred că era foarte simpatic. Dar pentru mine nu însemna nimic, nici într-un fel nici într-altul, viu sau mort, în comparație cu a ține moartea lui un secret față de tata.

— Așa c-ai lăsat-o să-și facă de cap și să intre în alte încurcături, am spus.

— Încercam să câștig timp. Doar de dragul unui răgaz. Firește, am ales o cale greșită. Mi-am închipuit c-ar putea chiar să uite. Mi s-a spus că uită ce li se întâmplă în aceste crize. Poate c-a și uitat. Știam că Eddie Mars avea să mă șantajeze la sânge, dar nu-mi păsa. Trebuia să am ajutoare, și nu le puteam obține decât de la un om ca el... Într-o vreme nici mie nu-mi venea să cred că-i adevărat ce s-a întâmplat. Iar alteori, trebuia să mă îmbăt repede... indiferent la ce oră din zi. Groaznic de repede.

– Luați-o pe Carmen de aici, am spus. Și cât mai repede.

Continua să stea cu spatele la mine. Spuse încet:

– Și dumneata?

– Eu? Nimic. Plec. Ți dau trei zile. Dacă până atunci ai plecat, e în regulă.

Dacă nu... anunț poliția. Și să nu crezi că n-am s-o fac.

Se întoarse brusc.

– Nu știi ce să-ți spun. Nu știi cum să încep.

– Mda. Luați-o de aici și aveți grijă să fie păzită fiecare minut. Promiți?

– Promit. Dar Eddie...

– Uită de Eddie. Am să-l văd după ce mă odihnesc. Știu cum să-l iau.

– O să încerce să te omoare.

– Mda. Dar nici cel mai abil complice al lui n-a reușit. Am să risc cu ceilalți.

Norris știe?

– N-are să vorbească niciodată.

– Eram sigur că știe.

M-am îndepărtat repede de ea, am ieșit din cameră, și-am coborât scările cu dale de marmură până am ajuns în holul de la intrare.

N-am văzut pe nimeni când am plecat. De data asta mi-am găsit singur pălăria. Afară, grădinile strălucitoare păreau bântuite de stafii, iar ochi mici și sălbatici mă pândeau din dosul boschetelor, și parcă însăși lumina soarelui avea în ea ceva tainic. M-am suit în mașină și-am pornit la vale.

Ce mai contează unde zaci după ce-ai murit? Într-un puț murdar sau într-un turn de marmură pe culmea unui deal înalt? Ești mort, dormi somnul de veci, și nu-ți mai bați capul cu astfel de fleacuri. Petrolul și apa sunt la fel ca vântul și aerul. Te mulțumești să dormi somnul de veci și nu-ți mai pasă cât de oribil ai murit sau cum te-ai prăbușit. Eu unul făceam parte acum din această istorie oribilă. Mai mult chiar decât făcuse parte Rusty Regan. Dar bătrânul nu trebuia vârat în ea. Trebuia lăsat să zacă liniștit sub baldachinul patului, așteptând cu mâinile livide strânse pe cearceaf. Inima îi era un murmur scurt și nesigur. Gândurile îi erau cenușii ca scrumul. Iar în curând, și el, ca și Rusty Regan, avea să doarmă somnul de veci.

În drum spre centru m-am oprit la un bar și-am băut câteva whiskyuri. Nu m-au ajutat deloc. M-au făcut doar să mă gândesc la Peruca Argintie, pe care n-am mai văzut-o niciodată.
